

JOVO ILUKIĆ

LUCIFEROV APOSTOL

“Sve planete u materijalnom svetu, od najviše do najniže, mesta su patnje, na kojima se odvija uzastopno rađanje i umiranje. Ali onaj ko dostigne Moje prebivalište, o Kuntin sine, nikada se više ne vraća.”

I

MINHEN, april 1969. Proleće je stiglo još pre tri sedmice, ali vreme nije ni nalik na prolećno.

Jedan od osrednjih amfiteatara na Filozofskom fakultetu popunjen je studentima do poslednjeg mesta. Predavanje drži profesor Konrad Vajshaupt, koji zamenjuje bolesnog profesora. Pomenuti posao mu pričinjava pravo zadovoljstvo, budući da kao dekan dugo vremena pre toga nije izlazio iz svoje kancelarije. Većina studenata ga pažljivo sluša.

- Vedski spisi nas uče da svemir ima određeno vreme trajanja, utvrđeno energijom potpune celine, i kada ono istekne ova privremena manifestacija biće uništena prema savršenom planu potpune celine. Varljivi život čulnog uživanja je iluzoran, jer živo biće ne može uživati u delatnostima čula ako nije povezano s potpunom celinom. Živim bićima pružene su sve povoljnosti kako bi spoznala potpunu celinu. Ljudski oblik života je potpuna manifestacija svesnosti živog bića, a stiče se, po Vedama, evolucijom kroz 8400000 vrsta života u krugu rađanja i umiranja. Na našoj planeti nema toliko vrsta živih bića. Mislim da vam je jasno šta nam Vedski spisi time poručuju.

Njegov jak i prodoran glas je jedini zvuk koji se čuje u amfiteatru.

- Malo ko razmišlja o tome, i svestan je toga, da je naša planeta samo grumen materije koji lebdi u beskrajnom prostoru zajedno sa drugim takvim grumenima. Prema Vedama, postoje bezbrojna sunca i bezbrojni planetarni sistemi. Kao beskrajno mali sastavni delići potpune celine, mi, prostorno ograničena stvorenja, pokušavamo da vladamo tim bezbrojnim planetama. Zato moramo da se uzastopno rađamo i umiremo, skrhani starošću i bolešću. Uostalom, zar nije Krišna u desetom pevanju, u “Bagavad giti”, rekao: “Ali zašto ti je, Arđuna, potrebno ovo detaljno znanje? Jednim svojim delom prožimam i održavam ceo svemir.”

Utom se začu zvono. Studenti ustadoše, dok profesor Vajshaupt prozbori smirenim glasom:

- Toliko za danas.

Napustio je amfiteatar zajedno sa studentima.

Na stolu u njegovoj kancelariji dočekuje ga pozivnica za promociju knjige-prvenca jednog njegovog mlađeg kolege, zakazana za poslednji radni dan u ovoj sedmici. Profesor spusti fasciklu i još neke papire na sto i uvali se u stolicu.

Prošao je prstima kroz gustu kosu. Počeo je da oseća blagu glavobolju. Ima već nekoliko meseci otkako profesora Vajshaupta muče česte glavobolje i, kad se osami, ima vizije. Po glavi mu se motaju raznorazne slike, kao da gleda predstavu ili segmente iz svojih prošlih života.

“Možda je danas u pitanju vreme”, pomislio je i ustao.

Napolju se polako smrkavalo. Dan je dodatno tmuran zbog kiše koja neprestano pada već čitavu jednu sedmicu. Konradovo radno vreme je završeno.

Iz zgrade fakulteta izašao je sam. Umesto da sedne u taksi, pešice je krenuo kući. Nameravao je da, udišući svež vazduh, odagna glavobolju. Kiša dobuje po njegovom velikom crnom kišobranu. Osvetljene ali sive minhenske fasade prate ga sve do njegove stambene zgrade.

Na vratima komforanog trosobnog stana dočekuje ga četrnaest godina mlađa supruga.

- Konrade, dragi, otkud tako rano?

- Iluminada, dušo, danas me je najednom uhvatilo neko neraspoloženje.

Iz najveće prostorije u stanu do njih dopiru nečiji tihi glasovi.

- Nisi sama? - upita je Konrad.

- Proučavam Bibliju sa braćom i sestrama.

Ušavši u salon, Konrad u njemu zatiče nekoliko Jehovinih svedoka. Učtivo i ponizno, oni ga pozdraviše. On ih otpozdravi i, diskretno, dade do znanja supruzi da mu spremi večeru. Ona se bez pogovora uputi u kuhinju, a on u kupatilo.

- Dođi da očistiš jaja! - dobaci mu Iluminada dok je prao ruke.

Došavši do nje, uzeo je kašičicu i pažljivo, germanski precizno, odvojio gustu beličastu masu od providne sluzi belanca, pri tom govoreći sebi u bradu:

- Ako niko ne jede moju, ljudsku spermu, neću ni ja da jedem kokošju.

Iluminada se samo nasmeha.

Napravila mu je salatu i ispržila omlet.

Nakon obilnog obroka i tri povelike krigle piva, Konrad se dovuče do svoje radne sobe. Seo je na fotelju i, dok je njegova supruga sa svojom braćom i sestrama polemisala o tome da li izistinski hrišćani treba da se u potpunosti povinuju zemaljskim vlastima ili ne, utonuo u razmišljanja. Zapravo, došle su mu njegove vizije. (Obično, u jednom trenutku, on oseti kako mu se nešto ledeno sliva niz kičmu. Zatim ima osećaj kao da mu temperatura tela značajno opadne. Slede zvuci i glasovi, iza kojih obavezno dolaze slike.) Bilo je to nešto nalik na sećanja, kao da ponovo proživljava ceo svoj prvi život na ovoj planeti.

* * *

On je bio jedan zreo dlakavi dvonožac u punoj životnoj snazi. Stanovao je u pećini, zajedno sa mnogobrojnim članovima šire familije. Ceo dotadašnji život provodio je uz plamen vatre, donet u pećinu jedanput kad su “zle sile” munjom spržile najviše drvo

u okolini, koju su s vremena na vreme svi pomalo morali da hrane suvim granama. Da bi pobjegao od dokolice često je sa svojim ocem krvlju ulovljenih zveri slikao po zidovima prizore iz svog svakodnevnog života. Odrasli muškarci takmičili su se ko će bolje da naslika bizone i njihove dvonožne predatore.

Otkako je znao za sebe osećao je neopisiv strah od okolnih gustih šuma i njihovih krupnih četvoronožnih stanovnika, od provala oblaka i grmljavina. Prstima je uvijao svoju kosu i bradu, trebilo buve i vaške, i katkad čupao svoje bolne i potamnele zube, od kojih bi neki iznova nicali. Razlikovao je dan od noći, Sunce od Meseca, oblake od zvezda i leto od zime. Razlikovao je i dobro od zla. U stvari, znao je šta treba a šta ne treba činiti svojim bližnjima, da bi se i oni tako ophodili prema njemu. (Na stranu to što je više puta, osetivši jak polni nagon, napastvovao svoje sestre i ostale rođake i prisiljavao ih na parenje.) Kada su dani bili dugi a vazduh topao silazio je do obližnje reke i kupao se u njoj, brao plodove i hranio se njima, i, uopšte, živeo bezbrižno. Kada su dani bili kratki, vazduh hladan, a zemlja pokrivena snegom, ogrtao je krzna ubijenih životinja i sa muškim rođacima odlazio u lov, kako bi imao šta da jede. Više je voleo duge dane i topao vazduh. Znao je, otprilike, da izračuna kada nastupa koji period. Nije još bio stasao za odabir ženke, koja bi mu izrodila decu. U svom kratkom životnom veku video je još i kako iz nabubrelih žena izlaze mali dvonožni čupavci slični njemu i ostalima, kako stariji čupavci prestaju da dišu i mrdaju, i kako ih potom odnose na jedno uzvišenje da ih proždru ogromne ptice oštrih, krivih kljunova. Bio je to težak i nezahvalan život. Ali svi koje je znao voleli su da žive.

On je oduvek osećao kako se razlikuje od ostalih. Sporazumevao se sa njima kricima, kojima su jedni drugima davali do znanja šta žele i kako se osećaju, ali voleo je da se osami i da posmatra sve što ga okružuje. Mučio je sebe pitanjima ko je on, odakle je došao tu gde se nalazi, zašto je tu došao i gde će otići odatle. Bio je jedini dvonožac koji je razmišljao o tome.

Najviše od svega voleo je da sedne na jedan kamen ispred pećine i da gleda oblake kako se kreću, preko dana, ili da se divi zvezdanom nebu, preko noći. Zbunjivala ga je pojava punog Meseca na vedrom nebu, koji je iz noći u noć postajao sve manji, da bi najzad sasvim iščezao. Ne bi ga bilo nekoliko noći, da bi se kasnije pojavio kao srp koji se sve više povećavao, da bi napokon ponovo postao pun krug. Uspeo je čak i da izračuna periode mesečevih promena, uz pomoć svojih deset prstiju. Ni to nije radio niko od njegovih bližnjih.

Vremenom je zavoleo taj svoj kamen. U jednom trenutku poželeo je da ga ukrasi. Počeo je da ga obrađuje, udarajući ga sa strane kamićima raznih oblika i veličina. To je dugo trajalo. Kamićci su mu se počesto lomili u rukama, dok bi ponekad sa njega otpalo po koje parče. Najzad, uspeo je da tako obradi svoj kamen da je bio savršen: napravio je kamenu kocku. Bio je zadovoljan. Voleo je da sedi na njoj, poguren, glave naslonjene na levu ili desnu šaku, i da razmišlja o sebi.

Jednog popodneva, posle obilne kiše, Sunčevi zraci probili su oblake. Na nebu se pojavila duga. Dvonožni čupavci izašli su iz pećine i divili se ovoj prirodnoj pojavi.

On je i ovog puta seo na svoju kamenu kocku i bacio pogled na dugu. I tada se dogodilo nešto neobično. Osetio je kako pored svog dlakavog, prljavog, smrdljivog i bolesnog tela poseduje i besmrtnu dušu. I kako je ta njegova duša otpala od neke praeline ili nad-duše. Duga je, zapravo, bila most između nad-duše i ostalih duša, most koji je bilo nemoguće preći.

Pao je u trans. Našao se u nekom posve mračnom prostoru u kome je svetlucala jedna mala iskra. Njen bezvremenski mir poremetio je jedan jedini impuls koji ju je uzdrmao izazvavši eksploziju. Njeni delići su se raspršili na sve strane. Počelo je da teče vreme. Iz njene sredine izletelo je nebrojeno mnogo svetlosnih bića, koja su se tek probudila iz dugog sna izazvanog pređašnjim uništenjem potpune celine. Svi su pospani i polusvesni, svi osim jednog koji je za sve ovo vreme bio polubudan; on je bio jedini nosilac svetlosti dok su svi ostali spavali. Njegova želja da obnovi pređašnju potpunu celinu je i izazvala taj impuls. U desnoj ruci je nosio baklju. Oprživši najbliže oko sebe, razbudio ih je i proglasio ih svojim saradnicima. Bilo ih je dvanaest i svi postadoše visokosvesni. Ostali ostadoše polupospani. Svi se zadržase oko nosioca svetlosti. Egzistirase u dokolici, dok od ostataka praiskre svetlosti izgradiše bezbrojne svetove, skupine bleštavih i tamnih kosmičkih tela okupljenih u nebrojene galaksije. Na njima sami od sebe iznikoše raznorazni oblici organskog života. Želeći da napuste dokolicu duhovnog postojanja, jedanaestorica od dvanaest Lučonošinih apostola pobegoše u materijalne svetove odvedovši sa sobom tri četvrtine ostalih podanika svetlosti. Svi doživeše pád u bedu materijalnog postojanja.

Otvorivši oči, ponovo je ugledao dugu. Spoznao je sebe. Doživeo je prosvetljenje.

Kao ošinut munjom, skočio je sa svoje kamene kocke i povikao:

- Ja znam!

Bio je lud od sreće. Njegovi najbliži ga nisu razumeli. Samo su se zgledali i, mumlajući i rokćući, zapitali se šta je s njim. A on je trčao niz livadu, prema reci, i vikao koliko ga grlo nosi. Iz grla su mu izvirale reči. Uplašio je sve ptice. Od njega pobeže i nekoliko rogatih četvoronožaca. Uskočivši u reku, na najnezgodnijem mestu, rasterao je sve ribe. Rečna matica ga je ponela nizvodno. Iz sve snage borio se da ostane na površini. Nije mogao da izađe iz reke. Uleteo je u brzake, povredivši udove, i sručio se niz vodopad. Mlatarao je rukama i nogama pokušavajući da pliva. Najzad se sasvim umorio, kad se reka umirila i kad je izašao na blatnjavu obalu. Bio je predaleko od svog doma, moker, gladan i umoran.

Pala je noć. Šume su bile pune divljih zveri. To ga je strahovito plašilo i zbog toga nije mogao da spava. Šćućurio se uz jedno drvo čekajući da svane i razmišljajući o onome što je video kroz dugu. Odvratni šumski krici remetili su mu razmišljanja.

Odjednom, kao grom, usred noći, iznad gustih krošnja zablista jaka zelenkasta svetlost. Nedugo zatim začu se potmula tutnjava. Nedaleko od njega, sa neba se spusti neobična usijana lopta. Iz nje izadoše dvonožci, slični njemu, samo mnogo viši i svetliji, odeveni u bleštavu odeću.

Ugledavši ih, on oseti dodatni strah i dade se u beg. Ali celo telo mu zatrese bol u zadnjici, kao da ga ubode nešto oštro. Zavrte mu se u glavi i, zateturavši se, prosu se na zemlju.

Utonuo je u najblaženiji san u svom dotadašnjem bednom životu.

Probudio se u nekom za njega krajnje neobičnom prostoru. Bio je okružen dvonožnim, kratko podšišanim, lepim stvorenjima svetle kože i plavih očiju. Naviknut na oči crne boje, sa strahom je posmatrao njihove nebo-plave vizire. Hteo je da im se suprotstavi, ali nije mogao. Ležao je na nečemu mekom, pokriven nekim nežnim pokrivačem, dok su mu noge i ruke bile vezane. Prostorija je bila osvetljena, tako da je mogao da uoči da na rukama, nogama i ostatku tela nema više dlaka. Imao je nešto

tamniju boju kože od onih koji su ga okruživali. Osetio je i da mu je lice golo i da mu je kosa znatno lakša nego ranije. Sve u svemu, da nije bio vezan, osećao bi se veoma lepo.

Primitivši da je došao sebi, svi se razidoše. Kraj njega ostade samo jedna ženska osoba sa dugom žutom kosom. Svukla je svu odeću sa sebe i legla na njega. Nikada pre toga nije video zgodniju ženu. Opkoračila ga je i počela da se pari s njim. Uzbudila ga je, jer je navikao da se pari otpozadi, kao sve životinje. Nije se opirao i ona ga je odvezala. Zagrlio ju je oko struka.

Oboje su svršili gotovo istovremeno. Ustali su sa ležaja. On je provirio kroz jedan prozorčić i video da se nalazi u vazduhu. Upravo je preletao svoju pećinu i video je neke svoje rođake. Nisu mu nedostajali.

Nešto kasnije oboje su obukli istu odeću. Ona ga je upoznala sa još nekoliko pripadnika njegove vrste. Sporazumevao se sa njima retkim rečima koje je tek učio. (Od više instance, koja namerava da ovaj svet naseli podobnom rasom, ona mu je bila određena za suprugu. Novu rasu trebalo je stvoriti uparivanjem najboljih sinova i kćeri zemlje i najgorih sinova i kćeri neba. Najinteligentnijim i najnaprednijim žiteljima zemlje dodeljivani su mentalno zaostali i defektni žitelji neba. Niko od njih se nije ljutio: degenerici su bili fascinirani činjenicom da ih bilo ko hoće, dok su napredni stanovnici pećina smatrali da su se približili bogovima.) Pružila mu se i retka prilika da vidi njihovu decu. Neka od njih imala su plave oči.

I tako je on postao član posade sinova neba. Leteo je zajedno s njima širom svog sveta i učio od njih. Bio je presrećan kad su mu se rodila deca sa plavim očima. Umro je u uverenju da će njegovo potomstvo biti bolje od njega.

* * *

- Konrade!... Konrade!... - pozva ga Iluminada nekoliko puta.

On ju je čuo, ali nije želeo da se razbudi. Ležao je u čudnom položaju, naslonjen na levu šaku, kao pripadnici nekih afričkih plemena koji tako spavaju da im neka naročita vrsta buba ne bi ušla u uši.

Ugledavši ga, Iluminada prasnu u smeh.

- Tako su spavali praljudi.

- Ja sam upravo sanjao da sam pračovek - odgovori on protežući se. - Bio je to veoma neobičan i interesantan san.

- Kad bi proučavao Bibliju sa mojom braćom ne bi te mučili košmarni snovi i vizije. Bio bi mnogo mirniji kad bi verovao u boga, umesto što veruješ u satanu.

- Ja verujem da bog postoji. Zapravo, ja znam da bog postoji. Vera u bilo šta znači da onaj koji veruje nije siguran da li to nešto postoji ili ne.

- Ti veruješ u Lucifera.

- Lucifer je jedini bog u svemiru.

- Lucifer je satana.

- Lucifer je lučonoša, nosilac svetlosti, najstariji i najuzvišeniji kosmički princip...

Ja ga obožavam baš zbog toga što on u sebi sadrži podjednaku količinu dobra i zla. Ja kad god učinim neko dobro delo, odmah se opomenem da treba da učinim i neko zlo delo. I obrnuto. Kad učinim zlo delo, odmah poželim da učinim i neko dobro delo.

- Bog Biblije je jedini pravi bog!
- Bednik koji se hrani krvlju žrtvovanih životinja?! Pročitaj samo prvih jedanaest poglavlja Treće knjige Mojsijeve. Anton Šandor Lavej i njegovi sledbenici su pre tri godine osnovali Satansku crkvu i oni satani kao žrtve prinose mačke i ostale manje životinje samo zato što nisu bogati kao što su to bili Hebreji u vreme Mojsija koji su mu prinosili volove...

- Pokvarenjaku jedan! - prekide ga Iluminada. - Starče! Na prevaru si me uvukao u brak!

- Pa nije hrišćanski razvesti se zbog religije?

- Da. I ti to dobro znaš.

Oboje učutaše. Iluminadi je krivo što je i ovog puta zapodenula kratku teološku raspravu. Konradu je, pak, krivo što joj je ovako žustro odgovorio. I jedno i drugo znaju da su u brak stupili zato što su se voleli.

- Iluminada, - reče joj Konrad - ja sam doktor filozofije i pisac stručnih knjiga. Kako uopšte možeš da pomisliš na to da bih mogao da budem član tvoje ili bilo koje druge prizemne sekte?

Iluminada se predade. Povučee se u svoju sobu kako bi, verovatno, po ko zna koji put čitala Bibliju.

Profesor Konrad ostade sâm u svojoj radnoj sobi. Glavobolja je prestala i mnogo mu je lakše. Raspoložen je za umni rad i večeras bi mogao nešto i da napiše, i da se u tome zadrži do kasno u noć. A ako Iluminada poželi da vodi ljubav - ispuniće svoju bračnu obavezu. Većina ljudi je preko dana zauzeta zarađivanjem novca, a preko noći brigom oko ostavljanja potomstva. Međutim, doktor Konrad Vajshaupt se u svakom pogledu znatno razlikuje od većine ljudi.

I I

VAJSHAUPTI potiču iz bavarskog grada Ingolštata. Šaputalo se da su oni poreklom Jevreji, ali da su početkom sedamnaestog veka prešli u katoličku veru i preko bračnih veza sa Bavarcima postali Nemci. Možda ih je baš to spasilo stradanja u užasnom verskom ratu 1618-1648 i holokausta za vreme nacionalsocijalističkog režima.

Konrad Vajshaupt rodio se 1. maja 1928. godine u Minhenu. Bilo je to vreme duboke krize, inflacije, štrajkova, političkih nemira i opšte propasti nemačke države, poluporažene u Prvom svetskom ratu. Njegov otac bio je knjigovezac. Posedovao je malu knjigoveznicu, štampariju i knjižaru u jednoj minhenskoj uličici. Majka mu je bila učiteljica u jednoj osnovnoj školi. Živeli su nešto iznad proseka, znatno bolje od ostalih Nemaca toga doba.

Konrad je bio najlepše dete u Minhenu s početka tridesetih godina. Majka ga je oblačila po poslednjoj modi. Budući da joj je bio sin jedinac, mogla je da mu posveti svu svoju ljubav i pažnju, i da ga razmazi. Obučen u karirane pantalone do kolena - preko leta, ili u simpatični štofani kaputić - preko zime, uvek sa maramom oko vrata i šeširićem na glavi, često je sa majkom izlazio u grad, koračao uporedno s njom i svirao malu harmoniku. Očajni nemački radnici, isterani na ulice, kao i ulične protuve, sa simpatijama su posmatrali ovog malog arijevsog dečaka.

Mali Vajshaupt se u mnogo čemu razlikovao od svojih vršnjaka. Pored toga što je na prelazu iz četvrte u petu godinu života naučio da čita i piše, vrlo rano je izneo na svetlo dana i svoje interesovanje za osobe suprotnog pola. Njegova majka je to prva uočila. To joj je postalo jasno kad ga je jednom prilikom, u jednom butiku, kupujući neku odeću, ostavila samog sa kasirkom. Kad se vratila, zatekla ga je kako kleči pored nje, gura joj ruku pod suknju i miluje joj debele butine. Pomenuta žena bila je nepomična, hipnotisana neljudskim pogledom iz njegovih nebo-plavih očiju. Izvinivši se kasirki, odvojila ga je od nje, ukorila ga i po povratku kući isprašila mu tur.

Početkom 1933. godine, zahvaljujući glasovima krajnje poniženih građana Nemačke, koji su u njemu videli jedini spas, na vlast je došao Austrijanac Adolf Hitler. Država je uskoro krenula putem naglog razvoja. Konradovoj majci je porasla plata, a ocu se povećao obim posla pošto je nacistima za dobru nadoknadu štampao sve i svašta. Uskoro su živeli toliko dobro da su svakog leta mogli da idu na more.

Polazak u školu nije mu mnogo značio, jer je već znao da čita i piše. Umesto da uči besmislice od učitelja od kojih je bio i inteligentniji i pametniji, napastvovao je devojčice svojih godina i one nešto starije od sebe. Zbog takvih ispada bivao je kažnjavan i od predavača i od roditelja. Između ostalog, u školi je učio i to kako ima sreće što se rodio kao Nemačkin i kako je njegov narod u svakom pogledu najbolji na svetu. I njegova majka bila je primorana da to isto predaje svojim učenicima. Vremenom je i ona poverovala u sve te priče. Pored toga, svog sina je terala da svaki dan naglas čita najmanje po deset stranica iz Biblije i da sa njom redovno odlazi u crkvu.

Konrad Vajshaupt u uspomenu na svoje detinjstvo čuva i sećanja na progon Jevreja od strane nacista, na paljenje njihovih radnji i demoliranje njihovih stanova, na megalomanske nacističke parade po ulicama Minhena i česta gostovanja najviših državnih funkcionera, pa i samog velikog vođe, kome se većina građana Minhena divila i obožavala ga kao božanstvo. I on se trudio da ne propusti nijedan miting i nijedan njegov govor. Svi ljudi koji su javno negodovali protiv svega ovoga, to je i sam primetio, počeli su polako da nestaju. Po gradu se govorkalo da je u obližnjem selu Dahauu otvorena neka kazneno-popravna ustanova za prevaspitavanje demokrata, komunista, anarhista i ostalih protivnika režima. Ali njega to nije zanimalo.

U desetoj godini je prvi put u životu posetio Rim. Svratio je u glavni grad prijateljske Italije nakon porodičnog letovanja u Gaetskom zalivu. Bio je oduševljen arhitekturom i ogromnim kulturnim nasleđem Večnog grada. Sa roditeljima je posetio i Vatikan. Najviše od svega fasciniralo ga je Mikelandelovo zidno slikarstvo u Sikstinskoj kapeli. Satima je hodao kapelom, zadržavajući roditelje kojima se žurilo na voz, posmatrajući dela jednog od najvećih slikarskih genija svih vremena. Doživeo ih je kao svoja sopstvena. U najmanju ruku potpuno je shvatio njihovog autora, kao i njegovu poruku. Posebnu pažnju privukla mu je jedna neobična slika sa tavanice, koju je kustos naslovio sa "Prvi greh i izgon iz raja", na kojoj su Adam, Eva i satana prikazani u jednoj krajnje neobičnoj pozi. Gledajući ih sve troje, Konrad se samo iscerio i procedio: "Eva je oralno zadovoljavala Adama pre nego što im se prišunjao satana i ponudio im truli plod sa drveta poznanja dobra i zla. Prekinuvši ih u poslu koji im je oboma pričinjao zadovoljstvo, Adam i Eva pojedše ponuđeni plod i pobuniše se i protiv boga i protiv đavola." Na majčino zaprepašćenje, dodao je još i ovo: "Kako se Mikelandelo lepo osvetio papi."

Te godine njegova domovina se znatno proširila, okupiravši i anektiravši Austriju i Češku. Bila je to poslednja mirna godina u Evropi.

Negde u to vreme Konrad je počeo da piše pesme. Bile su to dečje pesmice, ali posedovale su određeni kvalitet i puno su obećavale.

U septembru 1939. godine počeo je rat između Nemačke i Poljske. Malo ko je tada mogao predvideti da će taj konflikt izrasti u oružani sukob svetskih razmera i da će po svojoj brutalnosti uveliko prevazići Svetski rat iz 1914. Za dve-tri godine nemačka vojska pregazila je gotovo celu Evropu. Odrasli muškarci su mobilisani i poslani na bojišta širom kontinenta, i na druge kontinente. Kroz Minhenu su prolazili vozovi puni ratnih zarobljenika sa svih strana. Jedna od njihovih krajnjih stanica bila je Dahau. Tamo su slati i Minhenski Jevreji. Mali Konrad je znao zašto njegova majka mrzi Jevreje, ali je pokušavao da shvati zašto ih mrzi veliki deo nemačkog naroda. Jednom prilikom prodala je neki vredan nakit u jednoj jevrejskoj zlatari po daleko nižoj ceni od realne kako bi kupila životne namirnice. Drugom prilikom je kupila dvesta pedeset i sedam grama jaja, precizno izmerenih na još preciznijoj vagi, od kojih je jedno bilo mućak. Sve se to događalo pre firerovog dolaska na vlast, ali sećanja nisu izbledela. Konrad je te godine provodio u očevoj knjižari, uz knjige koje nije bilo zabranjeno posedovati i čitati, a leta na moru u hrvatskom gradu Dubrovniku. Otac mu je štampao dve male zbirke pesama. U školi je, pored redovne nastave, bio obavezan da se zajedno sa svim učenicima, na časovima veronauke, moli devici Mariji za pobedu Vermahta.

Pošto mu je nikla prva brada, zahvaljujući firerovim namernim strateškim propustima, a naročito tvrdoglavom odbijanju da osvoji Britaniju od koje je bio mnogostruko nadmoćniji, Nemačka je doživela seriju poraza na svim frontovima. Narod je počeo da oskudeva u svim potrepštinama. U najgore vreme dogodila mu se ljubav sa jednom Fridom. Oboje su imali nešto više od petnaest godina i to im je oboma bio prvi put. U svom tom haosu, u epicentru svetskog haosa, njih dvoje su planirali zajedničku budućnost.

Kad je Minhenu postao etnički čist grad, počela su bombardovanja. Američki i britanski avioni nadletali su manje i veće nemačke gradove i zasipali bombama vojnu industriju i stambene četvrti. Svim silama su se trudili da slome kičmu moćnoj Hitlerovoj vojnoj mašini i da demorališu civilno stanovništvo. U početku su vazdušni napadi bili relativno retki. Ali kako su se neprijateljske armije približavale nemačkim granicama, postajali su sve češći i sve žešći. Zvuke crkvenih zvona i nacističke marševske melodije zamenile su sirene za početak i kraj vazdušne opasnosti. Više ništa nije funkcionisalo. Konrad, Frida i njihovi vršnjaci više nisu pohađali školu. Jedne noći je pretvorena u gomile šuta. Ljudi su se disciplinovano povlačili u skloništa i izlazili na površinu posle prestanka vazdušne opasnosti. Svaki povratak na minhenske ulice bio je samo još jedan susret sa velikom iluzijom sa kojom je najcivilizovaniji narod na svetu celo svoje biće predao u ruke jednom umobolnom čoveku. Minhenu više nije bio grad, već zgarište. Ljudi su proklinjali i Hitlera i njegov režim, i iluziju u koju su do tada verovali. Po jednom povratku na površinu, Konradov otac zatekao je lom u svojoj radnji. Neko je u toj opštoj pometnji odneo najvredniji nameštaj i opremu. Iz tog razloga više nije odlazio u sklonište. Poginuo je nedelju dana kasnije, kada su britanski avioni razorili ceo njegov kvart. Konrad je u tom trenutku postao beskućnik. Nekoliko dana kasnije poginula je i Frida. Geleri od avionske bombe probili su joj grudni koš nadomak skloništa. Izdahnula je na Konradovim rukama. Njeno telo, odmah iza prve sirene, odgurno je kolicima,

plaćući usput, do reke Izar, gde se oprostio od svoje prve ljubavi. (Tada je poslednji put u životu plakao.) Nije bilo vremena za sahranu i većina leševa bila je bacana u reku. Konrad, njegova majka i ostali građani Minhena živeli su kao pacovi. Jako dugo vremena nisu menjali odeću. Civilna služba je u početku razmeštala ljude kojima su razoreni domovi po neoštećenim kućama i svima delila dnevno sledovanje hrane. Kasnije, pak, spavalo se gde se stiglo, a hranilo se na vojničkim kazanima. Ljudi su se prepolovili. Izgledali su kao živi leševi. Konrad je te poslednje ratne zime više puta izistinski pozeleo da umre, pa i da izvrši samoubistvo, ali nije to učinio.

Sredinom proleća 1945. godine Minhen se spremao za odbranu. Podignute su barikade na ulazima u ostatke najvećeg i nekada najlepšeg bavarskog grada. Hitlerova omladina i Folksšturm naoružavali su i slali na bojište sve muškarce koji su mogli da nose pušku. Borbeni moral im je bio podizan pričom kako će Nemačka uskoro imati tajno oružje kojim će okončati rat u svoju korist. Kolebljivci su bili zastrašivani, a "izdajnici" streljani ili vešani na licu mesta. I Konrad je tih dana obukao uniformu. Upućen je na jedan položaj izvan grada, što ga je spasilo sigurne smrti, jer su momci u gradu masovno nastradali. Krajem aprila i početkom maja od vojnika do vojnika prenosila se glasina da je Hitler izvršio samoubistvo i da je dalje vođenje rata besmisleno. Konrad se sa svojim drugovima iz čete nedugo zatim predao Americancima koji su zauzeli grad ali ne i položaje u njegovoj okolini. Minhen se hrabro držao i junački borio, i pao je zadnjeg dana aprila, nešto pre Berlina. Američki vojnici i oficiri smatrali su ga jednim od najžešćih nacističkih uporišta.

Nemački poraz bio je potpun. Država je okupirana i podeljena u četiri zone. Minhen se našao u američkoj okupacionoj zoni. To se pokazalo kao dobro, pošto su se vojnici pobjedničkih država u ostalim okupacionim zonama, naročito u sovjetskoj, bahato ponašali prema nemačkom civilnom stanovništvu.

Konrad je nešto više od mesec dana proveo u zarobljeništvu, i to jedan deo iza bodljikave žice, a veći deo raščišćavajući minhenske ruševine. Ispod ostataka nekadašnjih velelepni zgrada svakodnevno su pronalazeni nesahranjeni leševi od kojih se još dugo vremena od kraja rata širio nepodnošljiv smrad. Preživeli ljudi bili su nesrećniji od svojih poginulih rođaka i prijatelja, jer su morali da se snađu za smeštaj i hranu.

Kao sedamnaestogodišnjak, Konrad je oslobođen sredinom leta. Vrativši se na zgarište negdašnjeg doma, našao je majku i preživele susede. Bio je to početak najtežeg perioda u njegovom životu. Spavao je ispod jedne nadstrešnice, a hranio se sa kazana američke vojske. Po ceo dan je provodio u očaju, beznadi i nemoći, i svojoj i svog naroda. Preko zime je spavao po šatorima koje je obezbeđivala američka vojska. Relativno dobre odnose između okupatora i naroda s vremena na vreme znali su da pokvare pripadnici tajne nacističke organizacije "Vukodlak" koji su, ne priznavajući Hitlerov poraz, napadali strane vojnike. Ovakvo bedno stanje potrajalo je tri-četiri godine.

Čitavih godinu dana po završetku rata američki vojni autobusi vozili su preživele nemačke građane u obilazak nacističkih koncentracionih logora upoznavajući ih sa razmerama nacističkog genocida. Konrad je tek tada saznao šta se zapravo nalazilo u Dahauu i čemu je služilo. Obični građani i demobilisani vojnici koji su se hrabro borili na frontovima bili su zgranuti zlodjelima koje su počinili odabrani sledbenici Hitlerovog režima. Nad humkama i pepelom stotina hiljada brutalno likvidiranih ljudi spoznao je svu

surovost naroda kome je pripadao. Iz tog je razloga dugo vremena vukao sa sobom izvesno osećanje krivice.

Zahvaljujući ekonomskom planu američkog generala Džordža Maršala, u periodu od 1948. do 1952. godine, Zapadna Nemačka digla se iz pepela kao Feniks. Očvrstnuo i ojačao i telom i duhom, u protekle tri godine neopisive bede, i Konrad se uključio u obnovu svoje domovine. Za kratko vreme naučio je da radi sve građevinske poslove. U isto vreme je i vanredno završio gimnaziju. Dve godine kasnije, sa majkom se uselio u nov stan. Ona se ponovo zaposlila kao učiteljica. Relativno normalan život im je iznova počeo.

Godine 1952. dobio je stipendiju od Vlade Konrada Adenauera, kao učenik generacije, pošto se pre toga, opet na račun vlade, upisao na parisku Sorbonu. U gradu svetlosti studirao je filozofiju.

Izbegavši ratna razaranja, glavni grad Francuske je od oslobođenja pa nadalje živeo normalno. Pariz ga je oduševio i osvojio svojim izgledom i svojim duhom. Trebalo mu je dosta vremena da se navikne na sasvim nov način života. Stanovao je u Studentskom domu, sa studentima iz cele Evrope i sveta. U početku ga je bilo pomalo sramota zbog toga što je Nemač. Kasnije, upoznavši sve više ljudi, ispoljivši svoje kosmopolitske stavove, bio je omiljen u društvu. Stariji od većine svojih kolega, kojima ratna pustošenja nisu prekidala školovanje, bio je najbolji student u svojoj klasi. Objavljivao je filozofske i teozofske članke po pariskim književnim i filozofskim časopisima, zalažući se za neku nadnacionalnu, sveljudsku humanističku ideju. Bio je to pun pogodak, s obzirom na to da se zapadna Evropa, poučena negativnim iskustvima iz svoje krvave prošlosti, nad desetinama miliona grobova posejanih samo u poslednjem ratu, ujedinjavala na vojnom, političkom i ekonomskom planu.

Njegovi stavovi doprli su do nekih ljudi koji su se slagali sa njegovim idejama. Na jednoj književnoj večeri, u proleće 1955. godine, prišao mu je jedan profesor sa Sorbone, pohvalio njegov rad i pitao ga: "Mladi gospodine, da li ste čuli za Adama Vajshaupta? Da niste vi kojim slučajem njegov potomak?" - "Čuo sam za Adama. Svi Vajshaupti su u rodbinskim vezama i ne sumnjam u to da sam i ja potomak njegovih rođaka, jer on, znate, nije imao potomstvo." - "Pa to ste zaista vi!", rekao mu je profesor gledajući ga pravo u oči. "Srećemo se po treći put u protekle dve hiljade godina." (Konrad ovo nije razumeo do dana današnjeg, jer verovatno još nije došlo vreme za tako nešto.) Bio je to početak vrbovanja za njegov ulazak u tajno društvo slobodnih zidara. Profesor je pronašao jednog od jedanaestorice pobunjenih Luciferovih apostola.

Tokom studija, Konrad je dvaput godišnje navraćao u Minhen, gde je boravio neko vreme. Njegov grad ga je svaki put iznenađivao svojim naglim razvojem. Bila je to prilika da deo svog vremena i svoje pažnje posveti majci. Bio je toliko emotivno vezan za majku, i za svoju prvu ljubav, da jako dugo nije bio sposoban za to da stupi u vezu i seksualni odnos sa nekom ženskom osobom. Učinio je to tek u jesen 1956, u svojoj dvadeset i osmoj godini, i to zahvaljujući svojim francuskim kolegama koji su ga odveli u jednu javnu kuću. Tu se još uvek mladi Konrad nije snašao. Dugo se nećkao, smatrajući da bi tim svojim gestom prevario Fridu, kojoj se zavetovao na večnu ljubav. Njegovu nemačku tvrdokornost slomila je jedna iskusna pariska crnokosa kurva, čim ga je zajahala. "O bože, ne!", prozborio je i prepustio se čarima seksa. Pre toga, dvanaest do trinaest godina je bio sposoban za to, ali seksualno neaktivan. Oslobodivši se zakletve i

višegodišnje stege, postao je nezasiti ljubavnik. Za godinu dana bio je sa desetak devojaka.

Konrad se nije trudio da diplomira pre roka, kako bi se što duže zadržao u Parizu. Sa magistarskom tezom i doktorskom disertacijom je, pak, požurio, da bi u tridesetoj godini postao doktor filozofije.

Dok je radio na doktorskoj disertaciji, njegova fotografija skinuta je sa "Crne table onih koji traže" u jednoj pariskoj masonskoj loži i "Odbor za prethodni ispit" je krenuo u ispitivanje i rekonstruisanje celokupnog njegovog dotadašnjeg života. Po povoljnom okončanju istrage, u loži je obavljena balotaža, glasanje crnim i belim kuglicama. Balotaža je bila svetla, što je značilo da je Konrad Vajshaupt dostojan da postane član tajnog društva slobodnih zidara. U zgradu lože uveo ga je jamac, profesor sa Sorbone. Pre ulaska u hram, podvrnuo je nogavicu na levoj nozi do kolena, skinuo košulju sa levog ramena i iz džepova izvadio sve što ga podseća na spoljni, profani svet. Jedan mason, služitelj, stavio mu je povez preko očiju i omču oko vrata i proveo ga kroz sve prostorije, do tamne odaje. Skinuvši povez sa očiju, ugledao je mračne, crne zidove i na njima razne natpise, ljudski skelet, lobanje i peščani časovnik. U jednom uglu ležao je mrtvački kovčeg sa lobanjom i ukrštenim kostima ispod nje, na kome se nalazilo njegovo ime i prezime. Na tren ga je uhvatila neka jeza. Seo je za jedan omanji crni trouglasti stočić i na papir upisivao odgovore na postavljena mu pitanja, posle čega mu je mason pripremajući majstor stavio dvostruki povez na oči, proveo ga kroz ložinsku zgradu i doveo ga pred zatvorena vrata hrama. Nakon ritualnog kucanja, tri puta po tri, vrata se otvoriše i oni uđu u hram. Pripremajući majstor mu skide neprozirni povez sa očiju i uz muziku sa orgulja dovede ga pred starešinu koji mu je poslednji put postavio pitanje da li želi da uđe u savez slobodnih zidara. Po potvrdnom odgovoru, Konrad kleknu na desno koleno i položi masonsku zakletvu, izgovarajući: "Zaklinjem se svojom večnom dušom da ću od danas pa nadalje i ubuduće svaku tajnu čuvati. A ako odam tajnu, neka mi jezik bude iščupan iz korena, telo raščerečeno i spaljeno, prah i pepeo rasuti na sve četiri strane sveta, a moja besmrtna duša bačena u najmračnije predele tame. Tako mi bog pomogao." Pripremajući majstor tada mu je skinuo omču sa vrata i drugi, prozirni povez sa očiju. Siluete koje je pre toga kroz povez mogao samo da nazire, pretvoriše se u starešinu, ostale časnike i druge prisutne masone, vezane u bratski lanac, sa ukrštenim rukama na prsima. Oči mu je okupala ogromna količina svetlosti, koja mu je pomogla da sagleda ukupnost lože. Na njegove grudi prislonjeni su vrhovi obrednih mačeva. Time je njegova inicijacija zaključena. Konrad Vajshaupt postao je član moćnog masonskog saveza u majstorskom stepenu.

Odbranivši doktorsku disertaciju, 1959. godine vratio se u Minhen. Bio je to opet jedan od najvećih i najlepših gradova u Zapadnoj Nemačkoj, zemlji koja je ponovo postala jedna od vodećih država na evropskom kontinentu. Dobio je posao asistenta na minhenskom univerzitetu. Dve godine kasnije umrla mu je majka, pa je ostao sam u trosobnom stanu i na celom svetu. U nekoliko narednih godina njegova profesionalna karijera krenula je uzlaznom putanjom. Objavio je nekoliko stručnih knjiga i postao jedan od najuglednijih profesora i građana Minhena.

Godine 1965. na letovanju na Balearskim ostrvima sreo je i upoznao Iluminadu, rasnu Španjolku duge talasaste crne kose, tamnijeg tena i crnih očiju. Ona je zajedno sa svojim sestrama svim turistima u Palmi de Majorci, kao Jehovin svedok, propovedala izvorna biblijska učenja. Konrad Vajshaupt nikada nije mogao da odbije ljude koji su

govorili o bogu i s njom je stupio u kontakt. Upoznali su se jedno s drugim. Ona je poticala iz katoličke porodice koja nije odobravalala njeno članstvo u nekakvoj modernoj judeo-hrišćanskoj jeresi. Patila je zbog progona od strane rođaka, ali je za uzvrat imala veliku podršku svoje hrišćanske braće i sestara. Ljudi koji su ih okruživali primetili su da među njima sevaju neke varnice. Konrad joj je na kraju letovanja izjavio ljubav i zaprosio je. (Njoj je religija nametala visokomoralna životna načela i samim tim ju je činila idealnom za brak.) Odgovorila mu je da bi se udala za njega samo pod jednim uslovom - da postane Jehovin svedok. Obećao joj je da će tako i učiniti.

Po povratku u Nemačku stupio je u kontakt sa pomenutom hrišćanskom sektom. Da bi postao jedan od njene braće morao je da pohađa besplatan jednogodišnji kurs proučavanja Biblije, a zatim da se krsti u vodi. Počeo je da "proučava" Bibliju, bez obzira što ju je poznao daleko više od svojih "predavača", koji su mislili da su zaveli jednog doktora filozofije, samo zato da bi pridobio Iluminadinu ljubav. Sa njom se redovno dopisivao, a minhenska kancelarija Jehovinih svedoka potvrđivala je sve njegove tvrdnje navedene u njegovim ljubavnim pismima.

Godinu dana kasnije sreli su se na Kongresu Jehovinih svedoka u Bonu. On nije mogao da se krsti tom prilikom, zajedno sa hiljadama nemačkih svedoka, iz tog razloga što nije priveo kraju biblijski studij, ali je mogao da se venča. To su obavili par dana kasnije. Stupili su u građanski brak.

Medeni mesec proveli su na Azurnoj obali. Tridesetosmogodišnji Konrad i dvadesetčetvorogodišnja Iluminada bili su najlepši i najsrećniji bračni par u Nici. Ona je upećala doktora nauka, a on špansku devicu.

Umesto da nastavi da posećuje sastanke Jehovinih svedoka, na jesen 1966. godine Konrad je po prvi put odveo svoju suprugu na "belu ružu", odnosno sestriško veče, na koje masoni mogu da povedu svoje majke, supruge, sestre i kćerke, u masonsku ložu čiji je on bio časnik. Iluminada se osećala prevarenom: shvatila je da se nije udala za hrišćanskog muža, već za Luciferovog apostola. Od Konradovog krštenja, takođe, nije bilo ništa. Ali nije mogla da se razvede. Uvidevši s kim imaju posla, nisu mogla da joj pomognu ni njena braća. "Pa ti si đavolov sledbenik!", optužila ga je ona još iste večeri. "Draga moja Iluminada", odgovorio joj je on, "đavo ne postoji." - "Njegov je najveći uspeh upravo to što je većinu ljudi ubedio u to da ne postoji. Ti si gori od njega, tim pre što želiš da postaneš njegov sin." - "Ono što ja nipošto ne želim, to je samosažaljenje i potreba za utehom i lažnom nadom. Ono što svim silama želim, jeste da održim i što je moguće više pojačam svoj nagon prema moći, koja je osnovna pokretačka energija svakog psiho fizički zdravog živog bića. Hrišćanstvo je opasna zarazna bolest, a bolest se leči sve dok se ne iskoreni njen virus. Bolje mi je da jedan jedini dan budem Luciferov lav nego da celog života budem hrišćanska kokoš!" Bio je to tek početak, uvod u prave bračne teološke rasprave, koje traju i dan-danas, tri godine po njihovom stupanju u brak.

III

ZAVRŠENA je promocija. Klaus, mladi profesor filozofije, junak ove večeri, potpisuje prodane knjige i fotografije se sa zainteresovanima. Jedan od njih je i Konrad Vajshaupt. Njegova supruga je ostala kući, pošto je Biblija jedina knjiga koju ona čita.

Nešto kasnije svi počеше da se razilaze. Klaus stade pored izlaznih vrata velike barokne prostorije, postavi stopala u ugao od devedeset stepeni i sastavi raširene prste leve i desne ruke pri tom ne skidajući pogled sa Konrada. Vajshaupt mu priđe, steže mu desnu ruku, spusti palac nadole i diskretno ga upita:

- Brate, u kojoj si loži?

- Ja sam onaj koji traži - odgovori on pomalo bojažljivo, spuštajući pogled.

- Ko traži naći će - uzvratu mu Konrad, nasmeši se i potapša ga levom rukom po desnom ramenu.

Malo upućenije oko moglo bi da primeti kako mu je neprijatno. Hitro, kao divlja mačka, sjurio se niz stepenice. Na izlazu iz hotela, u svežoj aprilskoj noći, čekao ga je taksi.

Vozeći se prema svom kvartu razmišljao je o Klausu. Osećao se pomalo obaveznim prema njemu. Ipak se on večeras uverio u ono u šta je već neko vreme sumnjao: Konrad je član bratstva. Mladi filozof i spisatelj koji želi da postane slobodni zidar. Baš kao i on u njegovim godinama. A i toliko dobro se razume u Vedske spise. Bojao se da mu u vezi tog mladog kolege preostaju samo dve solucije: ili da ga vešto izbegava - ili da ga uvede u svoju ložu.

Kući je stigao vidno neraspoložen. Na vratima ga dočekuje Iluminada. Namirisana je svojim omiljenim francuskim parfemom. Na sebi ima samo donji veš. Time mu stavlja do znanja da i ovaj put mora da ispuni svoje bračne obaveze. Posle nekoliko godina neplodnog braka, u ovakvim situacijama sve se odigrava poprilično brzo. Bez predigre, Konrad čak ni ne skinuvši prljavštinu spoljnog sveta od koga oni ljubomorno čuvaju svoje bračno gnezdo, baciše se na najbliži krevet. Dvoje produhovljenih ljudi predadoše se najprizemnijim životinjskim potrebama. Oboje su svesni toga, mada Iluminada to ne želi da prizna, da sve životinjske vrste na našoj planeti imaju sezonu parenja, a da jedino živina, svinje i ljudi to rade tokom cele godine. Nije stoga čudno što se te životinje sve više i više kote i što će njihove vrste biti ugrožene tek kad nastupi sudnji dan; ako ga uopšte bude.

Prevrćući se po krevetu i gužvujući posteljinu, isprepletaše se kao puzavice. Oslanjaše se na bokove, na leđa, na kolena, uzdišući i znojeći se kao stoka. Postepeno se izdopunjavaše i zadovoljiše jedno drugo. Konrad prosu svoje vrelo seme po Iluminadinom još vrelijem trbuhu i izvrnu se kraj nje kao klada.

Ležali su jedno uz drugo, u fetalnom položaju, kao da su još nerođeni brat i sestra blizanci, u majčinoj utrobi. Njihovi polni organi, do malopre aktivni, postepeno su se gasili. Konradu u tom trenutku obično padne na pamet kako mu je supruga jednom prilikom, pre više meseci, dok su se nalazili u istoj ovakvoj pozi, nesvesno, u polusnu, pustila nekoliko tihih ali dobro začinjenih toplih vetrova na njegove omekšale testise. Bila je to tada varnica koja je velikim delom sagorela njihovu čežnju i ljubav zbog koje su stupili u brak. Takve stvari se nikada ne zaboravljaju.

- Konrade, mili moj, - progovori Iluminada umilnim glasom, zadovoljna kao svaka žena posle dobrog seksualnog obroka - ja sam mlada, želim decu.

- Ja ih ne želim - odbi je on. - Zašto uvek mora da bude po tvom?

- Nisi tako govorio pre nego što smo se uzeli.

- Pa nisam imao prilike. A i nisi me pitala. Tvoj jedini zahtev bio je da postanem Jehovin svedok.

- I ti si me prevario.

- Zato što sam te voleo.
- Ja sam tebe volela u Hristu.
- Zar ti to ne liči na neke seksualne konotacije koje su moja braća podmetnula tvojoj braći. Uostalom, zašto bi ljubav morala biti uslovljena bilo čime? Ti si od mene izričito zahtevala neke stvari. A šta si mi nudila osim vagine?
- Ma šta to pričaš?! Moja religija propoveda humanizam i naučava da se čovek znatno razlikuje od životinja.
- Ne razlikuje se ni po čemu, osim što ima potrebu za religijom. Čovek je nepraktičan. On želi da zna i ono što mu uopšte ne treba... Dok se Minhen posle rata nalazio u ruševinama, nije bilo neobično videti živinu kako trčkara po izrovanim ulicama. Kad su jednoj ćurki neki besposleni uličari oteli pile, kako bi ga pojeli, ona se drala na sav glas. Obična ćurka je znala brojno stanje svoje dece. Ako je naučila da broji, možda bi mogla da nauči i višu matematiku ako bi joj to bilo potrebno. Za život i opstanak bog nije potreban čak ni ljudima.
- Ma ti si užasan! - povika Iluminada skočivši na noge. - Na sve daješ površan odgovor.
- Moraš da priznaš da sam dobar ljubavnik. I da mi ta osobina potiče iz nekog od prošlih života.
- Ne znam kakvi su drugi muškarci, jer sam bila samo sa tobom. Mi smo ljubavnici u Hristu, a reinkarnacija duše je satanska podvala ljudskom rodu.
- Dokle ću slušati ovakve gluposti? - reče Konrad okrenuvši se na drugu stranu. - Idi u kupatilo istuširaj se, pa nam onda spremi večeru. Ja ću posle tebe.
Iluminada napusti sobu. Ostavši sâm, Konrad se zapita zašto njegova najmoćnija braća, koju on uzgred nije imao prilike ni da upozna, nameravaju da ceo ljudski rod u ne tako dalekoj budućnosti pretvore u ropsku hordu ljudi-životinja, a onda da im na silu nameću neka moralna načela. Lišiti ljude boga, prirodnih zakona, moralnog zakona, učiti ih da je svet nastao sasvim slučajno, sâm od sebe, a plašiti ih kazne na nekakvom mestu večnih muka - to je jedna od najveštijih podvala. Ako nema boga onda nema ni đavola. A životinjama ne treba ni jedan ni drugi. Čemu onda moralne norme?
Dok se svađao sam sa sobom, Konradov znoj se polako sušio i hladio mu telo. Umotavši se u svileni pokrivač, osetio je neku jezu. Nešto ledeno je počelo da mu se sliva niz leđa. Zavrtelo mu se u glavi i pred očima mu se ukazala flota gvozdenih ptica koje lete kroz beskrajna svemirska prostranstva.

* * *

Pre četiri i po milijarde zemaljskih godina kroz tek formirani Sunčev sistem prošla je jedna mala zvezda lualica zamalo promašivši njegovu najveću planetu. Velike količine vode izbačene iz oba sveta stvorile su komete. Formirani Sunčev sistem imao je deset planeta. Na trećoj, četvrtoj i desetoj planeti po udaljenosti od Sunca nikli su prvi, što prostiji, što složeniji, oblici života.

Četiri milijarde godina kasnije, za vreme drugog ledenog doba na severnoj polulopti treće po redu planete i opšteg potopa na četvrtoj, na treću planetu spustilo se nekoliko letelica sa desete po redu planete. Njeni žitelji zvali su se Anunaki. Bila su to

visoka, svetloputa i plavooka stvorenja visoke inteligencije, čiji je životni vek iznosio više od šest stotina hiljada zemaljskih godina, tako da su im obdаница i noć na ovoj planeti proticale kao sekunde.

Skeniravši Zemlju iz svemira, spustili su se u dolinu dve velike reke, Tigra i Eufrata, kojima su dali imena po rekama iz svog zavičaja, dok su zemlju nazvali Mesopotamija. Taj su teren odabrali zbog njegovog bogatstva fosilnim gorivima, preostalim od nebrojeno mnogo leševa njegovih izumrlih gigantskih reptila. Njihov je stari svet doživeo velike klimatske poremećaje, zbog ozonskih rupa u atmosferi, koje je trebalo zakrpati sitnim česticama zlata. Vrhovni suveren planete Nibiru i vladar svih Anunakija - Anu, ostao je na matičnoj planeti, dok su njegovi sinovi, Enlil i Enkaj, nadgledali kolonizaciju. Enlil je bio komandant misije, dok je Enkaj bio operativac. Jedan od njihovih najbližih saradnika, vrhovni sveštenik, zvao se Nacist. Simbol njihove religije bio je kukasti krst, lociran u centru Sunca koje širi svoje zrake na sve strane. Simbol njihove imperije bilo je oko upisano u jednakostraničan trougao.

Enkaj je bio prvorođeni sin, ali njegova majka nije bila Anuova supruga, te stoga on nije bio kraljevske krvi. On je bio inženjer i naučnik. Izgradio je irigacioni sistem u dolini Tigra i Eufrata. Pojačanje u vidu novih stručnjaka i radne snage stiglo je sa njegovim sinom Mardukom. Prvi i ujedno glavni cilj njihove potrage bilo je zlato, preko potrebno za krpjenje gornjih slojeva atmosfere planete Nibiru.

Po uspešnoj kolonizaciji gospodar Anu je posetio koloniju i zadužio Enkaja da vadi zlato u predelima Afrike i Južne Amerike. Sirova ruda je prevožena letelicama do postrojenja u Mesopotamiji i pakovana u obliku peščanika. Da bi smanjio rivalstvo među svojim sinovima, Anu je Enlilu dodelio severnu Afriku, a Enkaju Mesopotamiju.

Iskopavanje sirove rude trajalo je oko sto pedeset hiljada zemaljskih godina. Taj nezahvalan posao obavljali su rudari, obični Anunaki, najmljenici iz najnižih društvenih slojeva sa planete Nibiru. Kako je vreme odmicalo, njihov je posao postajao sve teži i nepodnošljiviji. Daleko od svog sveta, u anusu Sunčevog sistema, oni su se pobunili protiv Enlila. Pobuna je trajala veoma kratko i surovo je ugušena. Svi pobunjenici bili su ubijeni. To je stvorilo dodatni problem, budući da su i pre toga iz reda sopstvenog naroda jedva vrbovali najsiromašnije pripadnike za rudarske poslove. Skupština Anunakija, na nagovor Enkaja, odlučuje da stvori Adamua, primitivnog radnika, i to genetskom manipulacijom sopstvene vrste i evoluciono najnaprednijih sisara sa planete na koju su se iskricali. Glavni doktor, najbolji Anunaki genetičar, bila je žena po imenu Ninarsag. Ona je uzela jajnu ćeliju od primitivne afričke ženke, pripadnice najrazvijenije majmunske vrste, i oplodila je Enkajevom spermom. Oplodeno jaje ubačeno je u njegovu suprugu Ninki. Ona je u njegovoj genetičkoj laboratoriji, u Anunaki naseobini Eden, pokraj jezera Van, u maloj Aziji, rodila Adamua, prvo biće koje je bilo predviđeno da bude najrazumniji žitelj Zemlje, čiju su vrstu nazvali čovek. Eksperiment je u potpunosti uspeo. Klonirano je mnoštvo ženskih i muških adamua, odnosno ljudi, kojima je stavljeno do znanja da ne smeju da poseduju znanja koja poseduju Anunaki, da ne bi bili kao oni, zapravo kao bogovi, kako su im se predstavili. Ponašali su se prema njima kao prema domaćim životinjama, u najmanju ruku kao prema kućnim ljubimcima. Bilo je, istina u malom broju, i neuspelih klonova, bikova i lavova sa ljudskim glavama, krilatih monstuma, humanoida sa nogama i glavom jarca, koji su puštani u prirodu. Svrha njihovog postojanja, odnosno razlog zbog koga nisu bili istrebljeni, bila je da izazove strah kod ljudskih bića, kojima je objašnjavano kako su oni nosioci zla. Tako su držali

ljude na uzdama. Njihov životni vek iznosio je jedva oko hiljadu zemaljskih godina. Njihovi potomci su se rađali i umirali, generacije su odlazile i dolazile, a Anunaki, Enlil i Enkaj uvek su bili tu, kao bogovi, za koje su nesrećni ljudi kopali zlato i ostale rude, diveći se i njima i njihovim gvozdenim pticama, i dobijajući od njih obećanja o spasenju i srećnijem zagrobnom životu. Sve je to potrajalo oko dve stotine hiljada zemaljskih godina.

Pre oko šezdeset hiljada godina Anunaki, Enlilovi oficiri i vojnici, članovi njegove posade, počeli su da se mešaju sa ljudskim ženama. Posledica njihovih seksualnih odnosa bili su nefilimi, čiji je životni vek, kao i životni vek njihovih potomaka, počeo naglo da opada, da bi stigao do jedva par hiljada godina. Neki od nefilima postali su vladari ljudskog stada, posrednici između Anunakija i ljudi. Enlila je sve više i više ljutilo i užasavalo saznanje da se rase mešaju, čemu su doprinostili i odvratni krici parenja sinova neba i kćeri zemlje koje je imao prilike da čuje na svakom koraku kad god bi izašao iz svoje nebeske luke. Zbog toga je odlučio da po okončanju svoje misije na Zemlji, koja se odužila i postala njegova životna misija, duga koliko i njegov radni vek, uništi i ljudski rod i nefilime. Izazivajući atomske eksplozije u nenaseljenim područjima planete zagrevao je atmosferu i otapao polove.

Četrdeset hiljada godina kasnije posao je bio završen. Enlil ubeđuje Anunakije da se vrate na Nibiru, gde on treba da nasledi oca, što većina njih i čini. Na Zemlji ostaju jedino malobrojni Enkajevi sledbenici. Dolazi do naglih klimatskih promena, do urušavanja ledenih ploča na Severnom i Južnom polu i do njihovog naglog topljenja. Promenivši Enlilovu odluku, Enkaj otkriva tajnu o potopu Utnapištumu, među ljudima poznatog pod imenom Noje, najumnijem nefilimu, inače svom unuku, plodu ljubavi njegovog sina Marduka i jedne zemaljske ženke. Noju je naloženo da sagradi arku na koju će ukrcati svoju porodicu, kao i uzorke DNK svih kopnenih živih bića, koja će klonirati posle potopa, što je ovaj i učinio. Opšti potop trajao je nekoliko godina, zanemarljivo malo za Anunakije koji su to vreme proveli u svojim nebeskim lađama, no jako dugo za ljude, nefilime i degenerike koji su bili istrebljeni. Naime, toliko je vremena bilo potrebno Anunakima da promene podvodni reljef i značajno povuku vodu sa kopna. Po završetku potopa, Severni i Južni pol su promenili svoja mesta. Preživelo je svega pet ljudi i tri nefilima. Oni su uz pomoć "svojih bogova" klonirali sav kopneni živi svet.

Pre potopa ljudi su bili rudari i skupljači plodova, rasejani po celoj planeti, da bi posle potopa postali ratari, zanatlije i trgovci, i počeli su da se zbijaju u gradove. Prvim gradovima vladali su Anunaki, Enkaj i njegov sin Marduk. Kasnije su odabranim nefilimima i ljudima dozvolili da vladaju ostalim gradovima. Podelili su Zemlju na tri reona u kojima će živeti ljudi - Mesopotamiju, deltu reke Nil i deltu reke Ind. Za svoj novi svemirski centar, kako su ljudima objasnili hram, ili prebivalište bogova, odabrali su Sinajsko poluostrvo. To su već bila vremena kada su se na Zemlju iz dalekih svemirskih prostranstava doselili i neki drugi sinovi neba, do tada nepoznati Anunakima, sa kojima je postignut sporazum o podeli teritorija. Novopridošlim "sinovima neba" pripalo je ostrvo Atlantida, pod uslovom da se ne mešaju u živote Anunakija i ljudi. Dogovor je ispoštovan sa obe strane.

Mnogo vekova kasnije, Nojev praunuk Nimrod, Enkajev potomak, izgradio je prve velike gradove: Vavilon, Ere, Akad i Ninivu. On je od malih nogu bio podučavan od strane Anunakija. Stekao je izvesna astronomska znanja, koja je iskoristio za pobunu.

Bio je prvi čovek koji je ustao protiv “bogova”. Svoja znanja je preneo najpoverljivijim sveštenicima i zajedno s njima prionuo na posao oko izgradnje prvog ljudskog kosmodroma, u Vavilonu. Prostom narodu je objašnjeno da njihov suveren hoće da izgradi kulu do neba, kako bi lakše komunicirao sa bogovima. Nimrod je dobro poznao Anunakije. Iskoristio je vreme njihovog sna za jednu takvu operaciju. Ljudi su prionuli na posao. Za osnovu vavilonskog kosmodroma korišćeni su kameni blokovi teški oko trista tona, a za samu građevinu opeke od ilovače. Pomenuta građevina je postepeno rasla a da Anunaki nisu ni znali za to. Oni su imali poverenja u Nimroda, dok im je on radio iza leđa. Angažovao je mnoštvo mašina i radnih letelica za jedan takav poduhvat. Istovremeno, u unutrašnjosti kule izrađivao je borbene letelice. Njegov narod je bio zadovoljan.

Pre nego što je izgradnja kosmodroma privedena kraju, iz njega je poletelo na desetine gvozdених ptica, nalik na one koje su vozili Anunaki. Nimrod je tako uspeo da ubedi ljude da Anunaki nisu bogovi, kao da ni ljudi nisu njihove slugе. Njihove ratne ptice stižu do Enkajeve kosmičke luke na vrhu Sinaja i napadaju je. Koristeći faktor iznenađenja nanose im ozbiljne štete, ali ne odnose pobedu. Bobene letelice Anunakija, dva puta malobrojnije i isto toliko puta bolje opremljene, i pored neočekivanog uzletanja, sukobljavaju se sa Nimrodovim nebeskim jahačima. Borba traje po ljudskom merenju vremena jako kratko, po Anunakima još kraće. Nimrodovi piloti nestadoše u plamenu. Uz minimalne gubitke, Anunaki kreću put Vavilona. U prvom talasu napada ruše vavilonski kosmodrom i veći deo grada, dok se u drugom i trećem talasu iskrcavaju u grad, razaraju ga, zarobljavaju Nimroda i njegove podanike i surovo ih kažnjavaju za pobunu. Nimrodu je ubrizgan serum koji mu je oduzeo razum. Ostalim ljudima, pošto su prethodno bili uspavani, ugrađeni su implantati, posle čijeg dejstva, kad su se probudili, nisu razumeli jedni druge. Svaka grupa ljudi govorila je sopstvenim jezikom i svi su otišli svojim putem odnoseći sa sobom svoja verovanja, običaje i svest o neuspeloj pobuni protiv “bogova”. Nimrod je umro u dubokoj starosti, pasući travu oko ruševina Vavilonske kule, ne znajući ni ko je niti gde se nalazi.

U vremenima koja slede, Enkaj, njegov sin i preostali Anunaki ozbiljno razmišljaju o povratku na Nibiru. I pored toga oni obnavljaju svoju kosmičku luku na Sinaju. Što se tiče ljudi, konjunkcija svih planeta Sunčevog sistema, pre više od četiri i po hiljade godina, uništila je veći deo njihovih naseobina. Taj kosmički fenomen sklonio je sa lica zemlje i Atlantidu, suparnicu Anunakija sa kojima su ovi još od ranije sklopili pakt o nenapadanju. Brojno smanjeni Anunaki ostali su izolovani u svojoj kosmičkoj luci, koju su morali da obnove. Odluku o povratku na Nibiru doneli su tek pet zemaljskih vekova kasnije. Tada su odlučili da pre svog odlaska, kao bogovi, ostave dubok trag u svesti ljudi. Za posrednika između sebe i ljudi odabrali su Nimrodovog potomka Mojsija. Enkaj mu se predstavio kao “Ja sam onaj koji jesam”, što je na jeziku njegovog naroda glasilo Jehova, kao otac ljudskog roda, što je zaista i bio, ali im se i lažno predstavio kao tvorac sveta u kome žive. Dao mu je ploče sa deset božjih zapovesti, univerzalnim moralnim zakonima za sva civilizovana bića u svemiru, i Zavetni kovčeg, kao simbol saveza između boga i ljudi. Ovaj put se Enkaj predstavio kao jedini bog, skrivajući ostale Anunakije. Zavetni kovčeg je zapravo bio složen telekomunikacioni uređaj na bazi visokog napona, koga su koristili jedino Mojsije i njegovi sveštenici. Da bi bog bio bog a ljudi ljudi - Enkaj je od njih tražio da mu prinose žrtve, kako bi ih držao u blatu, što mu je olako pošlo za rukom. Od tada ljudi počinju masovno da jedu meso. Mojsijeve

sunarodnike je nazvao svojim narodom i naselio ih u Izrael uništavajući usput sve narode koji su mu se našli na putu. Mojsije je stvorio jaku naciju, koju je držao pod gvozdenom pesnicom i u strahu od "boga" Enkaja, odnosno Jehove, propovedajući im ropska učenja o svetosti krvi, i nemilosrdno uništavajući svakoga ko bi mu se usprotivio. U njegovom narodu i njegovom hramu nije bilo mesta za ljude sa zdravim razumom. On je napisao i prve od nekoliko desetina "svetih knjiga", koje bi trebalo, po Enkaju, da postanu Sveto pismo za ceo ljudski rod.

Poslednja pobuna protiv Enkaja i Anunakija dogodila se u gradovima Sodomi i Gomori. Razumni ljudi javno su odbacili Mojsijeva robovska učenja. Pobesneli Enkaj nije ih pretvorio u prah i pepeo sve dok Mojsije iz tih gradova nije izveo sve svoje sledbenike. Tek tada ih je zbrisao sa lica zemlje atomskim oružjem. Na mesto gde su se oni nalazili transportovao je vodu iz najbližeg mora i tako stvorio najslanije more na planeti. Enkaj je tada odlučio da više ne boravi na Zemlji, već da iz vazduha nadgleda ljudski rod još par hiljada godina, do povratka kući. Sa svojim sinom Mardukom i ostalim Anunakima seo je u svoj veliki transportni brod u obliku dugačkog valjka, bombardovao svoju svemirsku luku na Sinaju atomskim oružjem i podigao se u orbitu planete, odlučan da se do povoljnog trenutka za povratak kući tek s vremena na vreme umeša u ljudske poslove preko svojih izaslanika, koji će uvek biti prinčevskog, nefilmskog porekla.

* * *

- Ja sam nekada bio Nimrod! - vikao je Konrad Vajshaupt dok ga je Iluminada nežno budila.

- Dragi, šta to pričaš? Ti si Konrad, ovde i sada, jednom za svagda. Kakav Nimrod? On je bio najveći božji neprijatelj.

On se osvrnu oko sebe.

- Koliko sam dugo spavao?

- Manje od pola sata - odgovori mu ona.

Osetio je kako ga trese hladnoća, ali je odlučio da ispriča supruzi šta je upravo sanjao, ako je to uopšte bio san.

- Ako zaista misliš da nisi sanjao već da si imao viziju - reagovala je Iluminada na njegovu priču, - onda si ili duševno oboleo ili si upravo komunicirao sa đavolom.

Po ko zna koji put ga nije razumela. To je rezultiralo još jednom teološkom svađom.

- Kako ne možeš da shvatiš neke stvari? Robovi su oduvek mrzeli svoje gospodare. Pesnici rođeni u ropstvu opevali su svoje gospodare kao neljude, kao krvoloke, kao zveri... Jevreji su bili vavilonski robovi. I mrzeli su Vavilonce. Nimrod je bio jedna od pet najpozitivnijih ličnosti u ljudskoj istoriji. Stvari su postavljene naglavačke. Dobri su predstavljeni kao loši, a loši kao dobri. Bojim se da su Anunaki, najveći ljudski neprijatelji, ili nefilimi, još uvek među nama. Možda čak sede u našim ložama, žive duže od nas i u tajnosti vode ljudski rod u propast. Ovolike ratove, pogotovo dva svetska rata, i ovolika stradanja uopšte, mogli su da izazovu jedino najveći ljudski neprijatelji. Ako je moj strah opravdan, to bi onda značilo da oni koji su nas stvorili imaju puno pravo i da nas unište.

- To da tvoja braća vode ljudski rod u propast nije ništa novo. Sve ostalo su gluposti. Jehova je jedini bog u svemiru.

- Jehova je bog neba i zemlje. Kad bi samo mogla da shvatiš koliko si prizemna. Kako bi mogla da objasniš radioaktivnost vode u Mrtvom moru, najslanijem vodenom prostranstvu na Zemlji? Ili pocrnelo, bolje reći sažeženo kamenje na vrhu Sinajskog poluostrva, rasuto kilometrima unaokolo, crno samo na vrhu? Ili radioaktivnost u ruševinama Mohendžo Dara, drevnog indijskog grada u današnjem Pakistanu? O neobjašnjenju tunguskoj eksploziji iz 1908. godine da i ne govorimo. Drveće koje je opaljeno, od centra ka periferiji, samo sa jedne strane, i to prema epicentru eksplozije, slično drveću u Hirošimi i Nagasakiju 1945. Ili je tu atomsku eksploziju izazvao đavo?... Ako je uspeo da napravi atomsku bombu, onda je bez sumnje slabo napredovao jer je preduhitrio ljude tek za nekih tridesetak godina...

- Tvoj čuveni sarkazam! Sve su to gluposti!

- Znači to su gluposti samo zato što ti tako kažeš, iako to govoriš bez ikakvih argumenata? Ili su sve to gluposti zato što to nije napisano u Bibliji?

- Da - kategorična je Iluminada.

- A šta kažeš na ove gluposti? U ruskoj crkvi u Parizu, gde sam jednom išao sa jednim bratom Rusom, video sam kako se pričešćuju pravoslavci. I zgrozio sam se! Sveštenik im je delio vino jednom jedinom kašičicom. Svima ju je stavljao u usta. Ako bi samo jedan od vernika bolovao od neke bolesti koja se može preneti poljupcem, a koja je nastala u praistoriji na polnom organu nekog polumajmuna, svi bi se zarazili.

- Šta ja imam sa tim? U mojoj verskoj zajednici ne postoji pričešće.

- Moj brat se nije pričestio zato što je u međuvremenu postao mason. I zato što ne veruje u krv. Ovo ti govorim da bi shvatila kako hrišćanstvo ne samo da širi duhovnu bolest i usađuje praznoverje u glave ljudi, već doslovno širi zarazu.

- Pravo hrišćanstvo ne širi zarazu. Širi je takozvano hrišćanstvo: katolici, protestanti, pravoslavci...

- Dokle ću trpeti sve ovo? - zapita se Konrad ustajući sa kreveta.

Bilo mu je još hladnije nego kad se probudio. Uz to je i "mirisao" na seks. Požurio je pod tuš, da se ugrije, spere sa sebe životinjski talog i bar na trenutak pobegne od naizgled beskrajnih bračno-teoloških rasprava.

I V

PRVI MAJ je međunarodni Praznik rada. Ovaj dan se već neko vreme praznuje i u demokratskim zemljama Zapada. Na današnji dan 1748. godine rođen je Adam Vajshaupt. On je na današnji dan 1776. godine osnovao Red iluminata. Ljudi koji za svog života maltene nikada ništa nisu radili, osim što su kovali zavere i smišljali kako da svojim mentorima omoguće vlast nad širokim narodnim masama, nametnuli su svim radnicima sveta rođendan svog vođe i dan osnivanja svog tajnog društva kao praznik.

Prvog maja ove 1969. godine Konrad Vajshaupt obeležava svoj četrdeset i prvi rođendan. Iluminada je spremila bogat ručak za uži krug prijatelja i veliku rođendansku tortu na kojoj upravo pali svećice. Njegovoj supruzi vera ne dozvoljava da proslavlja sopstveni rođendan, ali joj ne određuje da li će ili neće učestvovati u proslavi rođendana

svog bračnog druga. Njegovoj braći, koja mu nazdravlja u ispijajući u enormnim količinama vino iz čaša i pivo iz krigli, vera dozvoljava apsolutno sve.

- Poželi nešto! - povika Iluminada.

Konrad udahnu vazduh, zatvori oči i požele da u najskorije vreme dobije unapređenje u slobodnozidarskoj organizaciji. S obzirom na to da je već starešina jedne lože iluminatskog reda, unapređenje bi ga u svakom slučaju moglo odvesti na neki drugi kontinent. Upotrebivši sav svoj zbog svakodnevnog sedenja u kancelariji mali kapacitet pluća, pogasio je svećice iz nekoliko puta.

- Šta si poželeo? - znatiželjno ga zapita supruga.

- Nisam poželeo da imamo decu - procedi on kroz bele i zdrave zube. - To je najvažnije.

Svi se nasmejaše. Mrtvi pijani, digoše ga na ramena i donesoše do klavira. Baciše ga na stolicu zahtevajući od njega da im odsvira nešto po svojoj volji.

- Već hiljadu godina nas plaše da će smak sveta nastupiti na kraju milenijuma - progovori Konrad sa ciničnim izrazom lica. - Za trideset godina ući ćemo u 1999. godinu. Zatim u novi vek i novi milenijum. I kada se to dogodi hrišćanske vođe će taj događaj pomeriti u 2999. godinu samo zato da bi jadni ljudski rod još hiljadu godina verovao u Isusa Hrista.

Ovoga puta se nasmejaše svi osim Iluminade.

Vajshauptovi prsti dodirnuše klavirske dirke. (On ne drži klavir u svom salonu samo za ukras, kao mnogi njegovi poznanici, već da bi ga svirao.) Vešto je izvodio Betovenovu Odu radosti, inače masonsku himnu, koju je sinoć, na Valpurgijsku noć, na prelazu iz aprila u maj, pevao u svojoj loži. Pri tom se zapitao da li je još jedan iluminat, Adolf Hitler, zaista izvršio samoubistvo na tu istu noć pre dvadeset i četiri godine, kako bi se žrtvovao satani, ili je pobegao negde u Južnu Ameriku. Konradovi gosti zapevaše himnu bratstva celog čovečanstva, neki sedoše na stolice i počеше da plešu zajedno sa njima po salonu, držeći ih za naslon.

- Ave Lucifer! - povika Vajshaupt pošto je završio, skočivši sa stolice i ispruživši desnu ruku sa spojenim palcem i kažiprstom.

Prisutna braća ga otpozdraviše na isti način.

Iluminada pusti valcer na gramofonu i poče ples. Opijeni ali prisebni muškarci odabraše partnerke, pretežno supruge svoje braće. Zaplesa i supruga današnjeg slavljenika.

Konrad se baci na najbližu fotelju. Vrtelo mu se u glavi. Zakolutanih očiju, sa polupraznom čašom vina u levoj ruci, zaustavio je pogled na jednoj slici na zidu. Na njoj su dominirale egipatske piramide. Zapitao se kako su ljudi pre više od četiri i po hiljade godina mogli da izgrade jedno ovakvo veštačko brdo i kako su neke blokove teške više tona dizali na visinu od preko sto metara. Počela je da ga steže neka neobjašnjiva hladnoća. Pred njegovim očima ukazaše se sunčevi zraci, kako padaju na palmine grane i veliki plato na kome se nalaze poređani kameni blokovi, oko kojih se vrzma na desetina hiljada ljudi.

* * *

Atlantis Trideset i treći, car Atlantide, okupio je Vrhovni savet svoje ostrvske države da izglasa odluku kojom bi se spasilo sve što se može spasiti od ove umiruće imperije. Naime, oko 2600. godina pre rođenja Isusa Hrista, celoj planeti Zemlji prethodila je katastrofalna zemljotres koji bi mogla izazvati konjunkcija osam od deset planeta sunčevog sistema.

Atlantida je jedina visokorazvijena civilizacija na planeti. Na tom ostrvu, smeštenom između Evrope i Afrike s jedne, i Severne i Južne Amerike s druge strane, na površini od oko pola miliona kvadratnih kilometara, u ne više od dvadeset gradova, živi oko trinaest miliona, od toga u istoimenom glavnom gradu oko tri miliona stanovnika.

Atlanti su došli na Zemlju pre nešto više od deset hiljada godina, pošto su kao poraženi narod proterani iz svog planetarnog sistema. Mudri general koji je birajući između smrti i progonstva odabrao ovo drugo, spustio se na Zemlju sa trista letelica i oko deset hiljada poraženih vojnika i demoralisanih civila. Tu je naselio ravničarsko ostrvo kome je po svom zavičaju dao ime Atlantida i proglasio se za cara Atlantisa Prvog. Njegov narod nije se mešao sa primitivnim stanovnicima Zemlje, niti ih je ometao u njihovom primitivnom načinu života, kao što nije ometao ni njihove "bogove" sa Sinajskog poluostrva od kojih su bili brojniji i sa kojima su postigli sporazum o nenapadanju. On je uspostavio autoritarnu vladavinu koja je trajala sve do njegovog potomka Atlantisa Dvadeset i šestog, kada je izbio revolucija i kada su mu njegovi podanici, čiji životni vek iznosi između trista i četrsto godina, ograničili vlast i uveli Skupštinu. Prelazak na demokratiju značio je ulazak u period preterane slobode a samim tim i degradaciju i opadanje svih vrednosti. Vladavina poslednjih sedam careva bila je simbolična i protokolarna.

Atlantida je u zadnjih sedam hiljada godina doživela veliki tehnički, tehnološki, privredni i kulturni razvoj. Atlantski narod, svetle boje kože i kose i plavih očiju, u svojim genima nosio je komplekse poraza. Bio je zatvoren i nije težio ka tome da naseli celu planetu. Razlog više za tako nešto bio je Zakon protiv incesta, Zakon o nemešanju sa drugim rasama, kao i kontrola rađanja. Atlanti su bili jako surovi prema sopstvenoj defektnoj deci, mentalno zaostalim osobama i duševnim bolesnicima, prema ubicama, lopovima i svim profilima kriminalaca. Nad svim beskorisnim članovima društva primenjena je eutanazija. Nakon revolucije i krvavog građanskog rata društvo se promenilo iz temelja. Svi pripadnici atlantskog naroda stekli su ista prava. Društvo se brinulo o svojim nejakim i nesposobnim članovima, a one koji su se ogrešili o zakon upućivalo je na prevaspitavanje. Jedino je religija, sinteza astronomije i drevne atlantske filozofije, ostala nepromenjena.

U vreme rođenja Atlantisa Trideset i trećeg, Atlantska država je već uveliko pretvorena u poludegenerisanu zajednicu koja ne drži mnogo do sopstvene budućnosti. Mnogi današnji Atlanti rođeni su iz incesta i po nekoliko generacija unazad. On je, pak, bio jedini plemić u državi, i bio je zdrav i genetski čist. Odrastao je u dvorskom ambijentu, uz luksuz i znanje kojim se malo ko u zemlji mogao pohvaliti. Nedavno oženjen i krunisan, mladi car Atlantis morao je da se nosi sa celim Sunčevim sistemom.

Vrhovni savet Atlantide odlučio je da učini dve stvari: kao prvo, da spasi državu; i kao drugo, da spasi planetu. S tim u vezi, doneta je odluka da se glavni grad Atlantide hermetički zatvori pod kupolu, kako bi preživeo u slučaju da ostrvo potone. U vezi sa ovim drugim, pak, odlučeno je da se podigne jedna pravilna četvorostrana piramidalna građevina na onoj tački na planeti koja je udaljena od središta Zemlje tačno onoliko

koliko je udaljena od Severnog pola, čija će visina biti milijardu puta manja od srednjeg rastojanja između Zemlje i Sunca, dok će svaka njena stranica biti toliko dugačka, kad se dve stranice podele sa visinom, da se dobije matematička konstanta p ; kao i dve stepenaste piramide, jedna zapadno i jedna istočno od glavne piramide. Taj građevinski objekat u obliku pravilne četverostrane piramide trebalo bi da bude kontrateg koji će spasiti Zemlju od potpunog uništenja sada i još jedanput u budućnosti, dok će ostale piramide biti pomoćni kontrategovi. Idealna lokacija za jedan takav gigantski objekat bila je Saharska džungla, i to njen istočni deo. Za pomoćne kontrategove određene su džungle u srednjoj Americi i jugoistočnoj Aziji.

U Saharskoj džungli živelo je jako puno narodá. Svi su bili organizovani u rodovske zajednice. Jedino su Egipćani imali jaku i centralizovanu državu u dolini i pri delti reke Nil. Njihova je vlast bila proširena i na neke okolne zemlje. Tom državom vladao je faraon Keops, iz dinastije čije pravo poreklo nikome u carstvu nije bilo poznato, čije su pretke pa i njega samoga Egipćani smatrali božanstvom. U srednjoj Americi i jugoistočnoj Aziji živela su divlja plemena.

Nenajavljena, jednog je dana Atlantisova delegacija posetila Egipat. Njihova letelica spustila se u park palmi ispred faraonove palate. Dočekali su ih faraonovi žreci onako kako se dočekuju božji izaslanici ili i sâm bog; oni su im se i predstavili kao božji izaslanici. Za tu posetu uskoro je saznao ceo Egipat. To je učvrstilo veru njegovih žitelja da bog zaista vlada njihovom državom. U divljim predelima Amerike i Azije delegacije su kontaktirale plemenske vračeve predstavivši im se kao bogovi Sunca.

Gosti su svom egipatskom domaćinu objasnili zašto su došli. Na njihovoj teritoriji treba izgraditi veliko veštačko piramidalno brdo od kamena, koje će svojom visinom stići do neba i tako razblažiti gnev bogova; a da po završetku izgradnje građevina ostane onima čija je zemlja da sa njom rade šta god hoće. Posetioци svom domaćinu obećaše zagrobni život ukoliko ih poslušá. Ne konsultujućи svoje žrece, koji mu uzgred staviše do znanja da se takva ponuda “bogova” nikada ne odbija, faraon pristade. Oni mu predadoše planove za taj budući objekat, objasnivši mu da će oni obezbediti materijal a da je na njemu da izgradnju sprovede u delo, oprostíše se s njim i svojom letelicom napustiše Egipat.

Megalomanski raspoložen, faraon je svojim savetnicima i svom narodu objavio da će izgraditi ogromnu piramidu. Bila je to velika svetkovina u Gizi, kada su pred narod izašli i faraon Keops i njegova žena Naila. Glavni posao rukovođenja izgradnjom celog objekta poveren je majstoru-graditelju, dotičnom Vaštaru, jednom od ratnih zarobljenika, pripadniku naroda Kušita, kojima je faraon obećao slobodu kad završe piramidu.

Gvozdene ptice počеше da dopremaju kamene blokove na plato Giza. Vest o tome obišla je ceo Egipat i sve okolne zemlje, i ljudi sa svih strana dolaziše da pomognu faraonu. Na gradilištu se u svako doba moglo zateći po dvadeset hiljada ljudi. Na terenu su im pomagale čítave službe. Radnici su bili snabdevani kvalitetnom, kaloričnom i vitaminskom hranom, dok su doktori pomagali umornima i povređenima. Svaki žitelj Egipta bio je obavezan da provede izvesno vreme na gradilištu. Faraon im je svima obećao mesto u zagrobnom svetu, a piramidu odredio za svoju grobnicu.

Kameni blokovi teški između jedne i pet tona pakovani su na drvene sanke koje su radnici vukli do budućeg objekta. Prvi sloj su nekako i sazidali. Ali za drugi sloj bilo je potrebno podići blokove. Vaštar je predložio da se izgradi pešćani nasip, poduprt drvenom oplatom sa obe strane kako vetar ne bi oduvao pesak, preko koga bi radnici

vukli sanke za izgradnju sledećeg sloja. Kako je objekat rastao tako su rasli i oplata i nasip. Radnicima dobrovoljcima pomagali su i robovi, koji su obavljali najteže poslove. Neretko se dešavalo da oplata pukne te da se pesak raspe na sve strane, što je dovodilo do pogibija i teških povređivanja. Tada bi doktori pacijentima daskama imobilisali slomljene udove i uputili ih na stacionarno lečenje. Bilo je velike muke oko toga da se nasip ponovo podigne, što je uveliko odugovlačilo samu izgradnju. Pored toga, paralelno s tim, druga ekipa radnika gradila je enterijer piramide: hodnike, prolaze, stubove... Naručioi radova, Atlanti, redovno su posećivali objekat i nadgledali njegovo napredovanje. (Time su sebi znatno olakšali posao, jer su u američkim i azijskim džunglama domoroci podneli tek trećinu obaveze oko izgradnje.) Oni su ohrabrivali graditelje da nastave sa radom bez obzira na sve poteškoće.

Petnaest godina kasnije ogromnoj piramidi nedostajao je jedino vrh. Faraon je u tom periodu potrošio jedan deo zaliha iz svoje blagom pretrpane palate, kako bi platio prateće službe, blago koje je opljačkao u osvajačkim ratovima iz kojih je pretežno izlazio kao pobednik, pa je povećao poreze. Ljudima su stomaci bili sve prazniji. Glad je bila jača od straha od "bogova". Izbili su i prvi štrajkovi koji su doveli u pitanje završetak piramide u predviđenom roku. Pobunili su se i suvereni nekih provincija. Izmoreni i delom osakaćeni graditelji poređali su se po carskim putevima i demonstrativno pucketali bičevima zahtevajući da se porezi umanje. Faraonova vojska je bila u pripravnosti.

U najgorem trenutku, kiparska princeza Nelifer posetila je Egipat da bi kao vazal platila porez. Izvršivši lično tu obavezu, što je bilo malo neuobičajeno, princeza je navratila u palatu i obrela se u faraonovim odajama. Kad su ostali sami faraon ju je napastvovao i svukao je. Ona ga je tvrdoglavo odbila, pa ju je on išibao. Kleknuvši pred njega i nateravši ga da pomisli kako ju je ukrotio, kad joj on priđe ona ga kao divlja mačka ujede za ruku. On je ovog puta išamara i naredi vojnicima da je zatvore u palati.

Za to vreme Atlanti su podigli kupolu kojom su zatvorili ceo grad Atlantidu. Naselili su kupolu najboljim pripadnicima svog naroda potpuno spremni za predstojeću katastrofu. Ali piramida nije bila završena na vreme, pa su Atlanti bili primorani da u rekordnom roku sagrađe vrh i postave fasadu na sve njene četiri strane uz konstataciju da ljudski rod nijedan posao ne može privesti kraju. Faraonova vojska je za to vreme rasterivala pobunjeni narod. Gotova piramida bila je visoka oko sto četrdeset i sedam metara, dok je jedna njena stranica bila duga oko dvesta trideset i tri metra. Za njenu izgradnju utrošeno je oko dva miliona blokova. Bila je to jedna impresivna građevina, svakako najveća u Egiptu. Stepenske piramide u Americi i Aziji bile su znatno niže.

Poslednja atlantska poseta Egiptu dogodila se tri dana pred konjunkciju planeta. Faraon je tada svo svoje blago iz palate preneo u piramidu, uveren da će mu biti potrebno u zagrobnom životu. Poveo je i princezu Nelifer, da joj pokaže koliko ima blaga. Nju je impresionirala veličina piramide pre nego što je i ušla unutra. Jedna od najvećih prostorija u njoj bila je ispunjena sa toliko blaga koliko ona nije videla na jednom mestu od svog rođenja. Ona skoči u zlato, bisere i drago kamenje, da se u njima kupa kao u vodi. Utom vrhovni sveštenik Hamar povuče jednu ručku i vrata počese da se zatvaraju. Dok je ona stigla da shvati šta ju je snašlo, vrata se sasvim zatvoriše. Sa njihove suprotne strane ostadoše faraon i vrhovni sveštenik. Bila je to Keopsova osveta za njeno odbijanje.

U tačno proračunato vreme od strane Atlanta nastupila je konjunkcija planeta. Osam od deset Sunčevih podanika, svi osim Plutona i Nibiru, poređalo se u pravu liniju izazvavši višeminutne potrese na svim tim planetama. Zahvaljujući piramidi, koja je kao

gromobran štitila sve oko sebe, nijedna građevina u Egiptu nije nastradala. Inače zemljotres je bio jak i obrisao je mnoge građevine sa lica zemlje. Poginulo je i puno ljudi. Ali sve je to bilo ublaženo dejstvom nevidljive radiestezijske energije Keopsove piramide, i ostale dve stepenaste piramide, koje su odigrale ulogu kontrategova. Inicijatori njihove izgradnje prošli su najgore. Od celog njihovog ostrva ostao je samo grad Atlantida, pod kupolom, na dnu Atlantskog okeana. Desetkovani, Atlanti su se preselili u vodeni svet.

Faraon Keops poživeo je još dosta godina. Sahranjen je u velikoj piramidi. Njegovi potomci i naslednici izgradili su još sedamdesetak manjih piramida u dolini reke Nil. Posle njega, u Egiptu je došlo do erozije tla. Kiše su gotovo potpuno prestale da padaju. Zemljište je počelo da se isušuje i da gubi organske sastojke, zatim da se pretvara u beživotnu prašinu i najzad u pesak. Nekad bogata, plodna i puna života, Saharska džungla se u narednih stotinu godina pretvorila u veliku pustinju. Plemena u Americi i Aziji su svoje stepenaste piramide koristila kao žrtvene hramove, zahvalni što su preživeli katastrofu kao što je konjunkcija planeta, i izgradili su u čast "bogova" na desetine manjih u narednim vekovima. Od Atlanta su ostale samo legende, a od Egipćana velika piramida.

* * *

Konrad se cimnuo iz sve snage. (On je znao da su piramide Maja i Asteka u Meksiku daleko od Keopsove piramide onoliko koliko je Keopsova piramida daleko od piramida drevnih Kmera u današnjoj Kambodži. Znao je i to da ti narodi nisu znali jedni za druge, ali da su imali iste naručioce svojih kolosalnih građevina.) Osetio je strahovitu glavobolju i mučninu u stomaku. Imao je osećaj da će mu se prosuti utroba. Nešto tome slično se i dogodilo. Ispovraćao se po tepihu ispred sebe kao svinja.

Gotovo niko ga nije primetio. Siluete oko njega su zaneseno plesale.

Iluminada mu pritrča, podiže ga i odvede u kupatilo. Tu je nastavio da povraća.

- Koliko sam ti puta rekla da ne mešaš pića? - kritikovala ga je supruga. - I sâm znaš da ne podnosiš mnogo alkohola.

Nakon što se propisno ispovraćao, odvela ga je u spavaću sobu i položila na bračni krevet.

- Ko sam ja? - buncao je u polusnu. - Atlantis ili Keops?

- Ti si moje sunce - prozbori Iluminada poljubivši ga.

Nežno ga je pokrila i ostavila ga u njegovom nedosanjanom carstvu snova.

V

SUNČANO prolećno vreme izmamilo je ovog prijatnog vikenda polovinom maja mnogobrojne žitelje Minhena na ulice, u parkove ili na izletišta u okolini. Konrad i Iluminada sede na klupi u najlepšem parku u centru grada, gledaju u jednu rimsku fontanu i vode neobavezne razgovore.

- Da li je moguće - zapita ona svog supruga dok su zajedno posmatrali decu kako vozikaju trotinete - da baš nijednog jedinog trenutka nisi pozeleo da ostaviš potomstvo?

- Želeo sam dok sam verovao u ljude, sad već daleke 1944. godine, i to sa jednom Fridom. Pričao sam ti o njoj. Prva ljubav se nikad ne zaboravlja. To sam pozeleo samo sa njom. I nikad više.

- A šta misliš da su tvoji roditelji razmišljali tako kao ti? Zamisli da tako razmišljaju svi ljudi. Čovečanstvo bi izumrlo.

- Ma šta ja imam da zamišljam? Kao da je mene neko nešto pitao. Misliš li da mi je drago što sam se rodio kao čovek? Kao posledica susreta muškarca i žene i njihovih nemoralnih polnih organa? Možda bih više voleo da sam se rodio kao neka životinja. Recimo leptir. Pa da letim sa cveta na cvet. A možda zapravo nisam ni želeo da se rodim. Šta onda?

- Nije pošteno. Dok smo se zabavljali bio si normalan, kao svi drugi momci. Nijedanput mi nisi rekao da ne želiš decu.

- Pa hteo sam da te oženim. Voleo sam te. I sad te volim. Morao sam da glumim da sam običan, kao svi drugi muškarci, da bi i ti mene zavolela. Naravno da nisam običan. Ja sam svoj po svaku cenu. Ali nisam potpun bez ljubavi žene. Zakon prirode je ipak iznad svega. A dete bi nam ugasilo ljubav čim bi se rodilo.

- Ali ja nisam za bacanje. Još uvek sam mlada i nije mi kasno da postanem majka. A ni tebi nije kasno da postaneš otac.

- Ne želim da budem otac. Kraj priče.

Da bi joj skrenuo misli, Konrad pomenu operu Tanhojzer, za čiju je večerašnju premijeru odavno kupio dve karte. Ni njoj ni njemu to neće biti prvi odlazak na izvođenje najbolje Vagnerove opere.

I dok su oni diskutovali o doživljajima tevtonskog viteza Tanhojzera, kroz park prođe omanja grupa mladića i devojaka odevena u tradicionalnu indijsku odeću, sa bubnjevima u rukama. Pevali su pesmu Hare Krišna. Bili su simpatični i Konradu i Iluminadi, premda se ona nije slagala sa učenjima Vaišnavske verske zajednice. Konrad se prisetio studentskih protesta koji su prošlog proleća potresli celu Evropu, kada ni njegov univerzitet nije radio preko mesec dana. Iza njih su stajali mladi ljudi, pripadnici takozvanog Pokreta novog doba, čija se ideologija velikim delom zasniva upravo na tradicionalnim indijskim učenjima. Pomislio je i na čuveni znak mira Pokreta novog doba, koji je sve drugo samo ne simbol mira. Setio se i toga kako je morao, pošto je pre svog ponovnog rođenja u svetlosti bio katolik, da pri prijemu u svoju ložu polomi keramički krst okrenut naopako, a zatim da njegovu osnovu i oba njegova polomljena kraka postavi u krug nasred hrama. Dobijeni simbol bio je isti kao znak sa zastava koje su hipi studenti prošle godine okačili o gotovo sve univerzitete u Zapadnoj Evropi. Naravno, niko od njih nije znao ono što zna doktor Vajshaupt.

Zatvorio je oči i uživao u čarobnim zvucima pesme Hare Krišna. Delovala mu je nekako poznato. Svakako ju je čuo i ranije i dobro ju je znao. No sve ono što ide uz nju bilo mu je poznato odranije. Zavrtelo mu se u glavi i pred očima mu se ukazale drevne indijske građevine, netaknute zubom vremena, kao da su tek podignute.

* * *

On je nekada živeo u indijskom gradu Vrndavanu, koji je tada imao pedesetak hiljada stanovnika i pet hiljada bogato ukrašenih hramova. Svaka porodica imala je desetak članova i svoj porodični hram. To mnogo govori o bogobojznosti i dubokoj religioznosti njegovih stanovnika, ali i o njihovom idolopoklonstvu. Malo ko od njih je znao, i uopšte razmišljao o tome, da biti vernik nije isto što i biti lakoveran. U tom gradu svako drvo je želja, govor je pesma, a cveće radost...

Vrndavan je pripadao kraljevini Mathuri. Ugrasen, njen zakoniti kralj, bio je zatvoren od strane svog pohlepnog sina Kansa, koji mu je željan moći pre vremena nasilno oduzeo presto. Narod Mathure je isprva mislio da je to porodična stvar. Ali malo kasnije, sagledavši situaciju, digao se na ustanak. Intenzitet pobune bio je toliko žestok da su ustanici hteli da linčuju Kansa. Stoga se on zatvorio u svojoj palati i jedno vreme se uzdržavao od izlazaka u javnost.

Čvrsto verujući u to da najgori čovek na svetu u suštini i ne mora da bude toliko zao kao i u to da najbolji čovek često nije toliko dobar koliko se misli, Kans se u tim trenucima pitao da li je on zakoniti naslednik Đarasanda, kralja susednog Magada, sa kojim je bio u rodbinskim vezama i na čije je kraljevstvo takođe bacio oko. Magadini špijuni obavestavali su svog kralja o tome šta se događa u gradu Mathuri i u celoj kraljevini. U odsudnom trenutku golema Đarasandina vojska nagrnu u Mathuru kako bi ugušila ustanak. Nastao je teror. Ljudi su bili brutalno ubijani. Ulice i trgovi Mathure, kao i dvorište i odaje kraljevske palate, bili su pokriveni krvlju. Nastradale su i brojne đadave, narodni predstavnici na kraljevskom dvoru. Mnoštvo naroda izbeglo je iz svojih kuća tražeći spas u okolnim šumama i planinama. Za nekoliko dana stanje se koliko-toliko smirilo. Tiranin Kans održao se na prestolu.

Nedugo zatim, čuveni lutajući mudrac Narad posetio je Mathuru. I njegova familija bila je žrtva masovnih ubistava. Žitelji Mathure, koji se polako vraćase svojim domovima, prepričase mu sve užase koje su preživeli. On ih je strpljivo saslušao i, zadubljen u misli, rekao im da je Kans bolestan tiranin, zaslepljen sujetom i željom za apsolutnom vlašću. Bio je duboko uveren u to da vladar koji spusti palčeve nadole i nasrne na sopstvene podanike ne bi trebalo da očekuje dugu i srećnu vladavinu.

Mudrac Narad odlučio je da poseti Kansa. Narod se toliko plašio svog kralja da niko nije smeo da mu pravi društvo pri njegovom odlasku u kraljevsku palatu. Kans nikoga nije očekivao, tako da su barže na ulazima bile podignute. U dvoru ga je dočekao i ljubazno primio Kansov savetnik Gargakarađa, koji mu je ispružio ruku učtivo ga ponudivši da sedne. Ali Narad ga je odbio, jer nije došao da sedi već da upozori Kansa da se pripremi za smrt koja ga uskoro čeka. Spomenuo je i neko proročanstvo po kome bi ovih dana u okolini Mathure trebalo da se rodi veliki ratnik kraljevske krvi koji će osloboditi narod tiranije. Kans je sve to prisluškivao. Nekoliko Đarasandinih vojnika iskoči pred Narada isukavši svoje duge mačeve. Iza njih se pojavio Kans. Narad ga je verbalno napao kritikujući njegove postupke i vojnike koji su mogli nemilosrdno da poskidaju glave nedužnim ljudima, rekavši mu da je samo još jedno nerođeno dete dovoljno da stavi tačku na celu tu tragediju. On je upozorio Kansa da sedmoro ženske dece od njegove sestre Devaki priželjkuju njegovu smrt. Narad se zapitao kako je moguće da kralj, koga je narod smatrao bogom, bude toliko bezdušan i tvrdoglav. Rekavši Kansu sve što je mislio da mu kaže, a pri tom više naljutivši vojnike njegovog rođaka Đarasanda nego njega samoga, u narodu cenjeni mudrac smejući se izađe iz palate.

Te noći Kans je pozvao Gargakarađu u palatu, da se dogovore kako da skuju plan o ubistvu tog nerođenog deteta koje bi predstavljalo ozbiljnu pretnju po njegovu vlast. Gargakarađa je pozeleo da obiđe i ostale prostorije u palati. Kansov ađutant Malini, mrtav pijan, izašao je iz jedne odaje iz koje su bili izneseni svi ćupovi sa vinom. Nasred te prostorije, trudna Devaki bila je vezana za stub. Komandant Pralamb prišunjavao se tiho iza Gargakarađe, spreman da Devaki zada smrtni udarac, ali Kans mu pogledom naredi da se udalji. Zatim svirepo pogleda uplakanu Devaki i reče Gargakarađi, koga je pomalo unespokojio ovaj prizor, da može da je ubije kad god poželi, no da će je poštediti samo zato što mu je rođena sestra.

U noći osamnaestog dana meseca šravana (oko dvadesetog jula 2228. godine pre rođenja Isusa Hrista) tmurni oblaci su pokrili nebo. Padala je jaka kiša i ljudi su se pozatvarali po svojim kućama. Jedan žitelj Mathure, zvani Vašudev, inače đadava, zatekao se ispred svoje kuće na periferiji grada kada je preko njega preletela gvozdена ptica, koja je iza sebe ostavljala vatreni trag, i srušila se u šumu nedaleko odatle. Niko osim njega nije video taj prizor. Strahovita eksplozija koja se prolomila vazduhom ličila je na grmljavinu. Vašudev pomisli da je to poruka s neba, pa se bez trunke straha uputi prema mestu na koje se srušio nebeski orao. Pokisnuvši do gole kože stigao je do porušenih stabala u čijem je središtu vatra lizala gvozdene zidove neke nebeske lađe kakvu još niko koga on poznaje nije video. Oko nje su se vrzmale visoke prilike nalik na ljudska bića, gasile vatru dugim crevima iz kojih je prštao neki prah čudnog mirisa i čačkale utrobu "ptice". Izgledali su kao da su u nekoj žurbi. Ugledali su Vašudeva. Dvojica su mu prišla. Jedno od njih je bila žena. Ugledavši njihova svetlo-plava lica i plave oči pao je na kolena. Žena je držala bebu, koju mu je pružila u naručje. On ju je ponizno uzeo. Za to vreme ostali "sinovi neba" iznosili su iz gvozdene ptice svoju mrtvu sabraču i spaljivali njihove leševe. Sve se odigralo brzinom munje. Ugasivši vatru i rešivši se viška tereta, nepoznati posetioci, govoreći jezikom koji Vašudev nije razumeo, vratili se u nebesku lađu, i ona se istog trena podiže i ode visoko u oblake. Vašudev ostade u šumi sa svetlo-plavom bebom u naručju.

Sutradan, pošto je Sunce probilo oblake, u susednom selu Varšani, Vrišbanu i Kirtida, bogati bračni par bez dece, u najvećem lotosovom cvetu na obali reke Jamune našao je bebu svetle boje kože i plavih očiju. Bez promišljanja su najlepšu bebu koju su ikada videli odneli kući, uvereni da zaslužuju nebesko dete. Čudesna devojčica, nežna kao mesečev sjaj, bila je slepa. Dali su joj ime Radha.

Te večeri rodile su se dve prinčevske bebe. Princeza Devaki rodila je sina, a Jašoda, žena Nande maharadže, rodila je kćerku. Princ Suvasini, Devakin verenik, Nanda i Vašudev, skovali su zaveru da zamene bebe. Dogovorena nekoliko dana ranije, akcija je počela.

Kansov savetnik Gargakarađa napio je kralja, koji nije znao da se Devaki porodila. To nije znao niko u dvoru, osim njega i Pralamba. Suvasini je došao u posetu Devaki. On je svim čulima bio očaran njenom senzualnošću, dok je ona bila opijena vinom. Gargakarađa je na ulazu u palatu čekao Vašudeva. Komandant Pralamb stajao je ispred Gargakarađe, sa korpom u rukama. Tada je naišao Vašudev sa Nandinom kćerkom u naručju. Izvršena je razmena: Gargakarađa je odneo Nandinu kćerku zaspaloj Devaki, dok je Pralamb Vašudev doneo Devakinog sina. Vašudev je korpu sa detetom stavio na glavu i izgubio se u kišnoj noći. Maksimalno oprezan, odneo je dete svojoj kući, da bi zatim sina neba, prelazeći preko nabujale reke Đamune, doneo do sela Gokula, u dom

Nande maharadže. Zaverenici su se ponadali da Kans neće dirati Devakinu kćerku, jer ona kao žensko nije mogla pretendovati na presto.

Bilo kako bilo, narednog dana Kans je saznao da se Devaki porodila. Ta je vest zapljusnula celu Mathuru. Kansovi podanici bili su očajni. Nadali su se da će Devaki posle sedam kćerki roditi bar jednog sina. Njihov se spasitelj nije pojavio.

Za to vreme u Gokulu, u kući najbogatijeg čoveka u selu, Nande maharadže, uz veliku pompu proslavljano je "rođenje" njegovog sina. Dete je svojim neobičnim izgledom plenilo poglede i uzdahe svih zvanica. Nikome nije bilo jasno zašto ima plavu kožu i plave oči. Dali su mu ime Krišna, što znači Čarobnjak Srca. Proslava je bila veličanstvena. Od svih prisutnih jedino Jašoda nije bila srećna. Ona je učestvovala u zabavi, ali samo fizički. Njene misli bile su negde daleko, u potrazi za sopstvenim detetom. Jednim delom svoje duše ona je osećala kako mleko kojim je trebalo da podoji Krišnu pripada nekom drugom detetu, pri tom nemajući pojma šta se dogodilo sa njenom bebom. Ona čak nije ni znala da li je rodila sina ili kćerku. Osećala se kao da je neko žrtvovao devet meseci njene brige. Samo majka može da razume bol koji je ona podnela i agoniju kroz koju je prošla. Nešto kasnije, međutim, ona je bila srećna što je dobila sina, lepog i šarmantnog kao što je bio Krišna. Pružila mu je svu svoju ljubav i sve privilegije, počevši da ga doživljava kao sopstveno dete. Ubedila je sama sebe, zbog njegovog fizičkog izgleda, da je njen sin niko drugi do inkarnirani bog. Devakin sin, pak, odrastao je sa Vašudevom, kao prosečno dete, s tim što su ga Suvasini i Devaki redovno obilazili.

Mesec dana kasnije Kans je okupio narod Mathure ispred kraljevske palate i uzeo Devakinu bebu u ruke. Pokazavši je svojim podanicima, Kans se naruga tu prisutnom mudracu Naradu i njegovom proročanstvu koje se pokazalo kao lažno. Njegove pristalice, ubačene u narod, izazvaše urlanje i smeh, i Kans tada nemilosrdno nabode devojčicu na isukan mač. Lud od sreće, konačno je bio siguran da je opasnost prošla.

Krišna je odrastao u prijatnom okruženju, u Nandinoj palati u Gokulu, u društvu njegovih srdačnih žitelja. Imao je polubrata Balrama, sina Nandine druge žene Rohini. Njih dvojica su rasla kao da su rođena braća. Kako je odrastao, Krišna je postajao sve lepši i lepši. Bio je istovremeno i neodoljiv i očaravajuć, i tvrdoglav i neposlušan. Sve devojke i žene koje su ga znale potajno su bile zaljubljene u njega. Bio je i veliki proždrljivac. Narod Gokula iz milošte ga je zvao Kanha. Voleo je da jede maslac i sir, i neretko je bežao od kuće da bi na pijaci u Gokulu od trgovaca krao svoju omiljenu hranu. Deca su volela da se druže i igraju sa njim, dok je on voleo da se druži sa kravama.

Jednom prilikom, stari i iskusni đadava, slepi Bahuk, objavio je ostalim đadavama u dvoru da je Devakino osmo dete muško i da živi negde u Mathuri. Ali Kans nije hteo da mu poveruje. Govorkalo se da se Devakino dete nalazi negde u Gokulu. Nanda maharadža je doznao za te priče koje su kolale Mathurom i tri godine po Krišninom rođenju sa svim svojim ženama i decom preselio se u Vrndavan. Preseljenje je bilo izvedeno u pravi čas, jer je pobesneli Kans naredio da se u Gokulu i okolini pokolju sva deca do tri godine. I to zlodelo izveli su odabrani Đarasandini vojnici. U novoj sredini Krišni je bilo ograničeno kretanje. Ako ne bi bio zatvoren u krugu Nandine nove palate, onda bi u pratnji njegovih slugu odlazio na livade izvan grada gde su se napasale krave. Nanda i Jašoda su mu sve više povlašćivali. Tako su ga razmazili i kod njega razvili detinjaste poroke - krađe kojekakvih sitnica i laganje.

Jedanput je Jašoda posetila Kirtidu. Sa sobom je pvela Krišnu. Mali dečak kože boje monsunskih kiša osvojio je svojim nezemaljskim izgledom i ostarelog Vrišbana i

nešto mlađu Kirtidu. Dok su dve majke vodile ženske razgovore, Krišna je otpuzao do Radhine kolevke. Radha je istog trenutka progledala, jer je podsvesno želela najpre ugledati Krišnu. Njih dvoje su se gledali, svojim plavim očima, kao da se oduvek poznaju. Oni su zasigurno bili jedini žitelji celog indijskog potkontinenta koji su svet oko sebe gledali plavim očima. U Radhinom bogatom domu je tim povodom organizovano veliko slavlje. Njeni roditelji bili su srećniji kad je progledala nego kad su je našli. Od tada, Kirtida je posećivala Jašodu zajedno sa Radhom. Kirtida je zavolela Krišnu i bila spremna da svoju kćerku jednog dana uda za njega.

Budući da je dosta vremena provodio sa kravama, koje je mnogo voleo, Krišna se družio i sa gopasima, ili mlekaricama, ženama koje su čuvale krave. One su često iskazivale naklonost i ljubav prema njemu, na šta im je on uzvraćao spontanim plesom sa njima. One su ga dodatno razmazile. Jedanput je, u njihovom društvu, na livadi pronašao flautu. Počeo je da je svira. Kako su dani odmicali svirao ju je sve bolje i bolje, toliko dobro da su se od njegove muzike otvarali cvetovi a krave poskakivale od sreće. Njegova je duša zaronila u esenciju muzike, dok su njegovo telo i ta čarobna flauta postali jedno. Krišnu niko nije učio da svira. Bio je to bogomdan talenat.

Videvši kako gopasi vode krave na ispašu do vrha planine Govardan, Krišna je poželeo da pođe s njima. U svojim mislima on se već našao na vrhu planine. Pitao ih je da ga povedu sa sobom, našta su ga oni isprva odbili. Ali on je bio uporan i oni nisu imali srca da mu ne ispune želju. Iskravši se od Nandinih slugu, pošao je s njima i popeo se na vrh planine. U popodnevnim časovima Nanda je bio preterano zabrinut. Organizovana je potraga za Krišnom, ali on sve do večeri nije bio pronađen.

Kada se sa prvim zvezdama vratio kući, Nanda ga je pitao gde je bio. Dobivši odgovor, pitao ga je zašto je išao tamo. On mu odgovori da nije išao svojom voljom, već da su ga povelili gopasi. Slagavši ga, sakrio se iza Jašode. Nanda nije bio zadovoljan Krišninim odgovorom. Pitao je i gopase i dobio tačan odgovor. Tada je optužio Krišnu da ga je lagao i pozvao ga da izađe u dvorište. On nije smeo da izađe sâm, pa je Jašoda pošla s njim. Nanda ga je ukorio za laganje, ali on se branio rečima: "Kako sam mogao sâm da idem na planinu? Moje noge su odveć male da bih mogao da se penjem." Taj odgovor, ispunjen nevinošću, spasio ga je sigurnih batina. Jašoda ga je odvela do sobe za bogoslužjenje, da položi stopala na oltar i prizna da je počinio greh time što je lagao, što je on i učinio. Bio je kažnjen tako što na neodređeno vreme nije smeo da izlazi iz roditeljske palate. Nanda i Jašoda smatrali su da je došao kraj njegovim detinjastim nestašlucima i da to treba da bude početak njegovog upućivanja u duhovne nauke: odlučili su da treba da postane sveštenik.

Od njegove pete godine pa nadalje u palatu su dolazili astrolozi, filozofi i sveštenici sa svih strana, da ga podučavaju, ali i da uče od njega, kako su laskali Nandi. Krišna je u desetoj godini iniciran u Red Gađatri, od strane sveštenika Gargamunija, zajedno sa polubratom Balramom. Preselio se u hram Madan Mohana, na brdu Vrndavan, iznad grada, čiji reljefi paraju nebo. Taj hram bio je nadaleko poznat. U njega su dolazili ljudi sa svih strana sveta, bolesni da se leče, a zdravi da se mole bogovima.

Krišna je odrastao nešto sporije od ostale dece. Iako neznatno mlađi od njega, Balram ga je prerastao. Krišna je postao polno zreo tek negde posle dvadeset i sedme osme godine. Prekršivši celibat, Balram je pre njega stupio u seksualne odnose. Kao princ, mogao je imati devojke koje bi poželeo. Vodeći ljubav sa Balramom, sve Nandine konkubine su maštale da se nalaze u Krišninom zagrljaju. Radha se u međuvremenu

udala za jednog bogatog trgovca u Mathuri. On je putovao širom zemlje, i dalje, od Vavilona do Kine, i ona se tada tajno sastajala sa Krišnom.

U jednom jezeru nedaleko od Vrndavana pojavila se ogromna otrovna zmija po imenu Kalija. Ona je izazivala sve veći strah u srcima ljudi i životinja. Voda iz jezera bila je otrovana. Ljudi su je doživljavali kao demona Kaliju. Mnoštvo krava uginulo je posle konzumiranja te vode. Kad su Krišnina braća iz manastira u šali izazvala "sina neba" da ubije tu napast i okonča patnje naroda, on je bez pogovora prihvatio taj izazov. Iz istih stopa je otišao na jezero, sa njima i sa Radhom, i zasvirao flautu. On je bolje od svih njih poznao moć muzike. Kad je zmija izronila, bila je očarana Krišninim muziciranjem. Razmenivši misli sa Kalijom, u jednoj ruci držeći flautu a u drugoj strah od tog opasnog poduhvata, odlučio je da je ubije sledećeg dana. Braća su ga odvrćala od te opasne namere. Čak i kad ga je Radha zamolila da promeni svoju odluku - Krišna je ostao pri svome. On nije bio od onih ljudi koji nešto obećaju a onda to ne ispune.

Sledećeg dana izašao je na jezero. Pozajmio je udicu od ostarelog ribara Megađa i zasvirao flautu. Kalija je izbila na površinu da bi slušala njegovu muziku. Ne časeći ni tren, on počeo da je gađa kamenjem kako bi je rasrdio. I to mu olako pođe od ruke. Izduvavši gasove iz sebe, Kalija se spremala da izađe iz jezerceta. Krišna zabaci mamac, kojim prolomi tišinu, i zmija ga proguta. Zatim zagazi u vodu, izvadi iz plićaka jedan povelik kamen i udari je njime u glavu toliko jako da joj se glava rasprsnu. Kalija se sruši na pesak. Radha pade u nesvest posmatrajući ovaj prizor. Krišna se zadovoljio tek kad joj je nogama zgnječio glavu. Vest o Kalijinoj smrti proširila se po Mathuri brzinom svetlosti.

Krišna je u narednih nekoliko godina oslobodio narod brojnih vodenih i šumskih nemani: ubio je vodene demone Putanu, Sakatasuru i Trinivato, kao i šumske demone Bakašuru, Agošuru i Denuku. Zbog svega ovoga Krišna je od poštovanog postao duboko poštovan žitelj Vrndavana i Mathure.

Radha se i nadalje viđala sa Krišnom, sve dok je jedne večeri njena majka nije zatekla s njim i razdvojila ih govoreći joj da je on sveštenik a ona udata žena koja mora da se vrati svom mužu. Od tog trenutka je jako dugo nije video. To ga je bacilo u duboku melanholiju. Nije mogao ni da jede ni da spava. Izgubio se u lavirintu sopstvenih misli i osećanja. Uхватило ga je ludilo. Preko dana je na ramenima nosio Udava, svog prijatelja iz detinjstva, a preko noći je za svoju dušu svirao srceparajuće melodije na flauti.

Da li zbog nasilno prekinute prve i do tada jedine ljubavi, ili stoga što su mu njegovi sunarodnici možda slali telepatske poruke, tek, Krišna je u manastiru najednom počeo da doživljava vizije. I mada je to pretpostavljao i znatno ranije, zbog svog spoljašnjeg izgleda, tek tada mu je postalo jasno da je potekao iz nekog drugog sveta. Kako su dani i meseci proticali njegov je um postajao rasadnik znanja koje nijedan čovek iz njegovog okruženja, čak ni najmudriji filozof i najprosvetljeniji sveštenik, nije razumevao. Transcendentalno znanje, o postanku svih svetova, doživeo je kao prosvetljenje, kao nešto što je nekada veoma dobro znao, znanje koje je stekao tako što je osvežio sećanja iz svojih prošlih života. On je bio jedan od dvanaest Lučonošinih apostola, i to baš onaj koji je inicirao pobunu. Bilo je to bolno spoznanje: onaj koji je sagradio čitav univerzum nije baš nimalo zainteresovan za njegove žitelje. A univerzum je sastavljen od bezbroj svetova, od nebrojeno mnogo sunaca i planeta na kojima žive svakakva stvorenja. Neka od tih stvorenja sposobna su da savladaju ne male razdaljine između tih svetova, neka pak rade na tome, a neka nisu ni svesna da drugi svetovi uopšte

postoje. I što je najvažnije, materijalno telo koje je oklop za besmrtni duh ni u jednom od tih svetova ne može da traje večno, jer ne može da ukine četiri bitna parametra: rođenje, starost, bolest i smrt. Najmoćniji gospodar u svim materijalnim svetovima je upravo ovaj četvrti parametar. Krišnu je ovo spoznanje utopilo u psihozu. Osećao se kao princ među seljacima, što je bez sumnje i bio. U svojoj glavi konstruisao je novu religiju. Umislio je da je jedan od hiljada kosmičkih bogova i polubogova, koji je poslat na svoju planetu da probudi religioznost njenih paganskih stanovnika. A bog može da radi šta god poželi ne brinući o posledicama. On je bio zaljubljeni “bog”, opsednut požudom za jednom udatom ženom i čežnjom za polnom ljubavlju.

Krišna je svom svojom dušom želeo da uspostavi novu religiju, ali nije imao ideju kako bi učinio tako nešto. Jednog jutra sreo je Megađa, ostarelog ribara koji je jedva hodao. On se spremao da pođe na pijacu, da proda upecanu ribu i zaradi novac za Indrino bogoslužjenje, koje se za bolje monsunke kiše održavalo jedanput godišnje u obližnjem mestu Vrađu. Ljudi su prinosili Indri sve što su imali. I nije bilo nikoga ko bi protestovao. Niko osim Krišne nije spoznao licemerje koje se skrivalo iza svega ovoga. Neko kao Indra, ko je uzimao od naroda a da mu nije pružao ništa za uzvrat, nije zasluživao da bude bog. Krišna je odlučio da ga otvoreno izazove.

Baš u tom trenutku Radha je banula kod Krišne. Uveren da je nikad neće videti, bio je više nego prijatno iznenađen. Vodili su ljubav i ona mu se požalila da je njen gotovo dvostruko stariji muž zapostavlja, i da nema šta da obuče za Indrino bogoslužjenje u Vrađu. Krišna joj je sugerisao da se uzaludno priprema za taj događaj, jer je on posve beznačajan. Isprva ju je uplašio, ali ju je polako je ubeđujući uverio u to da narod koji se klanja gluvim i slepim kipovima ne donosi dobro ni bogovima ni sebi, već samo sveštenicima koji lagodno žive od narodne muke; i da ga je sramota što je on jedan od njih. Jedva ju je ubedio u sve ovo. Jedva je ubedio i Balrama i svoju manastirsku družinu.

Tog dana, kada se narod Gokula i Vrndavana spremao na put u Vrađ, Krišna i njegova družina izazvali su lažnu veru neukog naroda. Krišna se obratio okupljenim ljudima rečima: “Da li ste spremni da prolivate krv za ovaj vaš stub vere? Da li su monsunke kiše pale samo u mestima gde je održavano bogoslužjenje? Ne! Pale su u celoj zemlji zato što je kiša deo prirode.” Omladina Gokula i Vrndavana razumela je njegove reči. Većina se odmah složila sa time što im je rekao, jer su ga svi voleli i poštovali kao najumnijeg čoveka. (Bilo mu je lakše da ubedi masu nego pojedince. Sa masom se nije mučio kao sa Balramom ili Radhom.) Stariji ljudi bili su zbunjeni i neodlučni. Njima je sve ovo ličilo na bogohuljenje. Oni nisu mogli tek tako da pogaze tradiciju. Ali nisu mogli ni da se suprotstave Krišni, čija je svaka reč uvek bila odmerena. “Ja nisam protiv bogoslužjenja”, nastavio je Krišna. “Ali ja sam protiv sujeverja. Ako zaista želite da održavate bogoslužjenje, onda obožavajte planinu Govardan ili krave. I oni su takođe deo prirode. Ova planina nam je dala vegetaciju i obezbedila hranu za naše krave. A krave nam daju mleko od koga pripremamo najbolju hranu. Govardan planina je stajala i pre nas. Ona nam uvek daje ponešto a nikada ne traži ništa zauzvrat. Sada vi odlučite ko je bog. Ako i dalje budete održavali Indrino bogoslužjenje - ništa se neće dogoditi! Indra vas ne može povrediti! Ne treba da ga se plašite! Nikoga ne treba obožavati iz straha!” Na kraju je iz sveg glasa povikao: “Gde je vaš Indra! Neka me satire na licu mesta, sada i ovde, pred vama, ako uopšte postoji!” Narod je bio šokiran. Prostodušniji ljudi su praznoverno iščekivali da mu se dogodi nešto najgore. Ali ništa se nije dogodilo. Ljudi su se polako oslobađali straha od Indre.

Narod Gokula i Vrndavana sledio je Krišnu na planinu Govardan. Na vrhu te planine, pred desetinama hiljada svojih sledbenika, Krišna je održao novo bogoslužjenje. Bila je to prva verska reformacija u ljudskoj istoriji. Bila je to i Krišnina prilika da postane politički vođa. Čvrsto je obećao okupljenom narodu da će ih baš danas osloboditi Kansove tiranije. Bio je ushićen. Verovao je u sebe.

Umesto da ode u Vrađ, narod Gokula i Vrndavana spustio se sa planine pravo u Mathuru. Krišna se vozio u bornim kolima zajedno sa Nandom, Balramom i Radhom. Mathura je bila gotovo prazna, budući da je većina njenih žitelja otišla u Vrađ. Ali ono malo preostalih ljudi toplo je dočekalo Krišnu. Žene su napravile venac od cveća i stavile mu oko vrata. Bio je pozdravljen kao jedan i jedini.

Revolucionarna masa stiže do radnje u kojoj se prodavala atraktivna odeća. Radnja je pripadala dotičnom Rađaku, kraljevskom trgovcu omraženom u narodu. Krišna je hteo da kupi Radhi novu odeću, ali Rađak ga je grubo odbio govoreći mu da on ne prodaje svoju robu seljacima, već samo kralju i dvoranima. Krišna je tada objavio da mu zaplenjuje radnju i da će sva odeća biti razdeljena narodu. To je razbesnelo Rađaka. On poteže nož na Krišnu. Ali Krišna skoči sa bornih kola i udari ga pesnicom u lice toliko jako da mu sasu sve zube u grlo, koji ga udaviše, te on pade na pločnik, razbi glavu i izdahnu na licu mesta. Krišna uđe u radnju, odabra novu odeću za sebe, Nandu, Balrama i Radhu, a ostalo razdeli narodu.

U gradu izbiše nemiri. Narod Gokula i Vrndavana porazbija sve kraljevske radnje i opljačka ih do poslednje. Prisutni žitelji Mathure im se nisu pridružili plašeći se Kansove odmazde. Krišnin marš bio je nezaustavljiv.

Kans je ubrzo saznao za nemire. Ne znajući koje su razmere nemira poslao je izvidnicu i nešto vojske. Niko od njih se nije vratio u dvor. Krišnini sledbenici opkoliliše kraljevsku palatu. Ona je bila dobro utvrđena. Opsada bi potrajala sedmicama, sasvim dovoljno da susedni kraljevi priteknu u pomoć Kansu.

Nedugo zatim otvoriše se vrata palate i iz nje izadoše borna kola u kojima je sedeo Pradjot, komandir Kansove garde. “Kralj te je zvao”, obratio se Krišni. “Sedi u kola i pođi sa mnom. Ti si kraljev gost.” - “Više mi odgovara da idem peške”, uzvрати mu Krišna. Sa njim pođoše i Nanda maharadža, Balram i Vašudev.

Ne otišavši na bogoslužjenje u Vrađ, dvorani su organizovali takmičenje u rvanju unutar kraljevske palate. Ugledavši vojnike kako ubrzano raspoređuju trupe oko kraljevske kapije, Krišna je shvatio da je naivno uleteo u zamku lukavog Kansa. Ipak je on bio jedan stari vladar, a Krišna tek sazreli buntovnik. U dvorištu su plesali divovski slonovi. Čanur, Kansov kraljevski rvač i jedan od najjačih ljudi u Mathuri, izazva Krišnu da se bori sa slonom. Drugi Kansov rvač, Muštika, rugao mu se govoreći: “Ako se plašiš, onda idi odavde!” Dvorani prasnuše u smeh. Krišna bez razmišljanja prihvati izazov. On je znao, ako on pogine, da će se pobunjeni narod razbežati; premda je to učinio više radi svoje časti nego radi naroda.

Sluge dovedoše slona koji se, opijen konopljom, nalazio izvan zdravog razuma. Bila je to okrutna smicalica. Krišna i Balram se uhvatiše u koštac sa pobesnelom životinjom. Ovaj prvi ga uhvati za kljovu, a ovaj drugi za rep. Slon podiže glavu i baci Krišnu u prašinu. Krišna ustade brže nego što je pao, svu svoju snagu skoncentrisa u desnu ruku, uhvati ga za kljovu, potegnu je dva-triput i polomi je na dva komada. Krv prsnu po Krišninoj odeći, slon zavrišta i pade kao ošinut munjom. Krišna mu polomi i drugu kljovu i njom ga udari u glavu. Slonove oči se zatvoriše. Vrištanje postade sve

slabije, dok najzad ne utihnu. Između njegovih nogu stajao je Krišna, sa krvavim kljovama koje je podigao uvis. Svi prisutni zanemeše.

Čanur istrča iz mase, grubo gurnu Krišnu i izazva ga na dvoboj. Krišna pristade. Njih dvojica se nosiše dosta vremena. Iskusni Čanur bio je na ozbiljnim mukama sa Krišnom koji se borio kao tigar. U toj krvavoj borbi na život i smrt Čanur htjede da udari Krišnu temenom u lice, ali Krišna ga prevari te se dogodi suprotno. Čanuru poispadaše svi prednji zubi i pri tom iskrvariše Krišnino lice. Muštika pritrča Čanuru da mu pomogne, ali sa suprotne strane dotrča Balram, uhvati ga za glavu i polomi mu vrat. Muštika pade mrtav. Isto to učini i Krišna sa Čanurom. Ovaj put većina prisutnih skoči na noge i poče da baca cveće na okrvavljenog Krišnu. Oni najbliži podigoše ga na ramena i počеше da plešu. Vojnici ne reagovali na sve ovo. Ostareli Kans skoči sa svog trona, isuka mač i potrča prema Krišni. Balram i Krišna razmeniše poglede odlučni da ubiju tiranina. Balram dobaci mač Krišni. Kans zamahnu svojim mačem, Krišna se sagnu, pa se podiže i jednim hitrim udarcem odseče mu glavu. Obezglavljeno telo se samo zatetura, dok mu obe ruke mahinalno krenuše prema krvavom vratu da zadrže glavu koja pade u prašinu. Osoba koja je vodila tako okrutan život nezasluženo je umrla sa nezamislivom lakoćom. Nije bilo nikoga da mu pomogne. I oni koji su ga podržavali za njegove vladavine sada klekoše pred Krišnu. Vojnici otvoriše sve kapije i pustiše narod u kraljevsku palatu. Krišna im pokaza Kansovu glavu i oni mu se pokloniše zahvalni što ih je oslobodio tiranije. Svi uglas klicaše novom kralju Mathure - Krišni.

Šri Rama Krišna bio je prosvećen i dobar kralj, koji je svom narodu podario slobodu i blagostanje. On je preboleo Radhu, oženio je princezu Rukmini i još šest princeza. Bio je prvi arijevski kralj u Indiji. Njegova vladavina bila je isprepletana periodima mira i prosperiteta, kao i periodima osvajačkih ratova. Ujedinio je stočarska plemena i sve okolne države, i stvorio moćno arijevsko kraljevstvo. Krišnin natalni horoskop je još u njegovom detinjstvu ukazivao na to da će biti kralj. Njegovim karmičkim krugom dominirao je takozvani božji prst. Narod je verovao da je bio odabran. Za razliku od običnih smrtnika, čije su karmičke krugove ukrašavali ispresecani trouglovi i četvorouglovi svih oblika, u njegovom krugu u pravilan kvadrat bio je upisan jednakostraničan trougao. Njegovu je karmu definisao trougao: ljubav, seks - religija, mistika - moć, vlast. Bio je veliki ljubavnik, sveštenik i filozof, i kralj. Tokom svog dugog, ispunjenog i plodnog života, oženio se sa ukupno stotinu šezdeset i jednom princezom, koje su mu rodile ni manje ni više nego hiljadu šest stotina osamnaest sinova i verovatno još toliko kćerki. Konkubine i njihovu vanbračnu decu niko nije ni brojao. On je praotac svih arijevacu.

Krišna je živeo sto dvadeset i šest godina i umro je kao sredovečan čovek. Poginuo je u bici kod Kurukšetre, gde su se braća Arđuna i Pandu, sinovi kraljice Kunti, borili za presto, pošto je Arđuni preneo svoje duhovno znanje. Njegovi su sveštenici čuvali, zapisivali i prepisivali to znanje, dok nisu napisali "Bagavad gita", tu kosmičku Bibliju. Strela ga je pogodila pravo u srce. Bila je to dobra smrt. Njegova lomača bila je kraljevski ukrašena, a plamen koji mu je progutao telo nije se razlikovao od plamena sa lomače kakvog siromaha. Telo mu je izgorelo do poslednje čestice. Ali njegov duh se vratio u svemir, da se odmori do nove inkarnacije, dok je njegovo učenje ostalo za sva vremena.

* * *

- Ja nisam Sizifov potomak! - vikao je Konrad Vajshaupt u bunilu, dok ga je Iluminada drmila iz sve snage.

- Niko nije Sizifov potomak - kazala mu je kad je došao sebi. - Svi smo mi potomci Adama i Eve.

Ljudi sa okolnih klupa su ih upadljivo gledali, ali veoma kratko. Brzo su se vratili sopstvenim brigama.

- Ne, draga moja Iluminada - odgovori joj on ne obraćajući pažnju ni na koga. - Njihovi potomci ste samo vi što imate crne oči. Mi plavooki smo potomci Krišne i Radhe.

- Šta to pričaš? Ta je ideologija poražena zajedno sa Hitlerom.

- Eto, i on je bio Krišnin potomak, i to njegov najsvesniji potomak. Kukasti krst je simbol Krišninog kraljevstva.

- Jedini kralj je Isus Hrist. Jedino kraljevstvo je Božje Kraljevstvo koje će sići s neba posle Armagedona, a taj dan nam je sve bliži.

Konrad ustade sa klupe.

- Prijalo bi mi malo šetnje - reče joj samo da bi promenio temu.

- Tebi nije dobro - reče mu Iluminada uzevši ga pod ruku. - Bio si pospan i odsutan svega nekoliko sekundi a onda si iznenada počeo da vičeš kako nisi Sizifov potomak.

- Nekoliko sekundi?! Pa ja sam upravo proživio čitav jedan život!

- Eto, vidiš. Pričaš gluposti. I ja moram da ih slušam. Tebi treba pomoć.

- Ne misliš valjda na psihijatra.

- To si ti rekao.

- Ja ti kažem da bi ti bilo pametnije da razmisliš o tome šta ćeš večeras da obučeš u operu.

Krenuli su u šetnju držeći se pod ruku kao svaki drugi minhenski bračni par.

V I

KONRAD Vajshaupt je jedan od onih slobodnih zidara koji nerado uvode nove članove u svoju ložu. Uostalom, kao starešina on ima sasvim druga prava i obaveze. Ali napravio je izuzetak u slučaju mladog profesora Klause Fridmana postavši jamac za njegov ulazak u red slobodnih zidara. Učinio je to ponajpre zbog toga što je bio provaljen od svog mlađeg kolege, pod uslovom da on o tome drži jezik za zubima.

Što se tiče njegovog privatnog života, od svog četrdeset i prvog rođendana pa nadalje Iluminada je insistirala na tome da poseti psihijatra. Njegova sve češća buđenja usred noći, delirijumi i priče o tome da mu se upravo prikazalo kako je nekada davno, u nekom od prethodnih života, živeo ovde ili onde i bio ovo ili ono - to je počelo da smeta njegovoj supruzi i da ugrožava njihov brak.

- Šta mi psihijatar može pomoći? - bunio se Konrad. - Daće mi lekove za smirenje i za spavanje, saslušać me iz kurtoazije, i to je sve. Ako sam ja zaista nekada bio sve ovo

što mislim da jesam, i ako me prate dela i nedela iz prethodnih života, šta jedan lekar duše ima sa tim?

- Opet reinkarnacija! Shvati već jednom da su sve to gluposti.

- Rodiš se, živiš, obrazuješ se, radiš, zasnuješ porodicu, podigneš decu, ostariš, umreš, sahrane te u skladu sa običajima kulture u kojoj provedeš svoj životni vek, i to je to. Tako razmišljaju ateisti i nihilisti. Ja nikada neću biti jedan od njih.

- Zašto mi to pričaš? Ja ne razmišljam na takav način. Rodiš se, živiš u skladu sa božjim zakonima, obrazuješ se, radiš, zasnuješ porodicu, podigneš decu, ostariš, umreš, za drugog dolaska Isusa Hrista uskrsneš, on ti presudi prema tvojim zaslugama, ako zaslužiš onda živiš večno u raju na Zemlji, ako ne onda budeš uništen zajedno sa satanom, i to je to.

- Reinkarnacija ili uskrsnuće. Trećeg nema. Nema ni sredine.

- Baš tako.

- U tom slučaju reinkarnacija. Vera u uskrsnuće je atak na moju inteligenciju.

Dozvoli mi da smatram kako sam inteligentan bar malo više od proseka.

- Uskrsnuće. Isus Hrist je pobedio smrt posle svog raspeća na mučeničkom stubu. On se žrtvovao za tebe, za mene, za celo čovečanstvo, da bi nas oslobodio od greha.

- Niko se nije žrtvovao za mene. Ko god je na ovaj svet došao iz prljave, smrdljive i često zaražene majčine utrobe je najobičnija životinja koja može samo da opstaje i preživljava dok ima snage za tako nešto, eventualno da podiže svoje životinjske potomke i bude njihov spasitelj tek za neko vreme. Ja se ne uzdam ni u jednu životinju. Meni ne treba ničija krv. A pošto ti veruješ u Isusovu otkupnu žrtvu i uzdaš se u sopstveno spasenje preko njegove krvi, trebalo bi da se zapitaš da li si ti satanista. I Mojsije je bio satanista. Svi oni volovi, ovnovi i golubovi koje je prineo na žrtvenik žrtvovani su upravo satani.

Iluminada učuta na tren. Zatim mu reče:

- Ovakvi naši razgovori su besmisleni.

- Apsolutno - složi se Konrad. - Ali uvek si ti ta koja ih zapodene. U Americi, najslobodnijoj zemlji na svetu, ljudi se svim silama trude da ne razgovaraju o politici i religiji, osim ako nisu političari ili sveštenici. Nacionalna i verska pripadnost je lična stvar pojedinca. I bez obzira na svoju krvavu prošlost ispunjenu rasnim sukobima, danas u toj zemlji niko ne može biti progonjen zbog svoje nacionalne ili verske pripadnosti. Što ti ovo govorim? Pa da bih te po ko zna koji put zamolio da mi ne namećeš svoje verske stavove.

- Ali moja je dužnost da uvek i svuda propovedam svoju religiju.

- Propovedaj je ljudima koji se nalaze na nižem nivou svesti. Ti nisi doživela građanski rat u Španiji jer se tada nisi bila ni rodila. I ne znaš šta je to nesloboda, bez obzira što si živela u Frankovoj Španiji. On i nije tako loš, s obzirom na to kakvi su bili oni ološi koje je potamnio do 1939. Ja sam živela u Hitlerovoj Nemačkoj i vrlo dobro znam šta je nesloboda. Zato umem da cenim slobodu koju imam. I ja želim da imam i religioznu slobodu, čak i u braku sa tobom. Mislim da to što tražim od tebe nije mnogo. Šta bi radila kad bih bio kockar, alkoholičar ili ženskaroš kao mnoge moje kolege pisci? I da si u situaciji, kao njihove supruge, da se složiš sa time da se utopim u jedan od ta tri poroka, i da ti odabereš u koji?

- Nikada ne bih pristala na tako nešto. U suprotnom bih tražila razvod.

- Slažem se. Ali različita verska pripadnost supružnika ne može i ne sme biti razlog za razvod braka. I ti to dobro znaš.

I ovaj put, kao i mnogo puta pre toga, sukob se okončao neminovnim kompromisom sa obe "sukobljene" strane. Kada se Luciferov apostol i Hristova nevesta iz bilo kog razloga nađu u braku, kompromis im je važniji i od bračnih obaveza.

Bilo kako bilo, i Konrad i Iluminada ostali su slobodni - on u svom svetu psihoze, ona sa Biblijom u ruci. Konradovi delirijumi su se nastavili. Tako je bilo i ove tople majske večeri dok je profesor filozofije sedeo za svojim pisaćim stolom i pokušavao da sroči tekst za jedan časopis. Osetio je zimu kako mu teče niz kičmu, zavrtilo mu se u glavi i naslonio ju je na sto. Koliko je reinkarnacija, sa ili bez karme, nepredvidiva! U jednom životu se može biti kralj, a u drugom dvorska budala.

* * *

Godina je 753. od osnivanja Rima. Izrael je već duže vreme pod vlašću Rimljana. U judejskom gradu Vitlejemu živeo je sveštenik Zarija sa ženom Jelisavetom. Njih dvoje su zašli u godine i još uvek nisu imali dece. Jelisaveta beše nerotkinja. No i pored toga njih dvoje se redovno moliše bogu da im podari dete.

I dogodi se da jedne večeri Zarija na putu do kuće dožive susret sa nekim njemu nepoznatim stvorenjima. Njihova nebeska ptica spustila se u šumu palmi nedaleko od njega. Iz nje izađe neko jako čudno obučen ko se predstavi kao božji anđeo govoreći mu da će njegova žena zatrudneti, da će njen plod biti od duha svetoga i da će kad odraste obratiti mnoge na pravi put. Izbežumljeni Zarija mu ne poverova. "Anđeo" tada uperi prema njemu neku neobičnu alatku, baci svetlosni zrak na njega i reče mu da će biti nem devet meseci zbog toga što mu nije poverovao. I on nem ode kući gde ga je čekala trudna Jelisaveta. Nju su pre toga ti isti "anđeli" pokupili, u njenu ostarelu utrobu umetnuli kloniranu jajnu ćeliju, dok se nalazila u nesvesnom stanju, i pustili je među svoje govoreći joj da će roditi dete i da mu dâ ime Jovan.

Šest meseci kasnije, u istom gradu, sinovi neba pokupili su i Jelisavetinu rođaku Mariju, tek isprošenu za vitlejemskog stolara Josifa, potomka osiromašene jevrejske kraljevske porodice. U njenu utrobu ubačena je klonirana jajna ćelija, a njoj rečeno da će roditi božjeg sina i pored toga što je još uvek nije dotakao nijedan muškarac. "Anđeli" su kontaktirali i njega, kao i Zariju, rekavši mu da mu je žena trudna i da je plod njene utrobe svetoga duha. Objasnili su i njoj i njemu da će njihov sin biti car celog čovečanstva kada za to dođe vreme.

Narednog dana Marija ode u Zarijinu kuću da se pozdravi sa tetkom Jelisavetom i saopšti joj radosnu vest. U tom trenutku zaigra još nerođeno dete u Jelisavetinoj utrobi. Marija ostade kod tetke tri meseca, sve dok se ova ne porodi. Kada se dete rodilo Zarija je progovorio. Dali su mu ime Jovan, baš kao što su to "anđeli" zahtevali.

Poslednjeg dana oktobra 753. godine od osnivanja Rima Marija rodi blizance. Kada je i drugi Marijin sin zaplakao, jedan je meteor ušao u Zemljinu atmosferu, raspao se i pretvorio u meteorsku kišu. Sezona lepog vremena se približavala kraju i te večeri su pastiri širom Palestine izveli svoja stada na jednu od poslednjih ispaša. Nebeska pojava koju su ugledali ih je užasnula. Svi do jednog pomislili su da im to jevrejski bog Jehova

šalje poruku koju treba razumeti. Većina ih je pak razumela da je kucnuo čas da se Jevreji oslobode rimskih zavojevača i obnove Davidovu državu.

Drvodelja Josif potražio je svoju bremenitu ženu koja se neko vreme nije vratila iz obora, gde beše otišla da pomuze ovce i donese mu svežeg mleka. Ali u oboru, gde su je uhvatili trudovi, pored nje ugledao je i dve prelepe muške bebe. Oba deteta imala su plave oči, što ga je podsetilo na obećanje “anđela” da će mu nevina žena roditi božjeg sina. Klekao je na kolena i lud od sreće pomolio se Jehovi. Dao im je imena, Jošua Stariji i Jošua Mlađi.

Sledećih dana po Vitlejemu i okolini raširila se vest da su se u tom mestu rodili blizanci božanskog porekla. Ljudi su navraćali da ih vide i da im se dive. I ne samo to. U skromnu Josifovu kuću navraćali su astrolozi govoreći kako su po nebeskim znacima prepoznali rođenje kralja Izraela. Ali su se ozbiljno razočarali ugledavši dve bebe. Poslednji posetioци došli su iz Benaresa, iz daleke Indije, tvrdeći da se u ovim krajevima rodio reinkarnirani Buda. Ugledavši blizance izrazili su sumnju da je jedan od njih dvojice svakako onaj koga oni traže. Povezali su se sa jevrejskim sveštenicima u Jerusalimu obećavši im da će se kroz nekoliko godina vratiti po Josifovu decu.

Zluradi ljudi su u Josifovoj deci videli pretnju po jevrejskog kralja, rimskog vazala Iroda, i obavestili su ga o tome. On je naredio da se sva deca do dve godine u Vitlejemu i okolini pobiju. Pre početka te akcije, jerusalimski fariseji tajno su obavestili Josifa da skloni svoju porodicu u galilejski grad Nazaret. On ih je poslušao umakavši u zadnji čas. Civilizovanim Rimljanima čiji su vazali poklali na hiljade sopstvene dece nije bio jasan ovaj njihov zločinački poduhvat, kao što im nije bila jasna ni jevrejska fanatična religiozna misao, ali se nisu mešali u njihove unutrašnje stvari. Gnev majki koje ostadoše bez tek rođene ili nešto starije nejake dece beše uperen prema Irodu pre nego prema rimskim osvajačima.

Josifova porodica bila je oprezna u Nazaretu. Stolar Josif i domaćica Marija uklopili su se u novu sredinu u kojoj ni po čemu nisu odskakali od običnog naroda. Decu su čuvali daleko od očiju suseda. Jošua Stariji i Jošua Mlađi rasli su kao dve sasvim različite osobe. Stariji je bio zainteresovan za sve, otvoren i komunikativan, pametan, jak, agresivan, jednom rečju živo dete, dok je Mlađi bio slab, miran i povučen. I jedan i drugi razlikovali su se od ostale dece. Stariji brat je u detinjstvu neretko kinjio mlađeg, kao što je kinjio i ostalu decu sa kojom se družio. Do njihovog desetog rođendana Josifova porodica dobila je prinove: sina Jakova, Judu, Josifa Mlađeg, Simona i još dve kćerke.

Od desete godine blizanci su od oca počeli da uče stolarski zanat. Ali i jedan i drugi bili su sigurni da to neće biti njihov životni poziv. I jedan i drugi brat u tom uzrastu počeli su da osećaju nešto što nisu umeli da definišu. Imali su vizije i sanjali stvari koje nisu razumeli. Diskutovali su o tome međusobno, i sa roditeljima koji nisu bili nešto naročito religiozni. Imali su mnoštvo pitanja na koja im niko nije umeo odgovoriti.

Dvanaest godina od rođenja blizanaca, u proleće, cela Josifova porodica posetila je Jerusalim. Tom prilikom svratili su i do glavnog gradskog hrama gde su jevrejskom bogu Jehovi na žrtvenik prineli golubove. To je dosta govorilo o njihovom imovnom stanju. Imućniji Jevreji su kao žrtve prinosili ovnove i volove. Sva Josifova i Marijina deca su bespogovorno sledila roditelje, osim Jošue Starijeg, koji se zapitao koliko je mudar bog koji od svojih vernika zahteva krv. Svi su se uputili prema glavnom oltaru, jedino je Jošua Stariji otišao u službene prostorije hrama. Prekinuo je glavne sveštenike u teološkoj raspravi. Ugledavši ga, njegove plave oči i njegovo kraljevsko držanje, zapitali

su ga: “Sine, ko si ti?” - “Ja sam Jošua Stariji iz Nazareta, sin Josifov.” Usledila je iscrpna teološka rasprava koju je zapodenuo dvanaestogodišnji dečak. Bio je pun neke neobične, sveštenici su se usudili da kažu božanske energije. Zračio je oko sebe pozitivnom energijom kao kad Sunce na izlasku rastera tminu. Izenadio je i zadivio sam sebe. Dok je diskutovao sa njima iz njega su izvirale reči za koje nije bio siguran odakle ih zna. Ispostavilo se da poznaje celu Kabalu, Toru i Pentateuh a da ih nikada pre toga nije čitao. Poznao je i Vedske spise. Zadivio je i sveštenike. Protekli su sati i sati dok ga zabrinuti roditelji nisu našli. Njegovom ocu rečeno je da njegov sin nije obično dete, već neko koga očekuju u dalekoj Indiji. Međutim iznenadili su se saznajući da ih ima dvoje i da su blizanci. Zadržali su se u hramu do kasno u noć. Sveštenici su ubedili Josifa i Mariju da su njihovi blizanci vlasništvo boga a ne njihove porodice i da treba da krenu božjim putem. Za njihovog pratioca do Indije određen je Juda Galilejac, koji je šest godina pre toga osnovao opasno religiozno-političko društvo pod imenom zeloti. Bio je i član tajnog jevrejskog društva Sinovi zaveta, čiji je primarni cilj ispunjavanje starozavetnih proročanstava. On je u Jošui Starijem video mogućnost da od njega napravi mesiju koji bi se za deceniju i po i nešto više trebalo pojaviti među Jevrejima, kako bi se ispunila obećanja jevrejskih proroka iz vremena neposredno pre, za vreme i posle vavilonskog ropstva.

I tako su dva brata blizanca, sinovi neba koje je rodila zemaljska žena udata za osiromašenog Davidovog i Solomonovog potomka, godine 765. od osnivanja Rima krenuli na dug put u Indiju, zemlju za koju su do tada samo čuli. U gradu Benaresu, na svetoj reci Gang, dvanaestogodišnje dečake dočekali su budistički sveštenici i monasi onako kako se dočekuju kraljevski sinovi. Bilo je jutro kada su ušli u grad i prvi put u ovom životu ugledali njima toliko dobro poznate građevine. Čim su zgzazili zemlju po kojoj su nekada hodali, odvedeni su u tajne hramske prostorije, da prepoznaju neke predmete. Jošua Stariji je samo zagledao ponuđene predmete, dok ih je njegov mlađi brat prepoznao od prvog do poslednjeg. Time je nedvosmisleno dokazao da je baš on reinkarnirani vrhovni sveštenik hrama u Benaresu, samim tim i Sidarta Gotama, osnivač budizma. Braća su razdvojena da se nikad više ne vide. Jošua Mlađi podvrgnut je strogom monaškom životu s ciljem da kad odraste ponovo postane prvosveštenik budizma, dok je Jošua Stariji podvrgnut hipnozi kojom je utvrđeno da je on u prošlom životu bio Šri Rama Krišna. Odveden je u manastir u Gandari, u dolini reke Ind, gde mu je svetovno ime Jošua promenjeno u Isa. Na putu do manastira prošao je pored ruševina Mohendžo Dara i Mahajane, nekadašnjih prestonica Arijevskog carstva, za koje su monasi tvrdili da su ih uništili bogovi vatrom iz gvođenih ptica.

Razdvojen od brata koji mu je bio teret od rođenja, Isa je u Indiji proveo sedamnaest dugih i zanimljivih godina. Prve dve godine je proveo u Gandari, dok je u ostalih petnaest godina prelazio iz manastira u manastir, zaobilazeći Benares, obišavši celu Indiju uzduž i popreko, od Inda do Ganga, i od padina Himalaja do okeana. Čitao je i proučavao Vedske spise i ostale kanonske knjige, mantrao i meditirao, izlagao telo brojnim odricanjima i unapređivao duh spoznajući sebe i svet oko sebe. Obišao je i Mathuru i jedva ju je prepoznao budući da se mnogo promenila u proteklih dve hiljade godina. Posedovao je ogromnu snagu duha i harizmu, i najviše se posvetio proučavanju hipnoze i iluzionizmu. Kako je odrastao, sve više je bio u stanju da ubedi ljude oko sebe da vide, čuju ili osete ono što on želi. Posedovao je prirodni dar u vidu ogromne bioenergije koju je trebalo ukrotiti i iskoristiti u korisne svrhe. Učio je kako da leči ljude

dodirom i sugestijom. Znao je da polovina bolesti nestaje kao rukom odneta ako čovek veruje da će se izlečiti, kao što i zdrav čovek može da se razboli ako sugeriše da mora biti bolestan. Kao dvadesetogodišnji monah već je bio nadaleko poznat kao neko kome je bog podario moć da isceljuje sve bolesti. Oslobađao je ljude od ludila, što nikome pre njega nije uspevalo. Ljudi su dolazili iz cele Indije da ih izleči i uteši. Nerotkinje, i one najbeznadežnije, odlazeći od njega rađale su decu za koju se tvrdilo da su njegova, što on nije hteo da prizna. Sredinom dvadesetih godina postao je sveštenik. Nije imao političke ambicije vezane za zemlju u kojoj se rodio, jer je proročanstvo govorilo o duhovnom mesiji. Svakako je bio napredniji od ostalih ljudi za koje je bilo više nego jasno da se neće moći iskoprcati iz blata. I nije ni imao nameru da ih vadi iz blata kao u prethodnom životu. Naprotiv. Odlučio je da ih još više gurne u blato govoreći da se biseri ne bacaju pred svinje. Gubeći enormne količine energije na isceljivanje ljudi i on sam je počeo psihički da poboleva. Počeo je ozbiljno da razmišlja o tome, i time je postao opterećen, zbog svog “anđeoskog” porekla, da li je on zaista božji sin ili nije. Znao je da su oni koji su napravili njegovo telo stvorenja od krvi i mesa, ali nikad ih pre toga nije video i imao je pravo da sumnja u bilo šta. Verovao u to ili ne, provukao je tu ideju među ljude, jer je to odgovaralo i njima i njemu. Pred kraj svog boravka u Indiji počeo je da posmatra sunčeve zrake jedanput nedeljno u trajanju od desetak minuta, što je zbog dejstva fotona otklanjalo sve potencijalne poremećaje i bolesti iz njegovog tela. Postao je kompletna produhovljena i prosvetljena osoba. Bio je potpuno spreman za to da kao obučeni guru osnuje novu religiju.

Godine 782. od osnivanja Rima, dvadesetdevetogodišnji prekaljeni indijski monah, sveštenik i guru vratio se u Palestinu. Otac mu beše već umro. Dočekali su ga ostarela majka i braća Jakov i Juda. Obe sestre mu se već behu udale i rodile po jedno dete. Druga dva brata su otišla na službu u rimsku vojsku. Braća su ga odvela u Kumran, gde je po ubrzanom postupku ritualno uveden u bratstvo esena dobivši novo ime Isus. Da bi potvrdio svoj ulazak u tajno društvo esena morao je da se krsti u reci Jordan. Krštenje je obavio njegov stariji brat od tetke Jovan Krstitelj. Pre nego što ga je potopio u vodu kazao je da on nije dostojan ni da mu ponese obuću a kamoli da ga krsti. Kad su izašli iz reke iznad njihovih glava pojavila se gvozdena ptica. Iz nje je govorio glas koji se okupljenom narodu predstavio ni manje ni više nego kao božji: “Ovo je moj prvorođeni i jedini sin!” Ljudi su klekli na kolena a on je po prvi put u ovom životu osetio kako izgleda biti pastir ljudskog stada ma koliko ono bilo veliko. Gvozdena ptica se uz zaglušujuću buku podigla na nebo, a zapanjeno ljudsko stado odlučilo je da sledi svog pastira. Raspršili su se na sve četiri strane sveta pričajući širom Palestine, pa i šire, kako se u njihovoj zemlji pojavio božji sin. Postavši učitelj i vođa sekte čije osnovne postulate još nije bio ni usvojio, Isus odluči da pronade dvanaest apostola. Dvojicu je već imao. Bila su to njegova rođena braća. Krenuli su da zajedno propovedaju jednu blagu versku ideologiju. Obukli su se sirotinjski i tumarali od mesta do mesta. Na obali Galilejskog jezera sreli su prve apostole, ribare Petra i njegovog brata Andriju. To su prvi ljudi koji su ga svojevolumno sledili. Hraneći svoje telo sunčevim zracima, Isus je mogao da ne jede ništa preko mesec dana, već da živi samo na vodi. Iz tog razloga bilo koja vrsta asketizma za njega nije predstavljala nikakav problem. Neke stvari te vrste smetale su njegovoj rođenoj braći. Oni ga uskoro napustiše i odoše kući da se žene i zasnuju porodicu. “Sledite me i idite putem božjim”, rekao je preostaloj dvojici, “jer ćete se spasiti i ući u carstvo nebesko. Ili idite svojim putem ili svetskim putevima koji vode pravo u ponore

pakla.” Pre njega, Jevreji nisu znali ni za kakav pakao kao mesto večnih muka koje je mudar bog odredio za razumna bića koja ne veruju u njega, već su smatrali da je kazna za prestup protiv božjeg zakona večno uništenje, odnosno smrt. Isus je predstavu o paklu doneo iz budizma i hinduizma. U drevnoj Indiji takve predstave izmislili su otpadnici od Krišninog učenja, kraljevi i samozvani sveštenici, kako bi zastrašili svoje sledbenike. Ta je ideja kasnije postala zanimljiva i ostalim guruima i verskim vođama pa se malo-pomalo raširila po celom svetu. Dan po dan, mesec po mesec, Isus je sakupio još deset apostola: Jakova Zevedejeva i njegovog brata Jovana; Filipa, Vartolomeja, Tomu i Mateja carinika; Jakova Alfejeva i Leveja koji promeni ime u Tadija; i Simona Kananita i Judu Iskariota.

Godinu dana po povratku u Judeju, Isus i dvanaestorica njegovih apostola prošli su kroz oluju na Petrovom čamcu na Galilejskom jezeru. Nedaleko od jezerske obale plutala je neka žena koja je davala znake života. Apostoli je izvadiše iz vode i baciše na palubu. Brzo je došla k sebi i, shvativši da su je ribari spasili, otimala se želeći da se vrati u vodu i dovrši ono u čemu malopre nije uspela. Isus ju je pogledao, prišao joj i dodirnuo je. Čim su se dotakli ona prestade da se otima. Smirila se. “Šta je ženo?”, pitao ju je. “Šta te muči?” Ona mu odgovori da se zove Marija, da ju je muž oterao sa Magdale, velikog poseda u blizini koga su stekli zajedničkim radom, zbog sluškinje u koju se zaljubio, te da je dao da je siluje cela četa rimskih vojnika kako bi je ponizio i ukaljao joj obraz. Posle tolike sramote nije joj preostalo ništa drugo nego da oduzme sebi život. “Samoubistvo je najveći greh”, kazao joj je Isus. “Baciti život u lice bogu koji ti ga je podario... Ti nisi ništa kriva. A i da si bila kriva, kao bludnica, pa da se pokaješ, opet ne bi bila kriva. A tvoj zabludeli muž zaslužuje da se na njega izlije božji gnev.” Ubedio ju je da ostane sa njim i njegovim apostolima. Ona je po rođenju bila Egipćanka i pripadala je egipatskom kultu boginje Ištar. Isus ju je ritualno preobratio. I ne samo to. Nepunih mesec dana kasnije uzeo ju je za ženu.

U naredne tri godine Isus je izlečio mnoštvo ljudi širom Palestine i postao poznat kao čudotvorac. Marija Magdalena rodila mu je troje dece: kćerku Tamar, Isusa Mlađeg i Josifa. Apostoli su mu zamerali na braku sa grešnicom i prebacivali mu da je voli više od njih koji ga slušaju i slede. On im je odgovorio da je svakom ocu draži sin koji pobjegne od kuće, pokaje se i vrati se nazad nego li onaj koji ga poštuje sve dok od toga ima koristi. Isus je uz pomoć hipnoze, kao veliki iluzionista, uspeo da ubedi ljude kako je sposoban za to da čini čuda. Najveća prevara takve vrste dogodila se kada je jedan esen, po imenu Lazar, i sam iluzionista i majstor hipnoze, izveo stari indijski trik sa pauzom u radu srca i disanja, praveći se mrtav, da bi se niotkuda zatim pojavio Isus, dodirnuo ga i rekao mu: “Ustani Lazare!” Ovaj se zatim pridigao i svi očevici su se razbežali panično pričajući kako prorok Isus podiže mrtve. On im je tada obećao da će svi mrtvi sudnjeg dana uskrsnuti. Tako je uveo pojam uskrsnuća. Posmatrajući ljude oko sebe kojima se očigledno sviđalo da svoje male živote provode u blatu, zapitao se da li je moguće da ljudi veruju da je on zaista uskrsnuo mrtvog čoveka samo zato da bi on jednog dana umro prirodnom smrću. I da li je moguće da su toliko glupi da ne zatraže da još nekoga podigne iz mrtvih? Istina, nešto kasnije je takav trik izveo sa još jednom devojčicom, kćerkom jednog brata esena. Sve te vesti došle su do sveštenika u Jerusalim. I zabrinule su ih. Nisu znali šta da rade. Ostareli kralj Irod bio je u dobrim odnosima sa Rimljanima, a vreme u kome su živeli bilo je vreme kada je po starim prorocima trebalo da se pojavi mesija koji će obnoviti državu Izrael. I najnerealnijem svešteniku bilo je jasno da šaka

Jevreja u Palestini ne može da se bori protiv ogromne Rimske imperije. A Isus se predstavljao kao mesija čije kraljevstvo nije od ovog sveta. Više sveštenstvo nije ni verovalo u mesije. Ali nije moglo da ih izbriše iz svesti naroda.

Početak 786. godine od osnivanja Rima, niotkuda, pojavio se čovek koji je izrazio želju da bude trinaesti apostol. Zvao se Simon. Predstavio se kao Simon od Kirene. Apostoli su se uplašili ugledavši ga. Bio je visok kao Isus. Imao je plave oči, kratku svetlo-smeđu kosu i bradu. Dosta je ličio na Isusa. I glas mu je bio sličan. Odveli su ga kod svog učitelja. "I ja sam Jehovin, Nojev i Nimrodov potomak", kazao mu je Simon kad su se sreli. "Nisi samo ti. Ja sam stariji od tebe preko dve hiljade godina." Bilo je očigledno da se radi o nefilimu. On je bio pripadnik, ako ne i stalni starešina, tajnog društva Sinovi Zaveta. Simon ga obaveštava da mesija treba da umre kao mučenik u toku ove godine. Kako bi se do detalja ispunila proročanstva, bilo bi dobro da se to dogodi 16. nisan po jevrejskom, odnosno krajem aprila po rimskom kalendaru, jer tada u popodnevnom časovima treba da se dogodi pomračenje Sunca, što će maloumni ljudi shvatiti kao još jedno čudo. Simon mu otkriva da je već sve oko toga ugovoreno, da su "kupljeni" i neki Rimljani, da će Isus biti zamenjen, a Simon razapet na mučeničkom stubu, da će izrežirati njegovo uskrsnuće, a narodu objaviti kako je Isus uskrsnuo. Tako će postaviti temelje za jednu novu svetsku religiju sa ropskim duhom za široke narodne mase. Isus se načelno složio sa svim ovim. Ali mu je rekao da ne može biti trinaesti apostol, jer ni u duhovnom univerzumu uz Graditelja svih svetova nije bilo trinaest već dvanaest apostola. Doduše dozvolio mu je da sebe može da smatra tajnim trinaestim apostolom.

Jednog jutra Marija Magdalena pošla je na pijacu. Nije mnogo prepešaćila a put su joj preprečili konji i straža. Iz kola joj se obratila kraljica Irodijada: "Jesi li ti žena onog proroka Isusa iz Nazareta?" Dobivši potvrđan odgovor, pozvala ju je da pođe s njom. Na putu do kraljevske palate pokazala joj je prišteve koji su joj izašli po rukama i celom telu. Ona je videla samo ruke. Da, kraljica je bolovala od sifilisa. Zbog nemoralnog načina života većine Jevreja, Rimljani su tu boljku pogrdno nazivali jevrejska bolest. Kraljica je bila žrtva Irodove sklonosti ka mnoštvu konkubina i opšteg nemoralna na dvoru. Rekla joj je da je od nekih ljudi čula da i ona može da leči bolesne i ponizno ju je zamolila da joj zaceli rane. Bila je ljuta kao ris saznajući da ona nema moći kao njen muž i da joj ne može pomoći. A bilo ju je sramota da se pokazuje pred tuđim mužem ili da se u narodu pročuje od čega boluje. Isterala ju je iz kola, kao uličnu protuvu, na samom prilazu dvoru. Marija Magdalena molila se bogu da je ne dodirne, jer se ta opaka bolest mogla preneti i dodirom. Možda je to bio razlog što je samo nekoliko dana kasnije naložila svojoj kćerki da od oca zatraži glavu Jovana Krstitelja, zatvorenog zbog toga što je svojim javnim nastupima vređao kralja Iroda i njegov poredak.

Zahvaljujući spletu okolnosti, Isus se sukobio i sa prodavcima golubova ispred Jerusalimskog hrama, proglašavajući kraj Mojsijevog zakona i prinošenja žrtava Jehovi; i sa jevrejskim sveštenicima, pričajući im parabole o bogatašu i siromahu, o kamili i iglenim ušima, o carstvu zemaljskom i carstvu nebeskom, o porodičnim vrednostima, otkrivajući tako njihovu hipokriziju; pa čak i sa grčkim slobodnim misliocima koji su posećivali rimsku provinciju Palestinu. Preciznije oko i uho moglo je u njegovom propovedanju da nađe čitav niz kontradiktornosti. Jednom prilikom je kazao da je božji zakon predvideo da jedan muškarac ima jednu ženu, da je svaki odnos izvan braka smrtni greh, kao i monogamija, i da će se po uskrsenju svaki supružnik vratiti svom supružniku.

A kad su ga pitali šta će biti sa ženom koja se zbog smrti svojih muževa udavala više puta - odgovorio im je da će po uskrsenju biti kao anđeli na nebesima. Takvih i tome sličnih propusta bilo je na desetine. Lukavi fariseji i sadukeji postavljali su mu provokativna pitanja, ne bi li se izleteo i rekao nešto protiv rimskog zakona. On im je odgovarao da se bogu daje božje a caru carevo, misleći na neplaćanje poreza Rimljanima, što su propovedali zeloti. Takođe, i priča o njegovom kraljevskom poreklu. Na farisejsko pitanje - "Da li ti tvrdiš da si kralj?" - on je odgovarao sa - "Ti kažeš da sam kralj. Ali znaj da moje kraljevstvo nije od ovog sveta." Time je sebe otpisao kao nekog političkog vođu, mesiju koga je narod čekao.

No bez obzira na sve to fariseji su ga optužili, prvo kod Iroda, a potom i kod rimskog namesnika Pontija Pilata, da se prorok iz Nazareta predstavlja kao car. I jedan i drugi gledali su na Isusa i njegove sledbenike kao na zanesenjake i nisu im toliko smetali. Ali jevrejsko sveštenstvo je insistiralo na njegovom hapšenju, demonizovanju i progonu njegovih sledbenika. Trebalo je uhapsiti, osuditi i pogubiti pastira, a ovce će se same razbežati. Najveći problem bio je to što su se identično oblačili. Ali i njega su rešili. Za trideset srebrnika, Isusov apostol Juda Iskariot pristao je da otkrije njegov identitet. Prepredeni nefilim Simon od Kirene izrežirao je u zadnjoj dekadi aprila, tačnije 14. nisana uveče po jevrejskom kalendaru, tajnu večeru pred mesijino stradanje. Isus je ostao kući sa ženom i decom, a umesto njega na večeru je došao Simon predstavivši se kao Isus. I sam iluzionist, ubedio je apostole da vide Isusa. Pustio je usred večere Judu Iskariota da ode i obavi posao za koji je bio plaćen unapred, govoreći svojim učenicima da je kucnuo čas za vrhunac njegove životne misije poverene mu ni manje ni više nego od stvoritelja neba i zemlje. Uskoro su ih opkolili elitni rimski legionari. Došli su sa jevrejskim sveštenicima koji su tražili Isusa. Juda Iskariot je prišao Simonu, poljubio ga u obraz i rekao mu: "Učitelju." Rimljani ga tada ščepaše i vezaše. Apostol Petar isuka mač i nasrnu na njih, ali ga Simon odvrati govoreći: "Ko mač potegne od mača će poginuti." Odvedovši lažnog pastira, Rimljani su rasterali ovce: apostoli se razbežашe kud koji. Još u toku večeri izbili su nemiri u Jerusalimu. Nahuškana od fariseja, rulja je po ulicama tražila i, ako bi koga od njih prepoznala, kamenovala Isusove sledbenike. Naišavši na Petra, neko ga je prepoznao optuživši ga da je on jedan od otpadnika. Ali on se tri puta odrekao svog učitelja, na kraju se zaklevši bogom da on nije to što oni misle. Tad je zakukurikao petao, baš kao što mu je Simon od Kirene prorekao nešto pre toga.

Sutradan je lažni Isus bio odveden prvo pred Iroda, a zatim pred Pilata, pod optužbom da se lažno predstavlja kao kralj Jevreja. Irod ga se otarasio po kratkom postupku rekavši da Pilat odluči o njegovoj sudbini. Pravdoljubivi Pilat, kulturnan čovek odrastao i vaspitan u skladu sa rimskim pravom, i pored najprovokativnijih pitanja koja mu je postavio nije našao nijedan razlog za pogubljenje jednog zanesenjaka, već ga je dao išibati. Ali sveštenici su insistirali na pogubljenju. Da bi ih koliko-toliko zadovoljio, rekao im je da je čuo za jedan njima dobro poznat običaj da se od dva optužena čoveka jedan može pomilovati. Isusu i Varnavi, zelotu uhapšenom zbog ubistva rimskog vojnika, sutradan će biti suđeno na trgu ispred rimske uprave, pa neka jevrejski narod odluči ko će biti pogubljen a ko pušten. Pravični Pilat očekivao je da rulja osudi ubicu a oslobodi zanesenjaka.

Narednog dana, kada se Sunce našlo u zenitu, na glavnom jerusalimskom trgu okupilo se na hiljade Jevreja. U masi ljudi našli su se i maskirani Isusovi apostoli i njegova majka Marija. Na prozoru jedne zgrade koja gleda na rimsku upravu našli su se

Marija Magdalena i njen muž koji je gledao čas u Sunce čas u besnu narodnu masu. Potpuno smireno posmatrao je sopstveno suđenje. Sa Pilatove leve strane našao se Simon od Kirene, narodu predstavljen kao Isus iz Nazareta, a sa desne strane Varnava. Okupljenoj masi je predočeno šta je ko od njih dvojice skrivio i očekivalo se da narod odluči ko će biti pomilovan. Nagovorena od strane zelota, koji su se provlačili između ljudi, rulja zatraži da se oslobodi zlikovac. I pored Pilatove naklonosti prema jednom zanesenjaku i neverice da narod može da osudi nevinog čoveka rulja ostade pri svom zahtevu. Pilat na kraju opru ruke od celog slučaja i povuče se. Varnava je oslobođen, a Simon od Kirene i još dva lopova osuđena na smrt pre neki dan uzeli su svoje mučeničke stubove i uz rimsku vojnu pratnju poneli ih ka brdu Golgoti. Vojnici su češće bičevali ovu dvojicu, a ređe Simona. Nezainteresovani za predstojeće pogubljenje, većina ljudi razide se brže nego što se okupila, dok Isusovi sledbenici krenuše za povorkom prema Golgoti. Od svih apostola samo je Jovan pratio Simona na nekoliko koraka iza njega. Isusova majka Marija i žena Marija Magdalena držale su se pod ruku plačući glasnije od svih prisutnih. Na kraju povorke koračao je Isus sa zarom preko lica.

Stigavši na brdo, rimski vojnici im prikovaše ruke i noge za mučenički stub od kedrovog drveta, u obliku latinskog slova T, i podigoše ih uvis. Bilo je prošlo više od dva sata iza podneva kada vojnici htedoše da pocepaju njihovu odeću i podele je među sobom. Ali legionar Longinus predloži da bacaju kocke pa ko dobije najveći broj da uzme sve. On je bio taj. Iznad Simonove glave postavljena je daska sa natpisom na latinskom, grčkom i hebrejskom jeziku: "Isus Nazarećanin kralj Jevreja." Lica sve trojice razapetih ljudi grčila su se od bola. I nefilim Simon jedva je podnosio bol koji mu je razdirao ruke i noge. Rimski vojnici mu se rugaše govoreći: "Spasi se sada sine božji! Kralju Jevreja!" Centurion Longinus, potplaćen od strane esena, nali uspavljujuće sredstvo koje su mu oni dali na parče krpe, prinese ga Simonovom nosu i usnama i razmaza ga po njima. Zatim uze koplje i probode obojicu mučenika sa strane, dok onog u sredini ostavi da se muči na stubu. Simonu se pridrema i on, onako izmučen, povika iz sveg glasa: "Bože moj!... Bože moj!... Zašto si me ostavio?!..." Omamljeno telo mu se opusti i on utonu u san. Isusovi sledbenici zaplakaše još jače, dok pravi Isus staja po strani čuteći. Oko tri sata iza podneva nastupa potpuno pomračenje sunca u trajanju od nekoliko minuta. Neuki i sujeverni ljudi uplašiše se i klekoše na kolena. Jedan rimski vojnik povika: "Ovo je zaista božji sin!" U tom trenutku, na drugoj strani Jerusalima, Juda Iskariot se uplaši pomračenja, pokaja se što je izdao učitelja i obesise na najbliže maslinovo drvo. Iz njegove odeće prosuše se svi srebrnjaci. Kad su sunčevi zraci ponovo obasjali zemlju vojnici dozvoliše da se tela poskidaju sa stubova i predaju rodbini. Obe Marije i apostol Jovan odnesoše Simonovo telo u grob, a zatim odoše kućama. Pred grobom ostadoše rimski stražari, za svaki slučaj, da apostoli ne odnesu telo i objave kako je Isus uskrsnuo.

Sledećeg dana, u subotu uveče, Isus skide zavoje sa ruku i otvori rane koje mu je pre par dana nanela Marija Magdalena ne bi li ubedio svoje apostole koji ništa nisu znali o zaveri da je zaista bio na stubu, umro i uskrsnuo. U nedelju, odmah iza ponoći, rimsku stražu uplaši brujanje s neba i svetlost koja se spuštala sve niže. Gvozdena ptica sišla je s neba, svetlosnim snopom razbila kamen na grobu i iz njega je izašao Simon od Kirene. Vojnici pobegoše u grad drhteći od straha i pričajući da je Isus uskrsnuo. Simon ode kod Isusa da ga obavesti o onome što sledi. Nije se dugo zadržao kod njega. "Oni koji su te doveli na svet sutra će doći po tebe", rekao mu je na rastanku. "Odneće te iznad oblaka i

bićeš tamo sve dok ne kucne čas za tvoj povratak. Bićeš u naročitoj vrsti sna, a tvoj duh će u međuvremenu moći slobodno da luta i da se reinkarnira. A kad kucne čas za povratak, telo u kome se budeš nalazio će naprasno umreti a ti ćeš se vratiti u ovo telo, jer ono može da traje više od hiljadu godina. A nas dvojica ćemo se sresti bar još jedanput u nekom od tvojih narednih života. Bićeš mi potreban za osnivanje pokreta novog doba u dalekoj budućnosti. Zbogom.” Isus se oprostio i sa Marijom Magdalenom i otišao kod svojih apostola. Prestravio ih je pojavivši se na vratima. Apostol Toma nije verovao da vidi učitelja sve dok mu Isus nije pokazao rane na rukama. Posedeo je sa njima sve do jutra kad su zajedno prošetali do Jerusalima. Svi koji su ga videli verovali su da je uskrsnuo.

Tačno u podne na Golgotu se s neba spustila velika gvozdena ptica. Njena vrata su se otvorila. Pre nego što je ušao unutra, Isus je rekao apostolima: “Jevreji će obnoviti državu Izrael tek pošto svi potomci onih ljudi koji su me osudili na raspeće budu istrebljeni. Čuvajte uspomenu na mene i ljubite jedan drugog.” Ušao je u letelicu i, naočigled mnoštva zabezegnutih posmatrača, vinuo se u oblake. Unutra su ga dočekala plavooka humanoidna stvorenja slična njemu. Nisu razgovarali. Kontaktirali su mislima i odlično su se razumeli. Isus je kroz prozor letelice video kako se svet u kome se rodio i živeo naglo smanjuje i na kraju pretvara u ovalno nebesko telo slično Mesecu, samo sa mnogo većim spektrom boja. Okrenuvši se, iza leđa je ugledao tamu i zvezde u daljini. Osetio je strah od kosmičkog beskraj, uobičajen za sve zvezdane putnike. Ipak je ova planeta, ma kakva ona bila, bolja od mračne i ledene vasionne u kojoj nijedno živo biće ne oseća gravitaciju. Za njegove oči ovo je bio neverovatno prizor. Gvozdena ptica pristala je uz ogroman leteći objekat u obliku dugačkog valjka. U njoj ga je dočekao komandant Enkaj, koji mu se predstavio kao Ja sam onaj koji jesam, što na hebrejskom jeziku glasi Jehova. Obukao ga je u kraljevsku odoru i uputio u jednu odaju gde se zavalio u udobno stakleno zvono. Uboden je iglom i za tili čas utonuo je u stanje hibernacije. Njegov duh doživeo je astralnu projekciju i izgubio se u vrtlozima svemira.

U vremenima posle Isusa, nekoliko njegovih apostola i sledbenika napisalo je između trideset i pet i šezdeset jevanđelja o njegovom životu, no rana crkva je priznala samo četiri koja kriju njegov sedamnaestogodišnji boravak u Indiji, brak i potomstvo sa Marijom Magdalenom i mnoge druge bitne detalje. Odbačen od strane Jevreja, kult njegove ličnosti pustio je korene najpre kod Grka, a kasnije i kod Rimljana. Njegovi apostoli su za života bili užasno progonjeni i mnogi su mučeničkom smrću umrli za veru. Neko vreme nakon njegovog uzdizanja na nebo, u Palestini se pojavio Simon Čudotvorac, veliki iluzionista, koji je činio čuda kao i Isus. On je tvrdio da je on bio razapet umesto njega. Bio je veliki protivnik Isusovog kulta. Zeloti su podigli ustanak protiv Rima koji je krvavo ugušen tri i po decenije po Isusovom odlasku, kada je do temelja razoren Jehovin hram i ceo Jerusalim. Uništeni su i zeloti, i fariseji, i sadukeji, a Jevreji raseljeni širom sveta, što je Isus jednom prilikom i prerekao svojim sledbenicima. Simon Čudotvorac i njegovi Sinovi zaveta su se bez sumnje pobrinuli da ispune i to proročanstvo. U toj istorijskoj pometnji nestali su i eseni. Što se tiče Isusove porodice, njegova ostarela majka Marija, žena Marija Magdalena, kćerka Tamar i sinovi Isus Mlađi i Josif su se oko šezdeset godina po rođenju najpoznatijeg člana porodice, znajući šta će se uskoro dogoditi u Palestini, preselili na južnu obalu Galije. Njihovi daleki potomci, po padu Rima, preko brakova sa porodicama “plave krvi” osnovali su francuske dinastije

Karoling i Meroving, koje su se u hrišćanskoj Evropi, bračnim vezama, orodile sa svim evropskim kraljevskim kućama u narednih hiljadu i po godina.

* * *

Podigavši glavu sa stola i protegavši se, Konrad Vajshaupt dolazi sebi i shvata da sedi za svojim pisaćim stolom, u Minhenu 1969. Obuzela ga je neverica. Da li je moguće da je baš on bio Isus Hrist?! Da li je moguće da njegova supruga ne samo da ga voli u Hristu, kako bi se izrazila njena braća, već doslovno voli Hrista?! Zaboga, pa udata je za reinkarniranog Hrista.

Pomislio je šta bi se dogodilo kad bi joj to rekao. Efekat bi verovatno bio isti kao kad bi vlade vodećih zemalja sveta objavile javnosti kako kontaktiraju sa bićima iz drugih svetova. Možda bi bilo još i gore. Kad bi svetska javnost saznala za takve stvari, verovatno bi došlo do pada svih religija. A što se tiče Iluminade, ona bi sve to doživela sa nevericom i celu stvar bi smatrala običnim bezobrazlukom. Na kraju krajeva njena vera je nešto jača od vere prosečnog čoveka.

Pod uslovom da je sve što mu se upravo prikazalo tačno, najmanje mu je bilo jasno kako praktično izgleda stanje hibernacije. Kako je moguće da bilo ko očekuje da se baš njegov duh vrati u njegovo nekadašnje telo zamrznuto u međuvremenu? Kakav je to prirodni zakon koji bi ga vezao za jedno telo ma kakvo ono bilo? I da li je nedavno preminuli Volt Dizni prevaren što je uplatio silan novac za to da mu neki medicinski stručnjaci zalede telo i odlede ga kad nauka dovoljno uznapreduje da ga vrata u život? I zašto bi se njegov slobodan duh morao vratiti baš u to telo? Sve su ovo pitanja na koja je nemoguće dati odgovor.

No jedna stvar mu je mogla biti jasna. Sinovi zaveta, kasnije Sionski mudraci, gurnuli su tolike Jevreje u Hitlerove koncentracione logore samo zato da bi pobili sve potomke onih ljudi koji su pred Pilatom osudili Isusa na raspeće, i progonili su sopstveni narod sve do 1948. kad je njihov poslednji potomak istrebljen a Izrael postao nezavisna država.

Ustao je i nervozno prošetao po sobi.

- Šta ću sve saznati o sebi? - glasno se zapitao izlazeći u hodnik.

Neke stvari o sebi morao bi da zadrži za sebe. Odlučio je da ništa ne kaže supruzi dok je ulazio u dnevnu sobu u kojoj je ona sedela na fotelji i gledala televiziju.

V II

TOPAO junski dan u Minhenu. Popodne je. Konrad izlazi iz restorana, nedaleko od Filozofskog fakulteta, u društvu jednog spisatelja, emigranta iz komunističke Jugoslavije. Upoznao ga je pre dve-tri godine na jednoj književnoj večeri. Taj čovek poznih dvadesetih godina, koji se bavio najnezahvalnijim poslovima u Minhenu kako bi mogao da opstane, Slovenac sa nekim čudnim imenom i prezimenom Kokarec, bio je veoma zanimljiva osoba. Pored toga što mu se srce cepalo za svaku paru koju potroši, i

što je maltene uvek bio zauzet nekom obavezom, on je tvrdio, i bio duboko uveren u to, da je u prošlom životu bio niko drugi do Johan Wolfgang Gete.

- Kokarec, ti si zaista jedinstven slučaj - reče mu Konrad dok su koračali ulicom. - Bio bi veoma zanimljiv nekom kliničkom psihologu koji proučava reinkarnaciju duše.

- Zašto? - bunio se Slovenac.

- Vidiš, Kokarec, svi ljudi koriste reinkarnaciju duše za napredovanje. Ako si ti bio Gete, onda ispada da je jedino ti koristiš za nazadovanje.

- Ne razumem. Zašto misliš da ja ne mogu da budem Gete?

- Zamisli da si u nekom od prošlih života zaista bio Gete, najveći genije svoga doba, a onda se rodiš kao sasvim običan čovek, kao prosečan pisac koji umišlja da je veliki kao vaš pesnik France Prešern. Ne verujem da je tako nešto uopšte moguće. Tu nema nikakve logike. Trebalo bi da posle svake smrti i svakog novog rođenja budeš sve inteligentniji, pametniji i prosvetljeniji, a ne da posle života provedenog kao genije budeš prosečan.

Kokarec je bio najveći megaloman koga je Konrad ikada sreo. Iako je objavio jedan roman sa tematikom iz svog zavičaja, i to bez izdavača, zapravo štampao ga je u sopstvenom izdanju, ljudima kojima se predstavljao kao prosvetljen spisatelj govorio je, u prepoznatljivom balkanskom maniru, kako je smisao njegovog života u tome da "malim ljudima" otvori oči, da ih prosvetli, da ih uzdigne na viši nivo svesti, da ih svojim tekstovima izvede na pravi put i uputi ka višim sferama; dok se realno nalazio daleko ispod proseka. Čak je jednom prilikom pitao Konrada da li se oduševio čitajući njegovu knjigu. Na poleđinu pomenute knjige stavio je jednu Konradovu rečenicu, koju je bez njegovog odobrenja prisvojio i predstavio kao svoj književni credo. I ne samo to. Konradovo prezime nikada nije izgovarao pravilno: umesto Vajshaupt, zvao ga je Vajhaupt.

Dok su polemicali naišli su na majku sa malim detetom. Dete je bilo odeveno gotovo kao Konrad kada je bio mali. Dečak je vukao, vezan za kanap, mali dečji automobil.

Na pomenutog dečaka verovatno niko ne bi ni obratio pažnju da se dva psa osrednje veličine, otrgnuvši se od svojih vlasnika, nisu zaustavila nedaleko od njega. Koketna kučka "bežala" je od uspaljenog psa. Najzad, odlučivši da mu se poda, zaustavila se pored dečaka naslonivši prednje noge na autić. Pas se popeo na nju brzinom munje. No izgleda da je bio mlad i neiskusn, i da nije pogodio ono na šta je ciljao. To je razljutilo kučku i ona počela da se otima. Njihovi neujednačeni pokreti pomeraše autić napred-nazad. Dečak zaplaka. Majka ga je držala za ruku, ali nije reagovala. Prolaznici se smejaše na sav glas.

Dok je posmatrao sve ovo, kroz Vajshaupta prostruja s jedne strane divljenje prema prirodi, što je upotpunjavao miris tek procvetale lipe sa uličnih drvoreda, dok s druge strane kroz njega prostruja ogromna količina mržnje prema svemu što ga okružuje. Poželeo je da sve što diše prestane da diše.

Zaustavio je prvi taksi i pozdravio se sa Slovincem:

- Gete, vidimo se!

Taksi ga je dovezao do ulaza u zgradu.

U stanu uobičajena scena. Umesto da po ovako lepom danu izađu napolje, Iluminada i njena braća i sestre sede u salonu i proučavaju Bibliju.

- Gospodo Jehovini svedoci - obratio im se Konrad sa ulaznih vrata, - zašto ne proučavate Jevandelje po Tomi, po Filipu, ili ostalih šezdesetak jevandelja koja su uklonjena iz Biblije još u četvrtom veku?

Oni mu ne odgovoriše, jer ga niko od prisutnih nije razumeo.

- Ma ne znate vi ništa.

Napustio ih je odmahnuvši rukom.

Ušavši u spavaću sobu, zavalio se u fotelju i otvorio pivo. Mučilo ga je bolno saznanje od prošlog meseca, da je baš on bio taj koji je pokrenuo lavinu neznanja, onaj koji je krišom posmatrao sopstveno raspeće i od koga počinje nova era.

Iskapio je pivo do dna, osetio olakšanje i zahlađenje, i zadubio se u misli. Zatvorio je oči i ugledao pitomu i neobično čistu Bavarsku visoravan, koju je presecao stari prašnjavi put.

* * *

“Dokle će ovaj prokleti narod biti podeljen?”, pitao se mladi sveštenik Adam Vajshaupt dok se ovog vrelog dana 1773. godine svojim luksuznim kočijama vozio od Minhena prema Ingolštatu misleći na Nemce. Dva dana ranije, 21. jula 1773. godine, papa Kliment XIV “zauvek je poništio i ugasio jezuitski red”. Ovaj mladi jezuitski sveštenik pomislio je i na to kako su se pre samo sto pedeset godina svi evropski katolici u krvavom tridesetogodišnjem verskom i građanskom ratu borili protiv svih evropskih protestanata, a da su baš nemačke zemlje, među njima i njegova domovina Bavarska, bile poprište tih bitaka. U tom krvavom sukobu, u kome su najveći nemački neprijatelji Francuzi katkad ratovali na strani Nemaca katolika, nastradalo je više od polovine nemačkog naroda, a sve nemačke države osim Austrije doživele su ekonomski krah i postale opustošene zemlje. U tim obračunima su bez svoje imovine i bez svojih života ostali i mnogi njegovi preci, bavarski Jevreji pokršteni početkom sedamnaestog veka. Sada je i papa uveo svojevrsnu diktaturu u redove katoličke crkve. Bačen u najcrnje misli, Vajshaupt je razmišljao samo o tome kako bi se svemu ovome odupro. U njegovom je srcu i odranije tinjala, a sada se samo još više raspalila, iskra pobune protiv svega što ga okružuje; kao i želja da, ako bude mogao, uspostavi nešto novo. “Dokle će ovaj prokleti narod biti podeljen?”

Johan Adam Vajshaupt rodio se 1. maja 1748. godine u siromašnoj porodici u Ingolštatu. Bio je to inteligentan dečak nadaren za prirodne nauke. Bio je takođe i nestašan. Majka mu je gledala kroz prste i prelazila preko njegovih nestašluka tepajući mu kako je on zver 666 iz Otkrovenja. Jedino dete u svojih roditelja, čija deca pre njega poumiraše još na rođenju, morao je biti žrtvovan bogu. Stoga je još kao golobradi dečak poslat da izuči crkvene škole. U osmoj godini umro mu je otac Georg. Do svoje dvadeset i pete godine života dobro je upoznao sve prirodne i društvene nauke i naučio dva mrtva i još tri puta toliko živih jezika, da bi najzad sa doktoratom katoličkog bogoslovske fakulteta dobio posao profesora kanonskog prava na Univerzitetu u Ingolštatu. Dvadesetpetogodišnji Adam Vajshaupt, sa svojih tek godinu dana radnog iskustva, već je bio omiljen i među profesorima i među studentima. Slovio je za jednog od najumnijih ljudi u Bavarskoj te 1773. godine.

Njegova najveća želja bila je da postane veliki jezuita čije će ime biti zapisano u analima istorije kao ime Ignacija Lojole. Ali nad njegovim željama nadvili su se tamni oblaci koji su mu u jednom trenutku pomračili svest - kako bi to rekli katolici i ostali hrišćani; ili su ga prosvetlili - kako bi to rekli pripadnici jednog drevnog svetskog bratstva ozvaničenog u Londonu 24. juna 1717. godine. Budući da je znao i dobro poznao i neka okultna učenja, stara koliko i ljudski rod, počeo je da ih prenosi na svoje najumnije i najpoverljivije studente. I već u toku 1774. i 1775. godine Vajshaupt je na univerzitetu držao hrišćanske propovedi i napredovao u karijeri, dok bi se posle predavanja sastajao sa svojim odabranim studentima, ako bi vreme bilo loše po njihovim kućama, a ako bi bilo lepo u prirodi, kao stari Germani, gde bi njegove propovedi bile sve drugo samo ne hrišćanske. "Dragi moji učenici", govorio im je, "bilo je potrebno četrdeset pisaca da napišu Bibliju u toku hiljadu šest stotina godina i dvanaest apostola da propovedaju hrišćanstvo! Ja ću dokazati da je dovoljan samo jedan čovek da sve to sruši za kratko vreme!" Nešto kasnije im se obraćao ovako: "Dragi moji sledbenici! Kucnuo je čas da se sruše sve tradicije i sve stare vrednosti zarad novog poretka koji tek treba uspostaviti. Osećam da sam baš ja pozvan za jednu takvu misiju." Vremenom i Vajshaupt i svi njegovi sledbenici odbaciše sve hrišćanske "vrline", negovane vekovima, kao što su sveštenički celibat, svetost krvi i odbojnost prema svemu telesnom, uključujući tu i tradicionalnu hrišćansku odbojnost prema ličnoj higijeni. "Gospodo", obraćao im se Vajshaupt kao kakvo prevareno dete koga su roditelji učili da veruje u vampire, "vaspitali su nas da živimo u celibatu. I šta mi imamo od toga, osim što smo napeti i što se prekomerno znojimo? Ako su naši crkveni oci bili toliko revnosni da nas zaštite od 'đavoljih zamki', zašto nas onda ne naučiše da se uzdržavamo od pražnjenja creva ili mokraćne kese? Ja imam dvadeset i sedam godina i još uvek nisam bio sa ženom. I vi ste u istim mukama. To moramo sami da promenimo." Nakon ovoga usledile su seksualne orgije. Budući katolički sveštenici, a u stvari već uveliko članovi jednog tajnog bratstva u povelju, nemilice su trošili crkveni novac na bavorske prostitutke. Vajshaupt je kao najstariji prednjačio u tome.

Malo-pomalo i njihova zajednica je sve više popimala elemente verskog kulta. Postao je to svojevrstan kult prirode. A kako je, zapravo, izgledalo to novo Vajshauptovo učenje?... Kao prvo, ne postoji bog u onom obliku u kome ga propovedaju hrišćani: kao Otac, Sin i Sveti duh. Bog uopšte nije on, jer ako je on, ili otac, onda je bez sumnje muškarac. Ako je muškarac - onda on mora da poseduje polne karakteristike. Ako ih poseduje i ima potrebu za razmnožavanjem - onda je on životinja. U tom slučaju, naime ako je on otac, onda mora da postoji i majka. Da li su ljudi plod protiv-prirodnog bluda boga oca i majke prirode? Ako li je, pak, bog stvorio ljude po svom obličju - onda on nije ni muško ni žensko - ili je u stvari i muško i žensko; onda je bog hermafrodit. U tom slučaju bi njegov prvorođeni sin, kako je to jednom prilikom rekao italijanski pisac Tomazo Campanela, kao i sva ostala njegova deca, da bi zadržali porodični karakter, morali biti to isto, što nije slučaj. Ako bog uopšte postoji, onda je on zapravo ono ili oni, i više je neka vrsta samosvesne energije nego li što je neko živo biće i to živo biće sa polnim karakteristikama. Ono je stvoritelj svih svetova, bolje rečeno graditelj svih svetova, masonski Veliki Arhitekta, i najviše bi moglo ličiti na nekakvu najstariju i najveću zvezdu u svemiru. A i zvezde su neka vrsta svetlosnih živih bića. One svojim ponašanjem dokazuju da su živa bića. Kao drugo, to prastvorenje nije večno, već ima svoj početak u struji vremena; samim tim imaće i kraj. Ono je bilo prvi diktator u celom

svemiru. Protiv njega se pobunilo iz tame drugoprobudeno biće svetlosti, željno slobode, koje je od njega preuzelo svu vlast u svim svetovima. Kao treće, ko god oni bili, i diktator i revolucionar, i jedan i drugi su prilično negativni. I jedno i drugo svetlosno stvorenje ljudima uopšte nije potrebno, iz prostog razloga što su ljudi bića sa telesnim karakteristikama, dakle obične životinje. Istina njima je bitno da imaju moralne zakone, samim tim i religiju, da bi u svom društvu zadržali kakav-takav mir i poredak. Prostodušni ljudi i ostali laici su oduvek verovali u boga neba i zemlje i u božju brigu za ljudski rod, u zadnjih hiljadu sedamsto i nešto godina izraženu kroz božjeg sina koga taj isti bog žrtvuje samome sebi kako bi kroz taj sadomazohistički izliv ljubavi spasao čovečanstvo. Nasuprot tome, najumniji ljudi su odvajkada verovali u nosioca svetlosti. Vajshaupt ga je prihvatio kao jedinog boga usvojivši njegovo drevno ime - Lucifer. Sebe i svoje sledbenike nazvao je Luciferovi apostoli. Kao četvrto, po pitanju odnosa između dobra i zla, Vajshaupt je naučavao da je dobro ništa drugo do samospoznaja zla, koje je mnogo starije, s tim što ta dva elementa moraju biti u ravnoteži. Ako svet posmatramo kao vagu, onda možemo primetiti da su dobro i zlo samo dva podjednako teška tega postavljena na tasove. Ako ta dva elementa nisu u ravnoteži - onda dolazi do velikih poremećaja u svim tim svetovima. Prevagne li dobro - onda se rađaju novi svetovi; prevagne li zlo - u tom slučaju dolazi do ratova, katastrofa, čak do nestanka čitavih skupina svetova. Da bi u svetu bilo što više zla - trebalo bi činiti što više dobra. I obrnuto, ako se priželjkuje što više dobra - onda treba činiti što više zla. Činjenjem zla zlo se troši i tako u optičaju ostaje više dobra. Vajshaupt je propovedao spasenje preko potpunog utapanja u zlo. I njegovi učenici su ga bespogovorno sledili.

Kao i svaka druga ljudska organizacija, i Vajshauptovo bratstvo imalo je svoje zemaljske ciljeve. Nastalo iz pobune, to još uvek malo tajno društvo imalo je za cilj rušenje svega starog i uspostavljanje svega novog. Jedan od njihovih uzora iz istorije bio je veliki Nimrod, bivši kralj celog čovečanstva. U biti kosmopolitski opredeljeni, Luciferovi apostoli pred sebe su kao zadatak postavili tačno sedam velikih ciljeva: ukidanje svih vlada; zatim ukidanje privatne svojine, kako bi svi ljudi bili ravnopravni, čime bi se točak istorije vratio do postanka ljudskog roda; ukidanje prava na nasledstvo, jer je zajednica jedini vlasnik celokupne imovine; ukidanje patriotizma, jer patriotizam inicira podelu ljudi na rase i narode i odvodi ih u bespotrebne sukobe; ukidanje vere, što će reći rušenje svih verskih zajednica i prelazak na jednu, jedinstvenu svetsku religiju pod Luciferovom zastavom; ukidanje porodice, čime briga o potomstvu pada na celo društvo i uzdiže celu zajednicu; i na kraju, stvaranje svetske vlade, takođe pod Luciferovom zastavom, izgubljeni ideal ljudskog roda još od vremena Nimroda. Vajshaupt je zamislio da sa ovih sedam zahteva izazove svetsku revoluciju i uspostavi Novi svetski poredak. Upravo je on i bio glavni cilj tog društva. Amblem Vajshauptovog bratstva bio je krug u čijoj se sredini nalazi nedovršena, zarubljena piramida, iznad koje lebdi Luciferovo svevideće oko upisano u plameni trougao, dok se ispod te piramide sa tačno trinaest redova kamenih blokova nalazi pergament sa natpisom na latinskom jeziku "Novus ordo seclorum", što znači Novi svetski poredak. Bratstvo je i zvanično osnovano na Vajshauptov dvadeset i osmi rođendan, 1. maja 1776. godine, koja je, ispisana rimskim brojevima, upisana u prvi red kamenih blokova na zarubljenoj piramidi. Bratstvo je nazvano Perfekcionisti, Iluminati ili Prosvetljeni, baš kao i jedno malo tajno društvo osnovano u Španiji u petnaestom veku, koje nije dugo postojalo zbog strašne Inkvizicije.

Dva meseca kasnije nezadovoljni farmeri digli su ustanak u trinaest britanskih kolonija u Severnoj Americi. Nekolicina Vajshauptovih sledbenika emigrirala je u Novi svet odnevši sa sobom pred revoluciju svoje ideje u Ameriku i uspela da u rekordnom roku pridobije najuticajnije Amerikance, među njima i samog vođu revolucije Džordža Vašingtona. On je čak usvojio i amblem iluminata kao jedan od američkih državnih simbola, te ga postavio na poleđinu novčanica koje je tek štampao. Najveće zasluge za sve to imao je Bendžamin Frenklin, predsedavajući novoosnovane američke misije u Parizu. Adam Vajshaupt ga je sreo već u jesen 1776. godine i tada mu izložio svoju viziju Novog sveta čija će osovina biti upravo Sjedinjene Američke Države. Jedina stvar oko koje nisu našli zajednički jezik bila je problem crnačkog ropstva. Vajshaupt je kao i svaki luciferijanac bio veliki protivnik bilo čijeg ropstva. Ali u tom pogledu nije mnogo uticao ni na Frenklina niti na ostale američke revolucionare, ako se zanemari to što je pod njegovim uticajem Frenklinov sluga, inače rob crnac, dok je boravio u Parizu bio slobodan čovek.

Red iluminata bio je jedno strogo hermetičko tajno društvo slobodnih mislilaca. Njegovi članovi postali su i francuski filozof Volter, nemački pesnik Gete i austrijski kompozitor Mocart. Sve pomenute Lučonošine apostole u Red je uveo sâm Adam Vajshaupt. Ovaj poslednji mu se nije naročito dopao. Nezreo i arogantan, više je ličio na dvorsku ludu i kreaturu nego na posvećenika. Sâm red nije imao mnogo šanse dok se nije dogodilo ono što je bilo od presudnog značaja za budućnost iluminata.

Naime, na jednom prijemu u Minhenu, krajem zime 1777. godine, Adam Vajshaupt sreće i upoznaje dva visokorangirana bavarska masona rozenkrojčera, barone Fon Knigea i Fon Cveka. Budući da su već čuli za njega, njih dvojica diskretno izražavaju želju da postanu iluminati, a za uzvrat ga pozivaju u svoju masonsku ložu. I ne samo to. Tu je prvi i poslednji put u životu sreo najčudniju osobu na koju je ikada naišao, francuskog grofa Sen Žermen, koji se nalazio u društvu Đuzepea Balzama, najvećeg maga epohe prosvetiteljstva, zvanog grof Kaljostro. Čim je ugledao Vajshaupta, nasmejao se obrativši mu se kao da ga oduvek poznaje. "O, Jošua!", uzviknuo je zagrlivši ga, "Mi smo se sreli u Palestini pre više od hiljadu i sedamsto godina. Prepoznao sam vas po očima." - "O čemu vi to?", iznenadio se Vajshaupt. "O vašem prošlom životu", bio je uporan Sen Žermen, "koga ste proveli u Palestini. Nije važno. Čekao sam vas sada i ovde." Grof Sen Žermen je slovio kao šarlatan. No i pored toga svojom uverljivom pričom uznemirio je duhove svoga vremena. Tvrdio je da se družio sa egipatskim faraonima, da je jahao konja uporedo s Julijem Cezarom, da je bio Kleopatrin ljubavnik, trinaesti Hristov apostol, da je prisustvovao padu Rima i učestvovao u svim krstaškim ratovima... Ubadalo je u oči i njegovo izvanredno poznavanje detalja iz svih istorijskih epoha. Najvrjedniji evropski istoričari su mu se divili i verovali mu sve do reči. "Faraon Keops bio je veliki čovek", govorio bi on uzbuđenoj masi ljudi, feminiziranim plemićima i uštirkanim damama nimfomankama. "Gradio je piramide po naredžbini bogova i plaćao radnike u zlatu. Meni je dao zlata koliko sam težak. Zar ne dobri moj Kaljostro?" - "Ne sećam se grofe", odgovarao je mistični Đuzepe Balzamo. "Ja vas poznajem svega sedamsto godina." - "On je nefilim", objasnio je Fon Knige Vajshauptu. "Njegov otac je dao Mojsiju deset zapovesti." Adam je upravo zakoračio u jedan svet iz koga nikad neće izaći. "Her Vajshaupt", rekao mu je Žermen na rastanku diskretno mu pružajući jedan papirić, "drago mi je što smo se ponovo sreli. Fon Knige i Fon Cvek će vas uputiti dalje." Na papiriću se nalazilo ime Rotšild banke u Frankfurtu, kao i njena adresa.

Žermenova preporuka odvodi ga u masonsku ložu "Švapska svetlost" u Minhenu. Njegovi jemci, Fon Knige i Fon Cvek, postigli su s njim usmeni dogovor da iskoriste svetsku masoneriju tako što će u nju infiltrirati iluminatske ideje. Na taj način je jedno do tada apolitično i bezopasno tajno društvo zidara i klesara postalo jedno veoma opasno političko elitno tajno društvo. Njih trojica donose odluku da formiraju iluminatske ćelije i da se Adam Vajshaupt povuče u strogu tajnost. "Okolnosti u kojima živim zahtevaju da ostanem nepoznat većini članova dokle god budem živeo", kazao je tom prilikom Fon Knigeu i Fon Cveku. "Obavezan sam da sve obavljam posredstvom pet-šest ljudi." On se nalazio na vrhu iluminatske piramide i imao je dva saradnika koja je dobro poznavao. Obojica njegovih saradnika imali su još po dva saradnika koji nisu poznavali Vajshaupta, niti su se poznavali međusobno. Njihova dva saradnika nisu poznavali ni Vajshaupta, ni Fon Knigea, ni Fon Cveka, kao ni po ostalu dvojicu podređenih saradnika od ravnopravnog brata saradnika svog nadređenog brata saradnika; i tako sve do dna piramide gde su se nalazili učenici koji su poznavali samo svoje jemce. Staro članstvo, odnosno iluminati koji su poznavali Adama pre zvaničnog osnivanja Luciferovog bratstva držali su jezik za zubima, dok novi članovi nisu znali ništa o trojici tajnih iluminatskih gospodara. Oni su svoja imena zamenili pseudonimima. Vajshaupt se "zvao" Spartakus, kao vođa pobunjenih rimskih robova iz 71. godine naše ere, Fon Knige Filo, a Fon Cvek Katon. Promenili su i imena gradova u kojima su delovali. Tako se Ingolštad "zvao" Eleuzina, Minhen je "bio" Atina, Beč je "bio" Rim... Njih trojica su do 1780. godine uspela da uvedu u Red oko dve hiljade aristokrata iz svih nemačkih zemalja.

Adam Vajshaupt nije dugo čekao prijem kod Rotšilda. Primio ga je najstariji član te velike bankarske porodice, Majer Amsel Rotšild. Za tu se porodicu u prostom narodu govorkalo kako svi njeni članovi komuniciraju sa demonima i sa samim nečastivim, ali prosvetljeni bavarski sveštenik je dobro znao da se tu radi samo o prostom narodnom sujeverju i Rotšildovim vezama sa nefilimima i njihovim očevima iz drugih svetova. "Gospodine Rotšild", obratio mu se Spartakus dok su posle zvanične audijencije sedeli za okruglim stolom u jednoj bogato ukrašenoj prostoriji najbogatije frankfurtske i evropske banke, "vas i vaše potomke ja mogu učiniti gospodarima ljudskog mravinjaka, u najmanju ruku gospodarima cele Evrope." - "Šta vi tražite, a šta nudite?", nije se dao prevariti stari jevrejski bankar. "Preporučili su vas najbolji i zato se nadam da imate nešto veoma ozbiljno." - "Ja neću ostaviti potomstvo. Za illuminate porodica ne znači ništa. I zato mi ne treba baš ništa. Zatražiću od vas samo to da vaši ljudi koji pišu istoriju moje ime ne stavljaju u anale obavezne literature. Naravno, moji poduhvati će imati izvesnu cenu. Vi ćete podneti tu cenu, ali ćete i vi i vaši potomci imati mnogostruke koristi od revolucija i svetskih ratova koje mi uveliko planiramo." Vajshaupt je najvećem bankaru svoga doba predočio svoju viziju nove Evrope i sveta: ateistička revolucija u jednoj evropskoj zemlji, njen uspon i širenje revolucionarnih ideja; svrgavanje svih kraljevina, a ako su pripadnici nekih kraljevskih porodica članovi bratstva onda svođenje njihove uloge u državi na simboličnu, protokolarnu vlast; u kasnijim fazama voditi bar jedan svetski rat, slovenske zemlje zatvoriti u ateističko jednoulje a u romanskim i germanskim zemljama zadojiti čitave generacije hedonizmom, bludom i razvratom; dovesti hrišćanstvo i ostale religije do ponora, delovanjem brojnih verskih sekta koje tek treba osnovati; a narode ratovima i revolucijama, kao i beskrajnim političkim sukobima izazvanim delovanjem političkih partija koje takođe treba tek osnovati dovesti pred

svršen čin, da bi ti narodi na kraju povikali svi uglas: “Dosta nam je svega! Dajte nam svetski mir!” Tada se uspostavlja Novi Svetski poredak koji ruši sve staro. “Ja želim da stvorim uniju evropskih država, sa jednom valutom koju će kovati vaši potomci ovde u Frankfurtu”, bio je uverljiv Vajshaupt. “Ta velika zajednica evropskih naroda nići će na krvi i pepelu jednog ili dva svetska rata i imaće u početku dvanaest a na kraju trideset i tri zemlje članice, zgrčene i stegnute u krug kao zmija koja guta svoj rep.” Adam je video budućnost ljudskog društva u ekonomskom savezu između ujedinjene Evrope i slobodne Amerike. “Ako budete želeli svetsku ekonomsku dominaciju”, predlagao je Spartakus glavi Rotšilda, “moraćete glavninu svojih bankarskih transakcija preneti u novu državu koja se upravo rađa na severnoameričkom kontinentu.” Po njemu, ceo svet će zavisiti od anglo-saksonske civilizacije koja u međuvremenu mora postati luciferska, svetlonoša među civilizacijama, kojima će nametnuti svoju volju. “Mi nećemo u ovom životu doživeti sve ovo”, rezimirao je Vajshaupt svoju priču, “ali treba da u skorijoj budućnosti izazovemo jednu veliku revoluciju koja će uzdrmati Evropu i svet i ozbiljno načeti stari poredak.” Vajshaupt je dobro znao da se tvorci ljudskog roda nisu u potpunosti odrekli svoje pokretne imovine koju namerno drže u okovima neznanja i vladaju nad njima preko svojih eksponenata kao što su Rotšildi. Bilo ih je nemoguće poraziti. Uostalom to ni moćnom Nimrodu nije pošlo od ruke. Trebalo je iskoristiti njihove eksponente za prosvetljenje čovečanstva a da gospodari to ne primete ili bar ne uzmu za zlo. “Ja vam garantujem, gospodine Rotšild”, bio je optimističan Spartakus, “da će se ljudski rod u narednih dvesta do trista godina razvijati mnogo brže nego u proteklih trista hiljada godina, pod uslovom da moj plan bude ostvaren bez pogovora.” Adam je od tada bio čest gost porodice Rotšild, preko koje je upoznao uticajne bankare iz ostalih nemačkih zemalja. Njegov red je dobio finansijere za svoje buduće poduhvate.

U međuvremenu, američki ustanici su i pored svesrdne francuske pomoći doživeli katastrofalne poraze. Spartakusu je bila potrebna samo jedna, bilo koja zemlja, koja bi se revolucijom oslobodila hrišćanske tiranije, bilo katoličke, bilo protestantske. On je svoj genijalni plan do detalja izneo Filou i Katonu. “Mi već imamo puno aristokrata u našim redovima”, govorio im je. “Oni će pokupovati svu hranu u svojim krajevima, izazvaće glad, a onda će na ulice svojih gradova izvesti svoje plaćenike, koji će izvesti obične građane.” Plan je bio genijalan. Munjevitom akcijom narod bi zbacio i suverena i vladu, srušio crkvu, a sveštenike jednim delom pobio a drugim delom proterao. Iluminati aristokrate u okolnim zemljama učinili bi sve da se niko ne meša u unutrašnje stvari svog suseda, pošto bi se infiltrirali u njihove vlade, gde bi rovarili radeći za iluminatsku stvar. Posle prvih uspeha bila bi osnovana republika, a narod bi na prvim opštim izborima svojim glasovima izabrao vlast, odnosno narodne predstavnike u Parlamentu. “Bilo je jako puno slučajeva u ljudskoj istoriji”, protestovao je Spartakus, “da je glup čovek i lupež mogao biti na vlasti i provesti svoj majmunski život u izobilju, bogatstvu i slavi samo zato što se slučajno rodio kao kraljev sin. Nasuprot tome, mnogi geniji su svoje živote proveli u tami i anonimnosti samo zato što su se slučajno rodili u siromašnim porodicama. Ja ću sve to promeniti. Svako će imati šanse da dođe na vlast ako je za to sposoban.” Po njegovom planu, carevine, kraljevine i ostale despotije trebalo je da zamene republike, a crkve je trebalo da zameni hram razuma, preteča Luciferovog hrama. “Od ovog trenutka pa sve do uspostavljanja Novog svetskog poretka”, zakleo se Spartakus, “naši ljudi će stajati iza svih prevrata, revolucija, ratova i konflikata. Neka se naša organizacija nikada i nigde ne pojavi pod istim imenom. Time će nam biti

zagarantovana tajnost i uspeh koji proističe iz tajnovitosti. Da bi se postigao svetski mir i svetsko dobro svet se mora utopiti u zlo.” Vajshaupt je godinama razrađivao taj plan.

Međutim, nije baš sve išlo po planu. Godine 1782. održan je Masonski kongres u Vilhelmsbadu. Na njemu su pojedini uticajni masoni napali iluminatsku trojku Spartakus - Filo - Katon za zloupotrebu svetskog masonskog bratstva zarad svojih ličnih ciljeva i ciljeva Reda iluminata. Najglasniji u osudi bio je Wolfgang Amadeus Mocart, koji se izletao u javnosti, neretko u svojim delima iznoseći izvesne masonske tajne. On je Vajshaupta nazvao podlacom i zaverenikom. Time je potpisao svoju smrtnu presudu. Vajshaupt mu se zakleo da će ga ubiti kad-tad. “Brate, ako odaš i najmanju tajnu, nabiću ti sveću u lobanju da ti do pakla osvetli putanju”, kazao mu je krajem večeri pozdravivši se s njim. Zaključak Kongresa bio je da su iluminati opasno tajno društvo infiltrirano u svetsku masoneriju i da zaslužuju svaku osudu. No nisu svi masoni bili protiv iluminata. Bilo je i otvorene podrške Vajshauptovim principima. Najglasniji u odbrani bili su grof Kaljostro i kardinal Roan, najveći razvratnici svoga doba. I upravo ti protivurečni stavovi izazvali su sukobe u samom iluminatskom bratstvu. Iz reda je za sva vremena bez pogovora izašao prvo Fon Cvek, a zatim posle niza sukoba i svađa oko toga ko će biti starešina i Fon Knige. Vajshaupt ostaje sâm na svom putu.

Godinu dana kasnije Amerika stiče samostalnost, ali ne rešava problem ropstva. Naprotiv. Ona ga negira kao problem i ostaje robovlasnička država, što Vajshaupta navodi da odabere neku drugu zemlju za veliku revoluciju. U igri i dalje ostaje Bavarska, ali se sve više razmišlja i o Francuskoj. Francuski iluminati se nisu podelili kao nemački. Svom vođi su nudili svaku podršku i očekivali akciju u dogledno vreme. Vajshauptovim ne malim planovima najpozitivnije je odgovorio Maksimilijan Robespjer, glavni iluminat u Francuskoj.

Godina 1785. bila je najgora u istoriji Reda iluminata. Vajshauptov kurir, izvesni Lance, nosio je Robespjeru poverljiva iluminatska dokumenta o zaveri da se smeni francuska vlada, kao i vlada u Bavarskoj. Na putu od Frankfurta do Pariza doživeo je oluju. Munja je udarila u kočije i ubila ga na licu mesta, dok je vetar razneo papire na sve strane. (Hrišćanski maloumnici su to tumačili kao božju kaznu.) Pismeni bavarski seljaci predali su papire kancelarijama bavarske policije širom zemlje, koja je sastavila mozaik i bila užasnuta “satanskom zaverom ne samo protiv svih evropskih vlada, već i protiv boga i čoveka”. Poverljivi papiri sadržavali su imena i adrese. Umesto da bude poražena, bavarska vlada porazila je illuminate proglašivši njihov red opasnom satanskom organizacijom i zvanično zabranivši njihov rad u Bavarskoj. (Kome je još pošlo za rukom da zabrani tajno hermetičko društvo!?) Policija je provalila u njihovo sedište u Ingolštatu, zaplenila svu imovinu i pohapsila dosta iluminata. Vajshaupt napušta zemlju. Odlazi prvo u Beč, zatim u Veneciju, gde premešta iluminatsku centralu, da bi se na kraju obreo u Francuskoj. Robespjer ga je sproveo u Ren-l-Šato, samostan na jugu Francuske. Samostan je nazvan Jakobinski dominikanski manastir, po jakobinskim klubovima čiji je predsednik bio upravo Maksimilijan Robespjer. Bavarska vlada obavestila je sve evropske vlade, čak i francusku sa kojom nije bila u najboljim odnosima, na opasnost koja im preti od iluminata. Ali braća u njihovim redovima zataškala su celu stvar. Za kratko vreme o iluminatima se više nije ni govorilo.

Naredne četiri godine Spartakus provodi u strogoj tajnosti, u pomenutom manastiru i na putu od manastira do Pariza, gde se sastajao sa masonima i iluminatima i učestvovao u pripremama za veliku revoluciju. Tu se redovno sretao sa velikim

francuskim misliocima i budućim vođama revolucije. Na putu je imao malu pratnju svoje braće. Da bi sakrio svoj identitet morao se oblačiti kao običan fratar. Plamen revolucije trebalo je da zapali četiri hiljade ljudi, neredima u centru Pariza, i to dve hiljade mesara i razbojnika iz Marseja i južne Francuske, jako omraženih među Parižanima, hiljadu Venecijanaca i hiljadu Nemaca. Tada na scenu stupaju plemići iluminati koji podižu narod na ustanak, svaki u svom kraju, širom Francuske, koja preko noći postaje iluminatska država, pošto će kralj biti svrgnut s prestola. Vajshaupt je predviđao munjevit uspeh.

I najzad je osvanula nedelja, 14. juli 1789. godine. Bio je to topao i sunčan dan, i većina Parižana našla se na izletu u okolini grada. Vajshaupt je šetao vrtovima Monsoa u društvu lorda Ektona i izvesnog doktora Rigbija razgovarajući s njima o dnevno-političkim temama. (Obojica njegovih sagovornika bili su masoni i članovi britanskog poslanstva u Parizu.) U gradu je bilo neverovatno mirno. Tek negde oko podneva iz pravca Bastilje digao se jedan gust oblak dima. Sva trojica su ga приметila, ali je jedino Vajshaupt reagovao: "Izgleda da su izbili neki nemiri u gradu. Možda je na pomolu i revolucija." - "Ma dajte, brate Vajshaupt", hladnokrvno je odreagovao uštirvani engleski lord Ekton. "Verovatno neko pali smeće pored reke. Kakvi nemiri?... Kakva revolucija?..." I zaista, napad dve hiljade marsejskih koljača na Bastilju i Dom invalida i nije izazvao neku veliku pometnju u gradu. Kraljevski zatvor je brzo pao i bio spaljen do temelja. Revolucionari su u njemu zatekli svega sedam zatvorenika: četvoricu falsifikatora, dva ludaka, od kojih je jedan bio Markiz de Sad, i grofa De Solanža, zatvorenog na zahtev porodice. Besnim revolucionarima je danima pre toga bilo pričano kako je Bastilja puna političkih zatvorenika, protivnika kralja Luja Šesnaestog. Oni su svoj bes jednim delom iskalili na zatvorskim čuvarima, čije su odsečene glave nabili na koplja i prošetali ih okolnim ulicama, a drugim delom na slučajnim prolaznicima koje su nasumice ubijali. Kralj je čuo za nekakve nemire i poslao je vojsku da ih uguši. Tek krajem dana došlo je do sporadičnih sukoba između revolucionara i kraljeve garde, te su se obični građani pozatvarali u kuće. Moglo bi se slobodno reći da prva faza revolucije nije uspela.

Narednih dana na scenu stupaju pariski plemići iluminati. Oni kupuju svu hranu u gradu, preostalim Marsejcima dovlače pomoć od hiljadu Nemaca i isto toliko Venecijanaca plaćenika, koji zatvaraju prilaze gradu. Izazvane su veštačke nestašice hrane i gladan narod se spontano okuplja po ulicama. Tu ih dočekuju Robespjer i njegovi jakobinci sa zahtevom da se sruši kralj, svaljujući svu krivicu na njega. Njihove kolege u unutrašnjosti, svako u svom kraju, dižu narod na ustanak. Dolazi do masovnog stradanja sveštenika i plemića koji nisu članovi bratstva, do pljačke i paljevina zamkova i crkava širom Francuske, i do osnivanja Narodne garde. Kralj ostaje na prestolu, dok država tone u potpunu anarhiju. Došlo je do neslaganja političkih vođa oko glavnih pitanja revolucije, pošto su jedni bili za republiku a drugi za monarhiju. Narod je bio nezadovoljan, jer se u suštini ništa nije promenilo. Kralj je i dalje stanovao u dvorcu u Versaju odakle je nadgledao rad nove Skupštine. Pored anarhije, u gradu je vladao i teror. Svako je gledao da nahuška masu na svoje protivnike i da ih pošalje na giljotinu. Pariz je još bio i miran koliko je bilo krvavo u provinciji. Nekome je odgovarao sav taj kaos, a taj neko nije bio Adam Vajshaupt, i sâm nezadovoljan razvojem situacije. On se obraćao i svojim mecenama u Frankfurtu, ali oni su mu odgovarali da sve teče po planu. Prošle su čitave dve-tri godine u međusobnim razmiricama političkih rivala koji su održavali status quo.

Vajshaupt je te godine provodio u osami, kajući se što se uopšte upuštao u jednu takvu avanturu, ne zbog silnih leševa širom zemlje, već zbog sopstvenog neuspeha. On je bio jedan od glavnih pokretača krvoprolića koje je nadmašilo Vartolomejsku noć i pokolje protestanata iz 1572. godine, ali već je bilo kasno za sve.

U poznu jesen 1791. godine, pri jednoj od njegovih retkih poseta haotičnom Parizu, Spartakus je izdao prvi, poslednji i jedini nalog za nečije ubistvo. Dogodilo se to tako što je u jednoj pariskoj loži po ko zna koji put sreo Volfganga Amadeusa Mocarta, koga je zbog njegovog detinjastog ponašanja mrzeo iz dna duše bez obzira što je voleo njegovu muziku. Na izlasku iz lože Mozart ga je bratski pozdravio, naklonio mu se i ispustio neobično zvučne vetrove pri tom gledajući ga pravo u oči i cerekajući se, zapravo vrišteći kao kakvo podlo dete. Vajshaupt ga je tada zadnji put video. Nije se smirio sve dok od bečkog kompozitora Antonija Salijerija, Mozartovog najvećeg suparnika koji ga je mrzeo više nego bilo ko drugi, nije dobio obaveštenje da ga je otrovao, da je njegovoj porodici rečeno kako je umro usled premnogo rada a premalo sna (Mocart je diktirao note Salijeriju i uspeo da završi Rekvijem, koga je u stvari pisao za svoju sahranu a da toga nije ni bio svestan), a da je njegovo telo sahranjeno bez obeležja na sirotinjskom groblju. Zbog odavanja izvesnih masonskih tajni u profanim krugovima njegovu su smrt priželjkivali brojni masoni. Bio je to neravno prava obračun dva švapska genija.

Vajshaupt je u manastiru dočeka vest o pogubljenju kralja Luja XVI, dalekog potomka Isusa Hrista, januara 1793, optuženog za izdaju naroda i kontrarevolucionarno delovanje. Još pola godine traju trvenja između jakobinaca i žirondinaca oko uređenja zemlje, sve do juna kada Robespjer zavodi jednogodišnju jakobinsku diktaturu. Na spoljnom planu, revolucionarna Francuska odnosi veličanstvene pobede nad koalicijom svih zapadnoevropskih feudalnih država i kapitalističke Engleske i Holandije, dok se na unutrašnjem planu, pored do tada nezapamćenog progona crkve i sveštenika, i masovne konfiskacije zemlje, događa ono što je Vajshaupt najmanje očekivao: zbog svoje sujete, jedne majmunske osobine, udaraju iluminati na illuminate. Brat Robespjer poslao je mnoge svoje dojučerašnje saradnike na giljotinu. Iskusni Spartakus je procenio da Robespjer neće još dugo terorirati zemlju i narod. Za sve vreme terora on nijedanput nije došao u Pariz. Sedeo je u manastiru i u potpunoj samoći započeo rad na svom životnom delu, koje je polako pisao u narednih desetak godina. Pomenuto delo više je podsećalo na traktat i nosilo je radni naslov "Protokoli iluminata". U njemu je tek trebalo izneti detaljan plan, podložan promeni od strane ovlašćene braće u doglednoj budućnosti, o potpunom osvajanju sveta i uspostavljanju Novog svetskog poretka. Na početku tog obimnog posla, jula 1794. do njega stiže vest da je jakobinska diktatura oborena a Robespjer završio na giljotini, što ga nije mnogo iznenadilo. Iluminatska Francuska uspostavila je unutrašnji mir, i pored neuspelih jakobinskih ustanaka iz 1795. i 1796. godine, da bi se okrenula osvajačkim ratovima pod konzulom a kasnije i carem, velikom iluminatskom zvezdom, Napoleonom I Bonapartom. Ostareli Vajshaupt imao je prilike da ga sretne samo jedanput, u jednoj pariskoj loži, početkom devetnaestog veka, i da mu poželi sve najbolje kao prvom caru cele Evrope. Njihov kratki susret omaleni Bonaparta je iskoristio da mu se zahvali na blagoslovu i pohvali, i da ga nazove najumnijim čovekom epohe. "Čovek kao ja mora da dokaže kako je lako jednoj pametnoj glavi da vlada stotinama hiljada ljudi", kazao mu je Vajshaupt na rastanku.

Adam Vajshaupt se vratio u nemačke zemlje 1807. godine, nedugo nakon prodora Napoleonove vojske i osnivanja Rajnskog saveza, svenemačke države po njegovom modelu, i nastanio se u tirinškom gradiću Goti. Ostatak života proveo je na putu između Gote i Lajpciga, gde se često susretao sa bratom Johanom Volfgangom Geteom i raspravljao o tome šta je mogao a šta ne da učini. Njemu je predao i rukopis "Protokola iluminata". Umro je 1811. u Goti, u šezdeset i trećoj godini života, uveren da će Napoleon ostvariti njegove snove, izgovorivši poslednje reči: "Nikad nisam ni pomislio da ću stvoriti novu religiju." Tri godine kasnije, avgusta 1814, papa Pije VII vratio je jezuitima sva njihova pređašnja prava i privilegije, čime je pokopan Vajshauptov razlog za opštu pobunu, ali ne i ono što je ostalo od nje. Mnogo kasnije, krajem devetnaestog veka, tačnije 1897, trinaestočlani savet iluminata završio je novu verziju njegovih "Protokola iluminata" i dao im ime "Protokoli sionskih mudraca". Ta knjiga je u dvadesetom veku podmetnuta Jevrejima i bila je jedan od razloga za progon tog naroda. Ona je nagovestila velike svetske revolucije, dva svetska rata i sve ostale Vajshauptove vizije. A bankarska porodica Rotšild ispunila je svoje obećanje: ime Adama Vajshaupta ostalo je poznato jako malom broju ljudi.

* * *

Konrad se vratio u svoje vreme kao da se ponovo rodio: kao da je zatvorio oči na sopstvenoj sahrani u Goti 1811. i otvorio ih u Minhenu 1969. Da li je u međuvremenu živeo još negde kao još neko?

Neke stvari su ga prilično zbunjivale. Osećao se kao da je priroda na njemu načinila grešku. Zašto je u proteklih manje od dvesta godina morao dva puta da se rodi u istoj porodici? I ne samo da je u ovom životu potomak šire porodice Adama Vajshaupta, već je on nekada i bio Adam Vajshaupt! Bio je blizak prijatelj Johana Volfganga Getea, ali ga nije prepoznao u slovenačkom piscu Kokarecu kad ga je prvi put sreo.

Obuzelo ga je obilje nelagodnosti pri samoj pomisli na to da je baš on odgovoran za sve istorijske događaje posle Francuske buržoaske revolucije i za sve posledice prve javne masonske pobede. U tom životu bio je krajnje ravnodušan prema svim tim stvarima. Bio je inteligentan, pametan i bezosećajan. Sada već ne bi mogao da uradi tako nešto. Znači da je napredovao. Sada je i inteligentan i pametan, ali nije bezosećajan.

Najzad je shvatio i još jednu bitnu stvar. Njegov profesor sa Sorbone koji ga je inicirao u masoneriju je nefilim, koga je sreo u Palestini pre dve hiljade godina i u Bavarskoj u osamnaestom veku. To ga je držalo u uverenju da njegove vizije nisu bez osnova.

Kroz otvoren prozor, sa ulice je dopirao miris lipe. Dan je bio sunčan. Ako svoju suprugu bude uspeo da odvoji od njene braće i sestara, izaći će negde sa njom pre zalaska sunca.

PALMA de Majorca, 20. jula 1969. godine. Otkako su Konrad i Iluminada Vajshaupt stupili u brak, svake druge godine njih dvoje letuju na Balearskim ostrvima, dok svake sledeće letuju na Azurnoj obali. To je prilika, uostalom kao i ove godine, da zajedno posete Iluminadinu porodicu, rođake i prijatelje. Konrad se nikada nije dobro snalazio u porodičnom ambijentu, što je bio slučaj i ovoga puta, bez obzira što ga je tazbina volela i poštovala. I posle toliko dugo vremena njenoj porodici je smetala njena angažovanost u modernoj judeo-hrišćanskoj jeresi, daleko više od njegovog “đavoljeg” masonstva.

Konrad je svoj odmor iskoristio i da razmisli o ponudi koju je krajem poslednjeg semestra dobio iz Njujorka, da se preseli u taj grad i zaposli na Kolumbija Univerzitetu. Većina ljudi bi na njegovom mestu bez razmišljanja prihvatila ponudu. Ali jedan konzervativan Evropljanin nije bio tek tako spreman da olako napusti sve svoje pozicije. Izvrnut na ležaljci pored Iluminade, okupan delimično južnim suncem a delimično senkama bujnih palminih grana, Vajshaupt je razmišljao i o svojim vizijama i o svojim prethodnim životima. Bol koji je osećao oko srca pri svakoj pomisli na ono što je nekada bio - bio je dokaz više da je sve to istina. Bolela ga je činjenica da je baš on ispao toliko bitan faktor u ljudskoj istoriji. Ruku na srce, ako bi mogao da odluči za koje svoje delo bi se najviše pokajao - bilo bi to za ubistvo Mocarta. Jedino je to njegovo nedelo počinjeno iz nekih emotivnih pobuda, bez ikakvih viših ciljeva.

More se uznemirilo. Talasi postadoše dva do tri puta veći nego što je uobičajeno. Većina kupača izađe na obalu. Oni najhrabriji otplivaše u duboku vodu, kako bi ih talasi podizali i spuštali gore-dole.

Vajshaupt poskoči sa ležaljke i nađe se u uznemirenoj vodi do članaka. Prvi visoki talas pade pored njegovih nogu. On se zaleti da uskoči u dublju vodu dok se talas povlači, ali on se prelomi u samom svom vrhu, udari ga u teme i izbacila ga na obalu. Talas se naglo vratio povukavši ga za sobom, da bi ga opet udario po glavi. To se ponovilo nekoliko puta.

Potpuno iscrpljen od uzaludne borbe sa prirodom, ali rešen da uživa u visokim talasima podalje od obale, Konrad se na jedvite jade izvuče iz plićaka, prevarivši prvi talas dopliva do drugog, i udalji se od obale. Leže na leđa i opusti se dozvolivši da ga talasi podižu i spuštaju. Nailazi osećaj hladnoće koja mu trese telo i sliva mu se niz kičmu. Iako je oduvek više voleo leto od zime, pomisli kako mu je draži bavarski januarski sneg od balearskih julske vrućina. Misli su mu se gubile u zracima sunca i slanoj vodi na koju su padali.

* * *

Jurij Volfovič Vladislavski rođen je krajem marta 1880. godine u srednje bogatoj porodici u Rjazanju. Otac mu je bio sitni industrijalac, vlasnik lokalne fabrike obuće, Rus, a majka, Nemica, profesorka klavira iz Kenigsberga. Dete iz mešovitog rusko-nemačkog braka, ne tako retkog u carskoj Rusiji s kraja devetnaestog veka, mladi Jurij nije mogao biti ni pravoslavac niti luteran. Ipak, baba po ocu obećala mu je da će ga voditi na more, na Krim, ako se bude krstio u crkvi. I uprkos tome što je ni manje ni više nego tri puta bežao iz crkve u jednom danu, u osmoj godini postao je pravoslavac.

Pored uticaja preterano pobožne babe, zarađivanjem novca uvek zauzetog oca i majke pijanistkinje, pokupivši od svakog pomalo, Jurij je ponajviše bio svoj. U boga nije verovao, novac mu ništa nije značio, klavir je svirao samo da bi zadovoljio majku... Za razliku od ostale relativno slobodne dece, on je bio vezan za porodicu i zatvoren. Iz tog razloga bio je buntovniji od ostalih vršnjaka.

Jurij je bio najjače dete u svom kraju. Bio je strahovito agresivan. Tukao je decu, i mlađu i stariju od sebe. Bio je zaljubljen u uniforme. Salutirao je svim vojnicima, oficirima i policajcima koje je sretao. Posmatrajući ih, na očevu veliku žalost, zamišljao je sebe kao jednog od njih. Očeve priče, o stalnoj borbi sa radnicima i njihovim sindikatima, o odnosu između proizvodnje i prodaje robe, nisu ga zanimale. Ta ga je želja i odvela prvo u petnaestoj godini u Opštu vojnu školu u Petrogradu, a zatim u devetanestoj i u Konjičku vojnu akademiju u Moskvi. Krajem školovanja upoznao se sa nekim novim društvenim, marksističkim idejama i postao tajni član komunističke partije. (Mladi ljudi su se uvek, pa i u njegovo vreme, bunili protiv vlasti.) Svim kadetima na Vojnoj akademiji skretana je pažnja da se čuvaju od komunista i njihove propagande, čak su bili i proveravani. Budući ruski carski konjički oficir, koji je uskoro trebalo da položi zakletvu caru Nikolaju II i njegovoj vojsci već neko vreme zanosio se idejom o svetskoj socijalističkoj revoluciji i diktaturi proletarijata. Postao je izrazito anacionalan, delom zbog svog porekla, delom zbog ideologije koju je prihvatio.

Početkom februara 1904. godine japanska vojska je iznenadnim napadom na rusku ratnu luku Port Artur u Mandžuriji izazvala prvi veliki rat u dvadesetom veku, za koga se smatralo da će biti vek bez ratova. Napad je usledio iz pravca Koreje, koju su Japanci okupirali još 1895. Jurij se u to vreme nalazio na završnoj godini Akademije i do njega i njegovih kolega stizale su vesti o konstantnim ruskim porazima u Mandžuriji, u borbama na kopnu i na moru. Većina budućih oficira jedva je čekala da ode na front. Jurij nije bio jedan od njih. Za njega su imperijalni ratovi predstavljali samo završnu fazu kapitalizma, iz koga se trebalo preći u pravedan socijalistički poredak u koji je bezgranično verovao.

Bilo kako bilo, i on i njegovi drugovi kadeti početkom proleća upućeni su u rat. Do bojišta su putovali tek izgrađenom transsibirskom železnicom, od Moskve do Vladivostoka. Put je trajao duže od deset dana. U istom vozu sa njima našlo se i desetak od ukupno nekoliko stotina do hiljadu Crnogoraca, ujedno i skroman i maksimalan broj vojnika koji je kao pomoć mogao uputiti crnogorski knez Nikola kao dokaz večnog i nesalomivog savezništva između velike Rusije i male Crne Gore. Bili su to jaki, hrabri i ponosni ljudi koji su verovali u rusku pobedu. Za Japance gotovo da nisu ni čuli. Govorili su da ko napadne Rusiju napada i Crnu Goru i obrnuto. I jedni i drugi znali su da je Rusija najveća zemlja na svetu, ali prolazeći kroz njene krajeve tek izgrađenom železnicom, kroz suve polupeščane predele, zatim kroz nepregledne borove šume, pa kroz led i sneg - shvatili su kolika je zapravo Rusija. Jurij se pitao da li je moguće da Rusima nisu dovoljna tolika prostranstva nego su se okomili i na kosooke azijate. Više je razumevanja imao za japanski imperijalizam kao težnju da se sa malih i tesnih ostrva pređe na ogromna korejska, mandžurska i kineska prostranstva. Nije mu bilo jasno zašto je ruski dvor 1867. godine prodao Aljasku građanskim ratom iscrpljenim Sjedinjenim Američkim Državama ako je želeo da Rusija bude što je moguće veća. On je generalno bio protiv bilo čijeg imperijalizma.

Iz Vladivostoka, maja meseca 1904. godine, upućeni su na bojište u Mandžuriju. Jurij je još kao dete slušao priče o mongolskoj najezdi na Rusiju u trinaestom veku, o tome kako su niski, ružni i fizički slabi Mongoli postajali nepobedivi kad bi seli na konje, i da su na konjima jeli, spavali, čak i vodili ljubav sa ženama. I kao inkarnacija tih ratnika kojima se divio još od malih nogu, pred njegovim očima pojavili su se Japanci, niski, ali veoma hrabri i borbeni ljudi, vojnici koje bi poželela bilo koja vojska na svetu. Na konju ili na sopstvenim nogama, bez obzira, bili su veličanstveni. Bespogovorno su se žrtvovali za svoju vojsku i domovinu. Vatreno krštenje za mladog ruskog kadeta dogodilo se krajem maja meseca, u prvoj bici u kojoj je učestvovao. Zadatak im je bio da se po svaku cenu probiju do Port Artura koga su Japanci već mesecima držali pod opsadom. Letele su ruske i japanske glave, ruke i noge na sve strane, a mrtve trupine padale na krvlju natopljenu obema vojskama stranu mandžursku zemlju. Oko njega su sevali samurajski mačevi i ruske sablje, i leteli kuršumi sa svih strana. Crnogorski dobrovoljci, o čijem je junaštvu u ratovima protiv Turaka odavno čuo, borili su se požrtvovano i srčano, podjednako kao i Japanci, i masovno su ginuli. Kao jahači apokalipse kojima ga je baba nekada plašila čitajući mu jevrejske bajke iz Biblije, naoružani pripadnici ako ne najstarijeg onda svakako jednog od najstarijih naroda na svetu probijali su se kroz brojniju rusku vojsku koseći vojnike kao travu. Svojim očima je video kako japanski vojnik uzima pušku od palog ruskog vojnika i u stavu mirno odaje počast ubijenom neprijatelju. (Pomislio je na Engleze, na suštu suprotnost, koji su imali najviše razbojnika po glavi stanovnika, pa su od tih lupeža formirali najborbenije vojne formacije - okosnicu britanske kolonijalne vojske. Oni su skalpirali leševe ubijenih neprijatelja.) Tada je Jurij prvi put u životu video nasilnu smrt i prvi put je ubio. Bilo mu je pomalo teško da prizna samome sebi da mu se to i svidelo. Lice, ruke do lakata i odeća bile su mu okupane tuđom krvlju. I premda nikada nije verovao u sudbinu, čudilo ga je kako su drugovi oko njega padali mrtvi i ranjeni kao snoplje a da njemu nije falila ni dlaka s glave, kao da ga je čuvala nečija nevidljiva ruka.

I narednih meseci ratna sreća ga je intenzivno pratila. Upoznao se i rastao sa mnogo drugova čiji su leševi ređe bili vraćani kućama a češće bili sahranjivani na licu mesta, dok njega ni komarac nije pošteno ujeo. Smenjivali su se dani i noći, periodi sunčanog vremena sa dosadnim kišama, rovovsko ratovanje sa borbama prsa u prsa, ruski oficiri su za primer drugima bez milosti streljali dezertere, vojnici su kući slali pisma sa nepovoljnim vestima sa bojišta i dobijali pisma sa vestima da je narod nezadovoljan iscrpljujućim imperijalnim ratom, proticali su meseci a da se Rusi nisu ni približili opsednutom Port Arturu... Između ostalog, Jurij je u ovoj nedodijji upoznao nekoliko kosookih devojaka i sa njima doživeo prva ljubavna iskustva.

U poznu jesen Jurija je na trenutak napustila ratna sreća; ili se jednostavno i suviše opustio. Jašući na konju, sa sabljom u ruci, probijao se kroz nadiruću japansku pešadiju. Izrazi njihovih oštih lica bili su zastrašujući. Pored fanatične želje za borbom na njima je video i odlučnost da se odbije iznenadni ruski napad. Poučeni negativnim iskustvima iz prvih bitaka, kada su nosili paradnu uniformu sa ptičjim perjem na kapama i tako bili lake mete za precizne japanske strelce, kadeti i oficiri nosili su ratne uniforme. Ali ipak su se razlikovali od vojnika. Jurij je već bio poručnik i komandovao je jednim konjičkim vodom. Masakrirao je Japance pored kojih je projahivao nemilosrdno ih udarajući sabljom, sve dok na pedesetak metara od sebe nije ugledao jednog oniskog vojnika kako nišani pravo u njega. Svi zvuci koje je čuo slili su se u predstojeći pucanj.

Jurijev konj je bolno zarzao, zaneo se i pao u prašinu zbacivši ga sa sebe. U trenutku se pokajao što nije pešadinac. Znao je da je to najgori rod vojske i da u borbama prsa u prsa, ako se bore bajonetima, pešadinci mogu da ubiju u proseku po pet do šest vojnika, dok ne dođu na red u toj opštoj klanici, zavisno od toga gde ih ubodu bajonetom. Ako bi neprijateljskom vojniku zario bajonet u grudi i probio mu srce - ubio bi ga na licu mesta, ali bi se posle toga mučio da izvadi bajonet iz tela i prilično bi se umorio. Ako bi mu ga pak zario u stomak - ostavio bi ga da umre u teškim mukama, brzo bi ga izvadio iz tela i ne bi se toliko umorio. Sve mu je ovo prostrujalo kroz glavu u deliću sekunde. Izvadio je oficirski pištolj, ali najbliži japanski pešadinac bio je brži od njega: uboo ga je bajonetom u stomak i nastavio dalje. Osetio je oštar bol. Pred očima su mu zaigrale zvezdice. Jedno vreme imao je osećaj kako lebdi u vazduhu, sve dok ga jedan njegov vojnik nije digao na svog konja. Poslednje čega se seća pre nego što je počeo da gubi svest bio je dim koji se uzdizao iznad bojišta. Za njega je bila završena i bitka i rat.

Iz poljske ambulante, gde mu je ukazana prva pomoć, vraćen je u pozadinu. Operisan je i prebačen u vojnu bolnicu u Irkutsku. Tu je, u atmosferi bespomoćnosti, okružen defetistički raspoloženim ranjenicima, dočekaao Novu 1905. godinu. Nekoliko dana kasnije saznao je da su Japanci zauzeli krajnju tačku na mandžurskoj železnici - Port Artur. Nezadovoljstvo ranjenika, osoblja bolnice i celog ruskog naroda dostiglo je visoku tačku i kulminiralo je već devetog januara kada je carska policija pucala na demonstrante u Petrogradu ubivši tom prilikom puno ljudi. Rusiju je potresala revolucija dok se Jurij oporavljao u okolini Bajkalskog jezera. U maju mesecu je već mogao da stane na noge i da se kupa u hladnoj reci Angari. Baš tada je ruska carska vojska doživela poraz i na moru, u bici kod Cušime, gde je praktično izgubila celu dalekoistočnu flotu. Jurij uskoro dobija zadatak da učestvuje u gušenju ustanka sedamdeset hiljada tekstilnih radnika u Ivanovo-Voznesensku, gde su socijaldemokrati i komunisti obrazovali Sovjet radničkih deputata. Ali on bez razmišljanja odbija da puca na svoj narod govoreći da svaki režim postaje bedan kada doživi poraz od spoljnog neprijatelja a onda nasrne na sopstvene građane. Već u toku tog dana po njega su došli agenti neke tajne državne službe sa pitanjem gde je taj mladi poručnik koji podbunjuje vojsku. Brzinom munje sproveden je u najbliži vojni zatvor, gde je zadržan sve do 1907. godine, dokle je potrajala revolucija. Na robiji je saznao da se rat protiv Japana završio ruskim porazom početkom septembra 1905. godine. Za to vreme oduzeta su mu sva prava i sve privilegije. Porodici je javljeno da je izdajnik, tako da ga više nisu ni videli. Oduzet mu je orden za hrabrost koji je stekao u ratu i pravo da ikada više radi u vojsci. I kao kruna svega, po završetku revolucije prognan je u Sibir na deset godina.

Obreo se u reonu Nižnaja Karelinskaja, u selu Vanavara, u Tunguziji. Krajem leta sagradio je kolibu pored obližnje reke Podkamenaja Tunguska. Tu je trebalo da živi gotovo kao Robinson Kruso, glavni junak njegovog omiljenog avanturističkog romana iz detinjstva i rane mladosti, čija je iskustva koristio kako bi opstao u surovoj sibirskoj nedodijji, sve do 1917. godine. Lovio je divljač u okolnim borovim šumama, pecao ribu na rekama Makirti, Čambo, Kušmo, Čunji i Tajmuri, koje su se ulivale u Podkamenaju Tungusku, sve dok se ne bi zaledile, ili skupljao plodove dok bi trajali kratki intervale lepog vremena. Družio se sa lokalnim tunguskim lovcima, prostodušnim prirodnim ljudima sa čijim je kćerkama doživljavao uglavnom kratkotrajne ljubavne avanture. Družio se i sa Rusima prognanim iz civilizacije zbog svojih političkih uverenja. Živeo je kao životinja. Celokupan život svodio mu se na zadovoljavanje telesnih potreba. Preživeo

je zimu 1907. na 1908. godinu i junački izdržao višemesečne temperature niže od trideset stepeni Celzijusove skale. Bio je prinuđen da po najgoroj zimi ide u lov i da lovinu deli sa gladnim sibirskim vukovima s kojima se prijatelji i koje je voleo više od ljudi. Jurij nije posedovao ni časovnik niti kalendar, ali je nekako računao vreme koristeći malo papira koga je doneo sa sobom. Dočekao je i relativno lepo vreme za Sibir, proleće, otapanje snega i oblake komaraca koji su mu zagorčavali život početkom leta.

Osvanulo je i rano jutro tridesetog juna 1908. godine. Jurij je ustao pre izlaska sunca, okupao se, bacio mreže u reku, da bi pre doručka otišao u šumu da ubere pečurke. Nešto kasnije vratio se kući sa pune dve korpe, doručkovao sušenu ribu, zalihe od prošle jeseni, a potom pristupio sečenju pečuraka na reznjeve.

U tom trenutku, u Zemljinoj orbiti, na svemirskom brodu Enkaja, praoca čovečanstva, nastao je veći mehanički kvar. Celo osoblje letelice u obliku izduženog valjka bacilo se na rešavanje problema. Letelica se iznenada nagnula za nekoliko stepeni u odnosu na svoju viševjekovnu putanju i uletela u atmosferu. Shvativši izvesnost situacije, a našavši se iznad kineskog zida koji se vidi i sa Meseca, Enkaj odluči da aterira severno od njega, u nepregledne sibirske šume, kako bi ga niko ili malo ko video. Svestan da će mu ovo biti kraj, zapitao se samo koliku će eksploziju izazvati nuklearni reaktor njegove nebeske lađe i ne malo nuklearno gorivo.

Jurij je sekao pečurke kad ga je uplašila potmula tutnjava koja je dopirala s neba. Okrenuo se i na visini od nekoliko kilometara ugledao leteći objekat u obliku cigarete, koji je ispuštao slabu svetlo-plavu svetlost, bez ikakve sumnje građen nečijom rukom, kako se munjevitom brzinom spušta prema šumi severno od njegove kolibe. U prvi mah zatečen i zbunjen, ali priseban i bez imalo straha, nepomično je posmatrao njegovo kretanje. Letelica je s vremena na vreme menjala pravac, što je bilo dokaz više da je njom neko upravljao. Nedugo zatim pretvorila se u vatrenu loptu četiri puta veću od Sunca viđenog golim okom, na nekoliko kilometara od Zemlje, iza čega je usledila gromoglasna eksplozija čija ga je detonacija odbacila nekoliko metara unazad i skinula mu krov sa ionako trošne kuće. Na kraju ga je zapljusnuo veoma vreo vazduh. Vruć vetar je u talasima duvao neko vreme, što nije sprečilo Jurija da ustane i posmatra veličanstven prizor: na mestu eksplozije uzdigla se ogromna pečurka od dima čiji je vrh dotakao gornje slojeve atmosfere. Glavnu eksploziju pratilo je još par eksplozija, ali ovog puta sa tla, iz ne baš tako daleke šume, što je izazvalo kratkotrajne potrese.

Iza podneva se skoro sve stišalo, ako se ne računa dim iz tajge koji je poticao od preostalih šumskih požara. Šuma je gorela celu narednu noć. Uplašeni sujeverni seljaci sutradan su ispredali svakojake priče. Lokalni tunguski vrač je tvrdio da je ova eksplozija delo njihovog vrhovnog plemenskog boga, čije bedno ime nije zapamtio jer ga nije zanimalo, i savetovao svoje sunarodnike da ni za živu glavu ne idu u tajgu "u koju se spustilo Sunce". Malobrojni ruski seljaci pričali su o čitavim krdima irvasa koja su izgorela u deliću sekunde. Ono što je najzanimljivije - niko nije prijavio nestanak nekog člana porodice. Po svemu sudeći ljudskih žrtava nije ni bilo. Jurij je duboko verovao da iza ovoga stoji neko ko ume da razmišlja. Sama mogućnost da nekakav bog baci na Zemlju leteću metalnu "posudu" koja eksplodira bila je više nego smešna. Dok je živeo u civilizaciji video je avione i znao je da će oni biti oružje budućnosti. Ali ni u najmračnijim snovima nije mogao predvideti da bi oni mogli evoluirati u ovakve letelice i učiniti ovako nešto. Da li su Japanci ovo uradili? Ili je ovo neko tajno oružje ruske carske vojske? Jurij je o ovome mogao samo da nagađa dok je lečio opekotine na licu.

Mesec dana kasnije, usred sibirskog leta, odvažio se da obiđe mesto katastrofe. Nakon jednog dana hoda pred njim se ukazao stravičan prizor: kilometri i kilometri šume bili su oboreni radijalno od centra eksplozije. Stabla su bila nagorela samo sa one strane odakle je došao vruć vetar, dok su sa druge strane izgledala normalno. Satima je gazio po nagorelom i poslaganom drveću prešavši više od deset kilometara, dok nije došao do centra tog velikog kružnog groblja borove šume, u kome su stabla u pojasu debelom ne više od pet kilometara ostala uspravno, istina sa spaljenim krošnjama. Ceo kraj bio je potpuno mrtav. Nije primetio ni muvu ni komarca. Na tom mirnom mestu proveo je dva dana i dve noći u šatoru koji je poneo sa sobom. Napustio je to mesto sa istom količinom neznanja sa kojom je došao na njega.

Narednih godina ceo ovaj događaj pao je u zaborav, osim što su lokalni žitelji izbegavali mesto misteriozne eksplozije. Nekoliko godina kasnije, pre zvaničnog isteka Jurijevo progonstva, on je ponovo primljen u vojsku. Carskoj Rusiji bio je potreban svaki čovek sa ratnim iskustvom. Sredinom 1915. godine vratio se u civilizaciju, koju je potresao svetski rat za koga nije ni čuo boraveći u sibirskoj tajgi, između Nemačke i Austro-Ugarske s jedne i ostalih zemalja i njihovih kolonija s druge strane. Nerado se vratio pokolju koji je već postao sastavni deo njegovog života. Za manje od dve godine poginuli su milioni Nemaca i Rusa, a ratne operacije prenele su se duboko u Rusku teritoriju. Njegova domovina, na koju su kidisali sunarodnici njegove majke, do kraja 1917. kada je narod zbacio cara Nikolaja II Romanova, bila je potučena do nogu. Naredne 1918. godine Jurij je postao oficir revolucionarne Crvene Armije. Rusija je sredinom marta poražena i ponižena izašla iz Svetskog rata, koga je Nemačka izgubila krajem godine od Zapadnih Saveznika, da bi se ugušila u četvorogodišnjem ratu između komunista i monarhista. Jurij Volfovič Vladislavski je jedan od miliona žrtava krvavog građanskog rata. Poginuo je 1921. kao major Crvene Armije. Sahranjen je na mestu pogibije, negde na padinama Urala, ne dočekavši pobedu prve socijalističke revolucije, koja se ubrzo nakon smrti njenog vođe Lenjina degenerisala u najgori politički poredak u ljudskoj istoriji progutavši većinu onih koji su se borili za nju.

* * *

Došavši sebi, Konrad shvata da pluta na morskim talasima, u Španiji 1969. Prva misao koja ga je obuzela bila je: moja supruga veruje i uzda se u jevrejskog boga koji je nastradao u sibirskoj tajgi 1908. godine!

Prošli život, koji je upravo proživio dok se nalazio u transu, dokazao mu je da reinkarnacija duše može da funkcioniše i bez karme. Kako bi to bilo kad bi svako u budućim ispaštao za nedela počinjena u prošlim životima, pa sva bi živa bića nazadovala. Za šta su sva ta bića prvi put ispaštala? Nijedna verska zajednica nema odgovor na ovo pitanje, ponajmanje Iluminadina.

- Ja nisam potomak Adama i Eve - šaputao je sebi u bradu dok je haotično plivao leđnim stilom, čas se udaljavajući od obale čas joj se približavajući. - Ja sam Krišnin potomak.

A bio je i Adam Vajshaupt, osnivač Reda iluminata, i Jurij Volfovič, član partije zasnovane na nekim iluminatskim principima. Za malo više od jednog veka dva puta je

upao u sopstvenu zamku, jer je u ovom životu bio žrtva nacionalsocijalističkog režima, takođe zasnovanog na nekim iluminatskim principima. Ali gde je tu šema po kojoj sve to funkcioniše? To čak ni njegov uslovno rečeno genijalni mozak nije mogao da shvati.

Razmišljajući o tunguskoj katastrofi osećao se počastvovanim što mu se u prošlom životu pružila prilika da je posmatra golim okom. I što nije video nikakav meteor ili meteorski krater. Bila je to eksplozija iznad tla, nalik onoj u Hirošimi i Nagasakiju. I drveće u tajgi izgledalo je kao u ta dva japanska grada. Da je tu zaista pao meteor i izazvao eksploziju takve snage da je u dalekom Londonu u ponoć bilo svetlo kao po danu, meteorski krater bio bi nekoliko desetina puta veći od kratera u Arizoni, dok svetskih ratova ne bi ni bilo, jer ne bi imao ko da ih vodi pošto bi ljudi izumrli kao dinosaurusi. Ne bi bilo važno da li je neko Rus ili Japanac.

- Šta ja tražim u ovoj provinciji? - zapitao se odlučivši da se vrati na obalu. - I uopšte u Evropi? Treba da se nalazim u epicentru svetskih zbivanja.

Upravo je doneo odluku o preseljenju u Ameriku.

Na prilazima obali talasi se lome u vrhu i u punoj snazi udaraju o plitko morsko dno. Konrad tek sada primećuje da je on jedan od retkih kupača koji bi se mogli nabrojati na prste.

Da bi izašao iz vode morao bi da zgazi u plićak. A kako to da izvede a da ga talas ne udari u glavu? Bilo je nemoguće.

I to se i dogodilo. Udarivši ga, talas ga nije samo oborio, već i izbacio na plažu.

Mrtav umoran, izvrnuo se na ležaljku pored Iluminade.

- Jesi li normalan? - upita ga ona. - Šta se izmotavaš kao da ti je deset godina?

On se samo misteriozno nasmeja.

- A sada da pokušam da primenim jednu staru indijsku terapiju koju sam nedavno naučio.

- Gledaš u Sunce četrdeset i dva minuta bez treptanja...

- Jer...

- Ako gledaš šesnaest minuta, u tom slučaju iz tela iščezavaju sve fizičke bolesti i poremećaji. Ako gledaš dvadeset i šest minuta, onda iščezavaju i duševne bolesti.

- A četrdeset i dva minuta...

- ...je vreme dovoljno da sva crvena krvna zrnca dođu u direktan dodir sa Sunčevom svetlošću, preko kapilara koji prolaze kroz beonjače.

- To je moja supruga!

- I ti veruješ u sve to?

- To ti je prirodni zakon, Iluminada. Pod uslovom da ovu terapiju primenjujem jedanput nedeljno, za kratko vreme biću potpuno zdrav. A i moram da izbacim hladnoću iz tela i da se oslobodim vizija. Kakvi doktori?!

Konrad se zглеda u Sunce. U početku je upijao sunčeve zrake kroz trepavice, povremeno bi trepnuo, da bi zatim gledao u Sunce širom otvorenih očiju, sa retkim treptajima. On nije ni glup ni naivan da gleda pravo u Sunce. Gledao je pored njega, tako da su mu njegovi zraci sami padali na kapilare na beonjačama i hranili njegovu krv fotonima i neiscrpnom sunčevom energijom.

Čovek koji se sunčao desno od Konrada slušao je radio. Pojačao ga je da bi čuo najnovije vesti. Uzbuđeni spiker je na španskom jeziku obavestio slušaocе svoje radio-stanice da su svi svetski mediji upravo objavili vest kako su dvojica od tri astronauta iz programa Apolo sišla na Mesec. I da je to mali korak za čoveka ali veliki za čovečanstvo.

Konrad je razumeo španski i pitao je Iluminadu:

- Draga, šta kažeš na ovo?

Ona ostade bez komentara.

I njemu i njoj jasno je da je ljudski rod upravo zakoračio u novu epohu, dok je samo Konradu jasno da su ljudi povratili znanje iz vremena Nimroda i da od ovog trenutka počinje period apsolutne slobode - Era Vodolije.

I X

GODINE koje su usledile bile su povoljne po Konrada Vajshaupta, kako na ličnom tako i na planu karijere. U Sjedinjene Američke Države preselio se 1970. Spuštajući se na aerodrom Džon Fildžerald Kenedi prvo što je ugledao bio je najveći spomenik Luciferu na svetu, Kip Slobode, svetlo-zelenkasta statua čije lice nije ni muško ni žensko, koja u desnoj ruci drži zapaljenu baklju, simbol slobode, a u levoj knjigu, simbol znanja. (Iluminada je tvrdila da je ta knjiga Biblija, sve dok se jednom prilikom nisu popeli na vrh statue i videli da na njoj rimskim brojevima piše MDCCLXXVI, koja se pored Luciferovog svevidećeg oka i zarubljene egipatske piramide nalazi i na poleđini novčanice od jednog dolara, što je bila godina osnivanja Reda iluminata, naime 1776.) Zaposlio se na Kolumbija Univerzitetu u Njujorku. Objavio je još nekoliko knjiga i obišao celu državu uzduž i popreko održavajući predavanja u svim većim gradovima. Brak sa Iluminadom i dalje je ostao neplodan po pitanju potomstva. Izuzmu li se njihove teološke razmirice - bio je to idealan brak. Konradove vizije nestale su zahvaljujući terapiji gledanja u Sunce. Otkako su se preselili u Ameriku malo više su putovali nego dok su živeli u Evropi. Letovali su u Brazilu i na dalekim ostrvima u Okeaniji. U Evropu nisu navraćali skoro dvadeset godina.

Za sve to vreme imperijalizam se polako gasio, kolonije su postajale nezavisne države, jedna revolucija i diktatura menjala je drugu, jedan mir donosio je drugi rat, ustoličavali su se i umirali diktatori, rođena je i veoma brzo porasla i sazrela porno-industrija, crkve su potresale raznorazne afere, ljudi su razmišljali, izražavali se i živeli sve slobodnije...

U jesen 1989. godine srušen je Berlinski zid, a iduće godine ujedinjena Nemačka. Konrad je u to vreme otišao u penziju, ušao u sam vrh svetske masonerije, preselio se u Aleksandriju, kraj Vašingtona, i postao ministar u tajnoj Svetskoj vladi, što mu je omogućilo da nastavi posao započet još u osamnaestom veku i učestvuje u jednoj od poslednjih faza uspostavljanja Novog svetskog poretka. Početkom devedesetih pružila mu se prilika da pri obilasku NASA-e vidi ekskluzivne fotografije piramida izgrađenih na Marsu u dalekoj prošlosti, pre opšteg potopa na toj planeti, koje su izgledale kao konglomerat astečkih, egipatskih i kmerskih piramida, sa čime šira javnost nikada nije bila upoznata. Tada je prvi put posle puno godina posetio Španiju, ujedinjenu Nemačku koja je bila znatno manja od Hitlerovog Rajha i grad u kome je letovao kao dete - Dubrovnik. Uskoro je preminula kolevka komunizma - Sovjetski Savez, balkanski narodi su izazvali i vodili prve ratove u Evropi posle Drugog svetskog rata, dok su se neka plemena u Aziji i Africi tamanila gotovo do biološkog istrebljenja. Na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. Državna agencija za upravljanje krizama, poznatija kao FEMA,

blokirala je ceo grad za manje od dva minuta zbog lažne dojave o postavljenoj bombi u jednoj zgradi koja bi mogla izazvati katastrofu kao u Oklahoma Sitiju prethodne godine. Tada je već uveliko bila privedena kraju izgradnja koncentracionih logora na Aljasci, gde bi u doglednoj budućnosti anacionalna legionarna vojska u crnim uniformama trebalo da blindiranim vozovima transportuje milione Amerikanaca protivnika Novog svetskog poretka. Izbio je seksualni skandal predsednika Klintonu koji je redovno odlazio u svemirske brodove i sa došljacima iz drugih svetova pregovarao o brzini globalnog zagrevanja planete i podizanju prosečne temperature vazduha na četrdeset i dva stepena Celzijusa, što je za njih idealna klima, kako bi se što pre naselili na našu planetu.

U toku 1999. godine ugledni ruski istoričar i ekspert za savremenu istoriju Sjedinjenih Američkih Država, doktor Oleg Platonov, objavio je knjigu pod nazivom "Zašto će propasti Amerika - Tajna svetska vlada", u kojoj je posredstvom proverenih činjenica i dokumenata ukazao na svetsku judeo-masonsku zaveru. Na kraju pomenute knjige, u svojevrsnom dodatku, objavio je i oko četiri hiljade imena masona, pripadnika svih naroda, kao i njihove funkcije u Tajnoj vladi. Da li namerno ili ne, izostavio je da pomene Konrada Vajshaupta.

Početak septembra 2001. godine završen je masonski plan za napad na Ameriku, što bi poslužilo kao američki izgovor za vojni obračun sa lupeškim režimima širom sveta. Konrad Vajshaupt je devetog septembra održao predavanje u Londonu i trebalo je da se vrati avionom u Ameriku dva dana kasnije. Međutim, od braće iz Aleksandrije dobio je poruku elektronskom poštom da odloži let za nekoliko dana. Jedanaestog septembra, islamski teroristi, misleći da čine uslugu Alahu, uz američku logističku podršku sa zemlje, otetim civilnim avionima napali su Svetski trgovinski centar i Pentagon i izazvali kolosalna materijalna razaranja i goleme ljudske žrtve. Amerikanci su shvatili da više niko u svetu nije bezbedan, dok su oni svesniji, bacivši pogled na kalendar, ukapirali da je napad izvršen na dan koji svojim brojevima podseća na telefon 911, broj Službe za hitne intervencije, da je to američki vrisak u pomoć i da je napad izveden iznutra.

Budućnost je sumorna. Kada predsednik Sjedinjenih Država bude postao čovek koji nije rođen u toj zemlji, a to bi vrlo lako mogao biti Namac, ili Austrijanac, ekonomski iscrpljena i prezadužena Amerika moraće da zakorači u neofašističku diktaturu. Ljudski rod je, pak, istrebivši mnoge vrste na planeti, eksperimentima kloniranja i globalnim zagrevanjem, od strane nefilima i njihovih potomaka koji se hrane krvlju dobrovoljnih davalaca kojih je sve više, što ipak ne dovodi do zasićenja tržišta već do još većih nestašica ove dragocene tečnosti, osuđen na lagano izumiranje. I dok poglavari i sveštenici svih prizemnih religija i dalje zatvaraju oči pred nespornim naučnim činjenicama i saznanjem astronoma da će Sunce eksplodirati otprilike za milijardu godina, i dalje slepo propovedaju krv, hleb i večni život u raj u Zemlji, ili pak Džihad; astronauti masoni odlaze u daleka svemirska prostranstva, doživljavaju bliske susrete treće vrste i umiru od raka; iluminati uveliko planiraju ponovnu izgradnju Vavilonske kule u Iraku, koji je iz tog razloga u međuvremenu oslobođen od najvećeg tiranina posle Adolfa Hitlera; crne rupe širom svemira proždiru sve živo i neživo i tako umanjuju životni prostor svim žiteljima materijalnog univerzuma; dotle Lucifer, koji nije svemoguć iako je jedini bog, pošto je graditelj a ne stvoritelj, sedi na svom tronu u duhovnom univerzumu i ne razmišlja ni o čemu drugom do o tome kako da spreči crne rupe da progutaju svu materiju, energiju i duh u svim svetovima i vrata ga u pratačku

svetlosti iz koje je njenom eksplozijom nastala sadašnja apsolutna celina, uključujući tu i svest njenog graditelja.

Početak avgusta 2004. godine, ostareo ali zbog staroindijske terapije gledanja u Sunce potpuno zdrav sedamdesetšestogodišnji Konrad Vajshaupt sa svojom šezdesetdvostručnom suprugom Iluminadom došao je na letovanje u Dubrovnik. Tu je sreo jednog mladog pisca iz susedstva, čiji se pradeda u rusko-japanskom ratu borio na strani Rusa, a čiji su sunarodnici pre samo trinaest godina bombardovali najljepši grad na hrvatskom primorju, koga je prepoznao (pobunjeni Luciferovi apostoli lako prepoznaju jedni druge), odlučio je da mu ispriča sve o sebi. Njegova vremešna supruga, zbog apstinencije od trudnoća i porođaja zgodna koliko mnogobrojne pohotne maloletnice odevene u oskudne kupaće kostime, sedela je u hladovini ispod palminih grana, dok su se njih dvojica, izvrnuti na ležaljicama, uz brda ledenih koktela, lepo izrazgovarali potrošivši gotovo celo popodne.

- Stari Rimljani - privodio je Vajshaupt svoju priču kraju - imali su jednu izreku: "Kad nestane Rim neće svet." Padom Rima svet je zaista nestao. Barem onaj civilizovani deo sveta. Nastupila su mračna vremena. Hrišćanski varvari rušili su sve pred sobom hiljadu godina. Sve dok se nije pojavila renesansa. Amerika je moderni Rim. I ako se dogodi da ona padne, tada će muslimanski varvari rušiti sve pred sobom hiljadu godina i više... Ja sam plavooki belac, Evropljanin, najpametnija i najagresivnija životinja na svetu.

Okolni turisti osetili su kako iz njih dvojice izbija neka energija koju nisu umeli da definišu. Doživljavali su je kao negativnu. Krajem dana naišli su gusti oblaci. Pored oluje, grmelo je i padala je jaka kiša. Grad i okolina ostali su bez struje. Bilo je to najhladnije leto u ovom delu Evrope godinama unazad.

Moram priznati da je doktor Konrad Vajshaupt na mene ostavio snažan utisak. Ganut njegovom više nego neobičnom pričom - odlučio sam da je sačuvam od zaborava.

Leto i jesen 4274. godine od izgradnje Vavilonske kule (2005.)

BELEŠKA O PISCU

JOVO ILUKIĆ, srpski (crnogorski) Alister Krouli, pao je po ko zna koji put u materijalni svet 20. aprila 1976. godine. U rodnom Aranđelovcu završio je osnovnu, a u Beogradu Građevinsku tehničku školu. Slede neuspešne studije arhitekture.

Od rane mladosti družio se s tabuisanom literaturom. Svoje misli je oduvek pretakao u stihove. I danas piše poeziju.

Objavio je sledeće romane: "Lađa u boci" (Sfairos, Zemun 2002); "Trostruka zavera" (Sfairos, Zemun 2003); "Ana Marija me je ludo volela" (Književna omladina Srbije, Beograd 2005).

Jovo Ilukić je urbani momak, ali mnogo voli prirodu, starine, klasičnu muziku i ekstremne sportove kao što je alpinizam. Bavi se i slikanjem psihotičnih kompozicija u stilu Pitera Brojgela i Vilijama Blejka.

Po njegovom prvom romanu reditelj Miloš Radović napisao je scenario i snimio film "Pad u raj".

Osnivač je i potpredsednik Književnog kluba "Univerzum".

"Luciferov apostol" je njegov četvrti objavljeni roman.

